

Harlequin® Classics

Bir Roman Fiy
İki roman

Tarama Yelker
Düzenleme Ser_

HELEN BIANCHIN
Borcun Bedeli

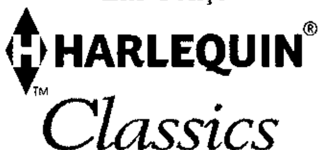
ANNE McALLISTER
Rhys'in Kurtuluşu

Tarama Yelken Düzenleme Ser_reS

HELEN BIANCHIN

Borcun Bedeli

Çeviri
Elif Gökçe

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Ap. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL
Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com

Tarama Yelken

~ ROMANIN KARAKTERLERİ ~

Rafael Velez Aguilera :
İspanyol kökenli, Avustralyalı iş adamı.

Mira Petersen :
Sidney'de yaşayan İngiliz edebiyatı öğretmeni.

Joshua Petersen :
Mira'nın babası. Müflis ve hasta iş adamı.

Sasha Despojoa :
Rafael'in eski sevgilisi.

Enrice Alvarez :
Sasha'nın göstermelik sevgilisi.

Sammy D'alvecchio :
Mira'nın başarılı öğrencisi.

Maisie :
Mira'nın yakın arkadaşı.

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

RAFAEL, mutfak camından baktığında parlayan güneş ona havanın güzel olacağını müjdelemişti. Kahve makinesini çalıştırdı, yumurtaları kırdı, ekmek dilimlerini kızartma makinesine koydu. Keyifle mutfakta dolaşarak kahvaltısını hazırladı. Hepsini bir tepsiye yerleştirip terasa taşıdı. Mutfağa dönerek sıkılmış portakal suyunu ve günlük gazeteleri aldı. Terastaki masanın çevresindeki rahat koltuklardan birine yerleşerek, erken bahar güneşinin altında acele etmeden, keyifle kahvaltısını yaptı. Bir yandan da gazeteleri gözden geçiriyordu.

İş hayatıyla ilgili sayfalara göz gezdirdikten sonra sosyal haberlerin yer aldığı sayfalara baktı. Tam sayfayı çevirirken sağ alt köşede çerçeve içindeki kendi resmini görerek durakladı. '*Sasha muhteşem görünüyor!*' diye düşünürken resmin altındaki yazıyı okudu. '*Ünlü De'jeuner Restoran'ın kısa süre önce Aguilera Şirketler Grubu tarafından devir alınmasından sonra multi-milyoner iş adamı Rafael Velez Aguilera ve Sasha Despojoa, restoranda güzel bir gece geçirdiler,*' yazıyordu. Rafael hoşnutlukla gülümseyerek arkasına yaslandı. Evet, ticari zekâsı ve çok çalışması sayesinde artık çok zengindi. Sidney'in limana bakan elit kesiminde güzel bir evi; dünyanın birçok büyük kentinde daireleri vardı. Birçok yatırımcıyı kıskandıracak, bir yatırım portföyüne sahipti.

Sütun yazarının bahsetmediği konu onun geçmişiydi. Kenar mahallelerde, yoksulluk içinde büyümüştü. Ortamı pek sağlıklı olmayan mütevazı okullarda okumuştu. Yasadışı olayların eksik olmadığı, hep arkasını kollamak ve hep bir adım sonrasını düşünmek zorunda olduğu o berbat muhitten kurtulması gerekiyordu. Orada sadece hayatta kalmaya çalışılırdı, daha fazlasını bulmak mümkün değildi. Erken yaşlarda, şehrin öteki kesiminde yaşamak istediğine karar vermişti.

Şehir yaşamında ayakta kalabilmek ilk hedefiydi. İkincisi ise iyi eğitim almaktı. O anda gücünün yetebileceği tek şey okumaktı. Çeşitli burslar alarak, hep şeref listesinde kalmak için gece gündüz çalışarak eğitimini başarıyla tamamlamıştı. Bütün bunları gurur için de, ailesini sevindirmek için de değil, sadece kendisi için başarmıştı.

Otuz altı yaşına geldiğinde istediklerinin hepsini elde etmişti. Hem zenginliği hem de yakışıklılığı ile bütün kadınları elde edebilirdi. Seçici olmasına karşın elde etmişti de...

Son bayan arkadaşı Sasha, daimi bir beraberliği ima ediyordu ama çok uyumlu bir seks hayatları olmasına rağmen onunla ciddi bir ilişkiyi düşünemezdi. Bir erkeğin ömür boyu bağlanacağı tek bir kadın var mıydı? Bir tek kadın... Hiç sanmıyordu.

O sırada Rafael'in cep telefonu çaldı. Hattın diğer ucundaki işveli sesi tanıdı.

"Günaydın sevgilim!"

"Sasha?"

"Umarım rahatsız etmiyorum?"

"Hayır. Ne vardı?"

"Bu akşam yemeğe çıkalım diyecektim."

Rafael, ilişkisi olduğu kadının verici olmasını severdi ama peşinden koşulmasından hoşlanmazdı.

"Bugün olmaz. Bir başka zaman!"

"O zaman başka bir gece?" Sasha çabuk toparlanmıştı ama yine de işini garantiye almak istedi.

Rafael isteksizce, "Olabilir," dedi.

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu sonra telefon kapandı.

Rafael gururlu bakışlarını evi çevreleyen bakımlı çimenlikte, yüzme havuzunun parıldayan sularında, tenis kortunda ve çiçek tarhlarında gezdirdikten sonra gazetesini okumaya devam etti.

BORCUN BEDELİ

Son fincan kahvesini de içen Rafael tepsiyi mutfağa götürdü, bulaşıkları makineye yerleştirdi. Bu iş de bitince giyinmek için üst kata çıktı. Onlarca iş kıyafetinden Armani markalısını seçerek giyindi. İpek kravatını bağladı, İtalyan yapımı ayakkabılarını giydi, cüzdanını kontrol etti, evrak çantasını ve dizüstü bilgisayarını alarak bodrum kata indi. Evin alarm sistemini kurduktan sonra son model Mercedes arabasına bindi, otomatik garaj kapısını kumandayla açarak yola çıktı.

Ofisi, şehrin iş merkezindeki camla kaplı yüksek binalardan birinin en üst katındaydı. Yoğun bir trafikle boğuşarak iş yeri binasının kapalı otoparkına giren Rafael park etti. Ön koltuktaki eşyalarını alarak arabadan indi ve elindeki kumandalı anahtarla arabayı kilitledi.

"Rafael Velez Aguilera?"

Rafael arkasında duyduğu kadın sesiyle bir an durakladı sonra hızla sesin geldiği yöne döndü. Sarışın, minyon, incecik, yemyeşil gözler, etkileyici yüz hatları dikkat çekmeyecek gibi değildi.

Karşısındaki kadın düşmana benzemiyordu ama görünüşe aldanmamalıydı. Dövüş sanatlarında usta biri bir anda her şeyi yapabilirdi.

Acaba silâhı var mıydı? Elinde sıkı sıkı tuttuğu deri çantada bir bıçak veya tabanca olabilirdi. Bütün binada güvenlik elemanları varken. Otoparka nasıl girebilmişti?

"Evet, benim...?"

"Sizinle konuşmam gerek."

Rafael bir kaşını kaldırarak onu dikkatle süzdü. İhtiyatı elden bırakmamıştı. Saatine bakarak "Ben meşgul bir adamım," dedi.

"Sadece beş dakikanızı alacağım."

"Sekreterimden randevu alın." Kadından açık açık kurtulmaya çalışıyordu.

Kadın başını salladı. "Denedim, ama işe yaramadı. Sekreteriniz ulaşılmaz biri." Soluk bir şekilde gülümsedi.

"Bu otoparka sızmayı başardığına göre, ona da ulaşırsın."

"Buraya girebilmek için açıkgözlülük yaptım!" Aslında güvenlik görevlisine yalvarmıştı. Adamı işinden etmeyeceğini umuyordu. Rafael 'in onu dinlemesi gerekiyordu. Bunun için nedenleri vardı. "Umarım bunu bana karşı kullanmazsınız? Üstelik meşgul bir adam olarak, korkarım bu konuşmayla zaman kaybediyorsunuz."

Rafael'in merakı uyanmıştı. "Sadece iki dakika! İsminiz nedir?"

"Mira. Joshua Petersen'in kızıyım."

Rafael'in yüzü asıldı, dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Hayır!"

Mira o cevabı bekliyordu ama ısrar etti. "Bana iki dakika vermiştiniz?"

"Onu onla çarpsam da sonuç değişmez. Hayır!"

"Babam ölüyor."

"Benim merhametimi mi istiyorsun?"

"Hoşgörünüzü istiyorum."

Rafael'in çehresi sertleşti. Gözlerinde tehlikeli bir ışık parladı. "Benden o kadar para tenezzül eden birine karşı hoşgörülü olmamı mı bekliyorsun?"

Mira korkunç bir ümitsizlikle ısrar etti. "Babam ameliyat edilmesi imkânsız bir beyin tümörüyle hastanede yatıyor. Alacaklarınız için yasal yollara başvurursanız son günlerini hapishanede geçirecek."

"Hayır," diyen Rafael asansörlere doğru yürümeye başladı.

Mira son bir çabayla yalvardı. "İstediğiniz her şeyi yaparım." Daha önce gönderdiği iki mektubu ve onlarca telefonu reddedilmişti.

Rafael durakladı, döndü ve onu aşağılayıcı bakışlarla tepeden tırnağa süzdü. "Daha fazlası gerekir. Verebileceğinizden daha fazlası..."

"Siz bunu bilemezsiniz."

"Evet, bilirim."

Rafael özel kartlı sistemi olan asansöre bindiği anda Mira, "Lütfen!" dedi.

Rafael o yalvaran ve titrek ses tonunu duydu ama yürümeye devam etti. Asansörü çağırdı ve döndü. "Burayı terk etmen için sadece bir dakikan var. Aksi hâlde özel mülke izinsiz girmekten tutuklanırsın."

Aslında Rafael öfke, şiddet hatta saldırı bekliyordu. Belki de hüngür hüngür ağlayacaktı. Aksine onun gururla çenesini dikleştirdiğini gördü. Titreyen dudaklarını sımsıkı kapatmış, deniz yeşili gözleri dolmuştu. Bir tek damla gözyaşı yanağından aşağı doğru süzüldü.

O sırada asansörün geldiğine dair elektronik zil sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Rafael asansöre girdi ve Mira'ya doğru dönerek "Otuz saniye!" dedi. İfadesi hiç değişmemişti. Asansörün kapıları kapandı.

Rafael, çevresindeki çalışanlarına başıyla selâm vererek odasına girdi. Dâhili telefondan sekreteriyle günün programını konuştu. Bilgisayarını açtı ve çalışmaya başladı. Elektronikteki ustalığı ona bir servet

kazandırmıştı. Işık hızındaki bilgisayar teknolojisi ve internet onun en büyük yardımcısıydı. İki saat içinde üzerinde çalıştığı dosyayı tamamladıktan sonra Petersen dosyasını açtı.

Hafızasının tazelenmeye ihtiyacı yoktu. Herhangi bir konunun onu rahatsız etmeyeceği ve aldanmayacağı kadar çok yol almıştı. Ancak o sarışın kadının yanağına akan o tek damla gözyaşı ve sessiz kederi Rafael'i etkilemişti. Dalgın gözlerle dosyayı incelemeye başladı.

Joshua Petersen, dul, tek çocukluydu. Mira ise, bekâr, yirmi beş yaşında, İngiliz Edebiyatı öğretmeni. Ev adresi, telefonu, çalıştığı okul, hobileri listelenmişti. Rafael, onun Tae-bo yaptığını okuyunca şaşırmıştı. Bilgileri makinede yazdırdı, çıktıyı katladı ve cebine koydu. Sonra ilgili kişileri arayarak Joshua Petersen'in şahsi ve sağlıkla ilgili tüm bilgilerini acilen hazırlamalarını istedi. Joshua, şirketin finansal kriz nedeniyle borcunu ödeyemeyenler listesindeydi. Daha önce Rafael o dosyayı derinine incelememişti.

Bir saat sonra tüm bilgiler bilgisayarına gönderilmişti. Joshua Petersen'in sağlık durumu kızının anlattıklarını doğruluyordu. Petersen parayı trafik kazası geçirerek komaya giren ve aylarca yaşam destek ünitesine bağlı olarak yaşatılmaya çalışılan karısı için kullanmış, sonunda karısını kaybetmişti. Rafael olay tarihini incelediğinde, bunun altı ay önce olduğunu gördü. Adam o olayla bitmiş tükenmişti. Elindeki rapora göre, son birkaç ay içinde düzensiz ve az miktarda geri ödeme yapılmıştı. Durumu kurtarmak için son çabaları olmalıydı.

Rafael koltuğunda arkasına yaslanarak camdan görünen Sidney limanının muhteşem manzarasını seyretti. Ne yapmalıydı? Neden düşünüyordu ki? Adamın hırsız olduğu belliydi. Kızıyla ilgilenmesi için bir neden yoktu. Ama sonuçta hasta olan o kızın babasıydı. Aile bağları? Acaba Mira o değerlere ne kadar sahipti? O gururla dikleşen çenesi, duygularını belli etmemeye çalışarak akan o bir damla gözyaşı tekrar gözünün önüne geldi. Bu kadının nasıl biri olduğunu anlamaya karar verdi.

Dâhili hattan sekreterini aradı. "Mira Petersen ararsa bağlarsın."

Rafael'in yanılmadığını anlaması için yirmi dört saat yetti. Bağlanan telefona çok kısa bir şekilde cevap verdi. "Saat yedi buçukta." Sonra bir adres verdi. "Orada buluşalım."

Mira ümit ve ümitsizlik arasında bir an gidip geldi. Sonra kısık bir sesle cevap verdi. "Gelemem."

"Neden?"

Mira'nın sesi gururluydu. "Gece çalışıyorum."

Rafael'in sesi yumuşak ama tehditkârdı. İşini kaybetmeyi göze alamazdı. Kararlı bir ses tonuyla cevap verdi. "İşim on birde bitiyor."

"Ders mi veriyorsun?"

"Masalara servis yapıyorum."

"Nerede?"

"Sizin adımınızı bile atmayacağınız bir yerde."

Rafael'in sesi iyice sertleşmişti. "Nerede?" Mira kısık bir sesle adres verdi. "Orada olacağım!" Telefonu kapattı.

Rafael, çıkış saatinden yarım saat önce restorana girdi. Kuytu bir masaya oturarak kahve ısmarladı ve Mira'nın müşterilere davranışını izlemeye başladı. Beklediği gibi genç kadın da tedirgin olmuştu. Rafael'i görmezden gelerek sükûnetle servise devam etmeye çalışıyordu. Ancak müşterilerden biri arsızca elini kalçasına atınca Mira'nın tavrı değişti. Rafael, onun ne dediğini duyamadı ama gözlerindeki tehlikeli kıvılcımları ve yüzündeki öfke ifadesini görmekten nedense memnun olmuştu.

Acaba hem ikinci bir iş yapmak zorunda kaldığı için hem de babasının onu soktuğu duruma içerliyor muydu? Aslında bundan rahatsız değil, cesur ve gururlu görünüyordu. Rafael, onun bu özelliklerini takdir etmişti. O gece sırf o yüzden orada değil miydi?

Saat on birde Mira boşalan tabakları mutfağa taşıdı, patronundan o gece daha fazla çalışamayacağı için özür diledi. Önlüğünü çıkararak lavaboya gitti ve makyajını tazeledi, üstüne çeki düzen verdi ve restorana döndü. Rafael Velez Aguilera beklemeye tahammülü olabilecek cinste bir adam değildi. Restorandan çıkarken, onun kaldırımda beklediğini gördü ve durakladı. Rafael hiç konuşmadan yolun karşı tarafını gösterdi ve yürümeye başladı. Mira da sessizce onun peşinden gitti.

Son derece lüks bir arabanın önünde durdular. Rafael, yolcu kapısını açarak Mira'ya baktı. Beş dakika içinde hâlâ yoğun trafikten kurtulamamışlardı.

Rafael fazla konuşmuyordu. "Kahve?" diye sordu. Mira başını sallayınca "Nerede?" dedi. Hiçbir fikri yoktu. Bu adam elbette şehrin o

kötü kesiminde bir yere gitmezdi. Aralarındaki sessizlik uzadıkça ortam gerginleşiyordu. Mira dayanmak zorundaydı. Ona son bir şans verilmişti ve o şansı iyi kullanmaya kararlıydı.

Şehrin iç kısımlarına doğru ilerleyerek Double Bay denen seçkin semtlerden birinde yavaşladılar. O kesimde canlı bir hayat sabaha kadar devam ederdi. Civardaki restoranlardan çıkan seçkin insanlar kafelerde ya içki içmeye devam ederler ya da kahvelerini yudumlayarak sohbet ederlerdi.

Rafael tam istediği noktada boş bir park yeri görerek hızlı bir manevrayla arabasını park etti.

Mira derin bir iç geçirdi. Acaba bu konuşma ne kadar sürecekti? Ertesi güne yetiştirmesi gereken sınav kâğıtları okunacaktı. Ayaklarının ağrısından ölüyordu. Okuldan sonra hastaneye koşturmuş, babasını ziyaret ettikten sonra evine giderek ayaküstü atıştırmış, üstünü değiştirmiş ve restorandaki işine yetişmişti. İş yerinde giymek zorunda olduğu topuklu ayakkabılarla çok yoruluyordu. Üniforma olarak giydiği siyah çoraplar, siyah kısa etek ve kısacık bluzdan da nefret ediyordu.

Mira düzgün basmaya çalışarak kaldırımda durdu sonra Rafael'in işaret ettiği kafeye doğru zorlukla yürüdü. Kaldırım kenarındaki bir masaya oturdukları anda yanlarında bir garson belirdi. Mira sadece kafeinsiz espresso istedi. Zaten geceleri uyumakta zorlanıyordu. Rafael ise yanına küçük sandviçler ekledi.

Garson servisini yaptıktan sonra yanlarından ayrılınca Rafael emreder bir tonda "Ye!" dedi. Arkasına yaslanarak Mira'nın ölçülü hareketlerini izlemeye başladı. Onun bembeyaz dişleriyle sandviçi ısırışını, kahvesini yudumlarken dudaklarının aldığı şekli, açlığını gidermek için acele etmemeye çabalayışını seyrediyordu.

Mira'nın iki küçük sandviçi yemesinden sonra Rafael söze girdi. "Şimdi seni dinliyorum."

Mira bir an durakladı, fincanını masaya bıraktı. Ellerini kucağında kenetledi, hem Rafael'den hem de az sonra söyleyeceği sözler için kendinden nefret ediyordu. Çenesini dikleştirerek söze başladı. Gözleri koyulaşmış, zümrüt rengini almıştı.

"İki işte birden çalışıyorum. Birisi haftanın yedi günü. Ayrıca hafta sonları gündüz de bir yerde çalışıyorum. Yine de evimin kirası ve en

elzem ihtiyaçlarımı ayırdıktan sonra kalan parayla babamın borçlarını ödemem için ömrüm yetmeyecek."

Mira, '*Aman Allah'ım! Nasıl söyleyebileceğim?*' diye düşündü ama başka şansı yoktu. O işkencenin bir an önce bitmesi için aceleyle devam etti. "Size sadece kendimi önerebilirim." Hayatındaki en zor şeyi yapmak zorundaydı. "Sizin metresiniz olarak. Hem cinsel, hem de sosyal bakımdan ve bir yıl süreyle."

Rafael bir an onu şiddetle sarsarak nedenini sorgulamak istedi. Sakince "Pazarlık bu mu?" diye sordu. Sesinde tehlikeli bir tonlama vardı.

Mira, içinin ürperdiğini hissetti. Acaba kabul edecek miydi? Ya etmezse? "Anlaşmaya hazırım."

Rafael onu büyük bir dikkatle inceliyordu. "Ne şartlarla?"

"Sizinle bir sözleşme yapacağız. Bir yıllık ilişkimiz sırasında, sonrasında ve hayatım boyunca sizin servetiniz üzerinde hiçbir hak iddia etmeyeceğimi taahhüt edeceğim. Bunun karşılığında siz de babamın borçlarını sileceğinizi taahhüt edeceksiniz."

Rafael bir müddet suskun kaldı. Sonra alaycı bir ifadeyle konuştu. "Ailenize bu bağlılığını takdir ediyorum ama bazı gerçeklere hazır mısın?"

Mira içten içe ölüyordu. Kendini zorlayarak onun gözlerinin içine baktı. Rafael uzun boylu ve iri yapılı bir erkekti. Simsiyah saçları, sert yüz hatları, geniş elmacık kemikleri, kuvvetli bir çene ve güçlü bir alın yapısına sahipti. Delici bakışları ve şehvetli bir ağız yapısı vardı. İfadesindeki bir şeyler Mira'yı tedirgin ediyordu. Akıllı ve basiretli bir iş adamına pek uymayan sert ve acımasız birine benziyordu. O pahalı kıyafetli dış görünüşünün ardında, çok şeyler görmüş, geçirmiş hırçın bir kişilik gizleniyor gibiydi.. İnsanın üzerinde basına yansıyan görüntüsünden ve duyulan kişiliğinden çok farklı bir izlenim bırakıyordu.

Rafael uyarırcasına devam etti. "Cehennemden çıkmış bir âşık olabilirim." Mira'nın ifadesinin önce donuklaştığını sonra toparlandığını seyretti. "Veya yatakta iğrenç olabilirim!" Onun cüretiyle alay eder gibi gülümsedi.

Şüphesiz ki Rafael çok maharetliydi. İfadesinde kendine güvenen, bir kadına nasıl zevk vereceğini bilen erkeklerin rahatlığı vardı. Mira kaygıyla onu süzerken '*Onunla nasıl başa çıkacağım?*' diye düşündü.

Aklıselimi onu mantıklı olmaya davet ediyordu. Öyle bir adamın önerisini kabul etme şansı hemen hemen sıfırdı. Yoğun bir ümitsizlikle yutkundu. Yapabileceği başka hiçbir şey yoktu. Dairesini satmış, arabasının modelini düşürmüştü. En temel ihtiyaçlarını karşılayacak kadar eşyası kalmış, babasına yardım etmek için bütün birikimini harcamıştı. Ona rağmen borcun ancak küsuratını ödeyebilmişti.

Rafael, "Hizmetinin karşılığında çok büyük bir bedel istiyorsun," dedi. Rafael, tarih boyunca insanların borçlarını kendi bedenleriyle ödediklerine dair birçok örnek olduğunu biliyordu. O günün toplumunda böyle bir öneri ancak zorlamayla yaptırılabilirdi ancak onu öneren kendisi değil aksine karşısındaki çaresiz kadındı. Tamamen farklı bir durumla karşı karşıyaydı ve böyle bir pazarlığın mutlaka yasal şartlara bağlanması gerekirdi.

Öneri çekici şeyler çağrıştırıyordu. Yanlış kanılara ve yanlış anlamalara tamamen kapalıydı. Hatta çok ilginç bile olabilirdi. Rafael, erkeksi bir haz ve hoşnutluk hissetti. İftihar edilecek bir durum değildi ama kafasının bir yanı Mira'yı altına almak, onun aklını başından alarak yalvartmak istiyordu. '*Sadece cinsel çekim!*' diye düşündü. Aslıda bu ok garip bir alış verişti. Bugüne kadar beraber olacağı kadınları hep kendisi seçmişti. Bu kadın ise onun seçimi değildi. Acaba onunla olmaya değecek miydi?

Rafael, Mira'nın son sandviçini ve kahvesini bitirmesini seyretti. Sanki solgunluğu biraz dağılmış, gözlerindeki fersizlik kaybolmuş gibiydi. "Daha kahve ister misin?" diye sordu.

Mira dudaklarını peçeteyle silerek arkasına yaslandı. Tek istediği bir an önce evine gidebilmekti. Kendini çok yorgun hissediyordu. Nazikçe "Hayır, teşekkürler," diye mırıldandı. İçinden sessizce yalvardı. '*Lütfen! Lütfen bana bir cevap ver.*'

Mira'nın kalbi gümbürdüyor, dizleri titriyordu. Bu adam acaba önerisini gerçekten düşünüyor muydu yoksa zalimce onunla mı oynuyordu?

Son bir aydır babasının gittikçe erimesini ve kaçınılmaz sonunu düşünerek neler çektiğini onun anlaması mümkün değildi. Sinirlerinin ne adar gergin olduğunu, ne kadar az uyuduğunu nasıl olsa bilemez ve bunların sonuçlarını değerlendiremezdi.

Rafael yavaşça konuştu. "Seni evine bırakayım."

Onun söylediklerinin her kelimesi Mira'nın yüreğine taş gibi oturdu. "Arabamın olduğu yere kadar taksiyle gidebilirim." Acı bir gülümsemeyle konuşurken üstündeki paranın taksi parasına yetip yetmeyeceğinden bile emin değildi. Yetse bile son parasını taksiye vermek elbette işine gelmezdi.

"Seni oraya ben bırakacağım!" Rafael'in sesindeki sert tonlamaya karşı gelinemezdi. Mira, teşekkür etmek yerine sadece başını salladı. Rafael hesabı ödedikten sonra ayağa kalktı.

Arabada hiç konuşmadılar. Rahatlayan trafikte hızla yol alıyorlardı. Mira'nın geceleri çalıştığı restoranın civarına geldiklerinde Rafael sessizliği bozarak "Araban nerede?" diye sordu.

"Solunda kalan paralel caddede."

Doğru tarifi izleyen Rafael, kaldırım kenarında park edilmiş eski model, uzatmaları oynayan, zorlukla hareket ettiği belli bir Mini'nin yanında durdu. Mira için çok değerli, yegâne ulaşım aracıydı.

Mira inmek için kapı kolunu kavrarken yan tarafına dönüp Rafael'e baktı. "Sanırım önerimle ilgilenmiyorsunuz?"

Karar vermeden önce Rafael'in yasal tavsiye alması gerekiyordu. Öte yandan biraz beklemek onu incitmezdi.

"Birkaç gün içinde seninle bağlantı kuracağım."

Mira, bunun hayır cevabından daha iyi olduğunu düşündü. "Teşekkür ederim," diyerek kaçarcasına arabadan çıktı.

Rafael onun arabasına binmesini ve motoru çalıştırmasını bekledi. Mira hareket edince o da peşinden sürdü. Ana yola çıktıklarında, Mira bir yöne, Rafael ise diğer yöne arabalarını sürdüler...

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

RAFAEL, birkaç saat önce kurye ile eline ulaşan sözleşme taslağına düşünceli gözlerle baktı. '*Birlikte Yaşama sözleşmesi.*' Ustaca yazılmış, yasal temellere oturtulmuş, gerekli her şartı kapsayan sözleşmeyi dikkatle okudu. On beş aylık bir süreyi kapsamasını istemişti. Süreyi neden uzattığını bilemiyordu. Daha kısa bir süre de işini görürdü.

Zarftaki ikinci bir evrak, Joshua Petersen'in borcu olan bütün alacağından feragat ettiğine dair bir taahhütnameydi.

Üçüncü evrak ise; Mira Petersen ile Rafael Velez Aguilera arasında imzalanacak belgeydi. Birlikte yaşama şartlarına uymadığı takdirde Mira'yı borçtan sorumlu tutuyordu.

Rafael o sözleşmeyi yürürlüğe koymalı mıydı? Durumun artılarını ve eksilerini tarttı. Aslında böyle bir kararı vermek zordu.Sonunda içgüdüleriyle davranmaya karar verdi. Hayatı boyunca öyle yapmıştı.

Bir metresi olmasının belirli avantajları vardı. Sonuçta kesin sınırlar konmuştu. Bu anlaşmanın yasal iş anlaşmasından pek fazla farkı yoktu.

Rafael, elindeki kalemi çevirerek bir süre düşündü. Sonra kalemi masaya fırlattı ve doğruldu. Bir dosyadaki bilgileri kâğıda not ederek ayağa kalktı. Sekreterini arayarak bir süre dışarıda olacağını, gerekirse ona cep telefonundan ulaşabileceğini söyledi ve ofisten çıktı.

Mira son dersin bittiğini belirten zil sesini duyunca rahatladı. Çeşitli kültürlerden gelmiş on altı yaşındaki çocuklara İngiliz Edebiyatı öğretmek gerçek bir ustalık gerektiriyordu. Onların ilgisini çekmek ve o ilgiyi sürdürmek başlı başına bir meziyetti. O bunu dersi eğlenceye çevirerek başarıyordu.

O gün kendini daha yorgun hissediyordu. Çok az uyumasının yanı sıra, babasının gittikçe kötüye giden sağlığını çaresizce izlemek ve Rafael'in onunla temas edip etmeyeceğini düşünmek onu tüketmişti.

Rafael'le görüşmelerinin üzerinden üç gün geçmişti. Hâlâ hiç kimsenin aramamış olmasıyla iyice gerilmişti. Öğrenciler aceleyle sınıfı boşaltırken, Mira henüz üç günün dolmadığını düşündü.

Masasındaki kâğıtları toplayıp sırt çantasına yerleştiren Mira, ders kitaplarını koltuğunun altına sıkıştırdı ve son öğrencinin ardından koridora çıktı. Allah'tan babasının durumunu göz önüne alarak ona nöbet yazmıyorlardı. O yüzden eve gidip ertesi günün dersini hazırlamaya, duş alıp bir şeyler yemeğe ve hazırlanıp restorana gitmeden önce hastaneye uğramaya vakti kalıyordu.

"Merhaba Bayan Petersen!"

Mira başını kaldırdı, karşısında duran öğrencisine gülümsedi. "Merhaba Sammy."

"Arabanıza kadar size yardım edebilirim."

Mira gülümseyerek kitapların bir kısmını çocuğa uzattı. "Memnun olurum." Edebiyata meraklı olan öğrencisiyle birlikte okulun bahçesine doğru yürürken Shakespeare'in eserleri hakkında konuştular.

Yüksek ağaçların çevrelediği yoldan otoparka doğru ilerlerken Sammy sordu. "Başınız dertte mi Bayan Petersen?"

"Hayır Sammy. Neden sordun?"

"Arabanızın yanında biri duruyor da..."

Mira ileriye bakınca Rafael'i gördü ve o anda bütün kanının çekildiğini hissetti.

"İsterseniz ona engel olmaya çalışırım."

Mira, zavallı Sammy'nin Rafael'e karşı gelmesinin ne kadar komik olacağını düşündü ama gülümseyemedi bile. "Hayır, sorun yok."

Sammy bir öğretmenine bir de ilerde tembelce bekleyen adama baktı. Rafael, sanki onu her gün orada beklermiş gibi rahattı. Öğrencisine

bakarak gülümsemeye çalıştı. "Onu tanıyorum." Aslında onu hiç tanımıyordu. "Yardım ettiğin için teşekkürler." Uzanarak hâlâ tereddüt eden çocuğun elinden kitaplarını aldı, arabasının kapısını açarak eşyalarını ön koltuğa yerleştirdi.

Sammy bir an daha öğretmeninin yüzünü inceledi, pek emin olamamakla birlikte arkasına baka baka uzaklaştı.

Mira arabanın kapısını kapatarak Rafael'in karşısında sessizce durdu.

"Çok gözüpek bir koruman var."

"Evet, öyledir." Mira, ona neden orada olduğunu sormayacaktı. Mutlaka bir sebebi vardı. Top karşı taraftaydı. Oynamak istiyorsa o başlamalıydı.

"Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Buraya yakın bir park var."

"Bence senin evin daha uygun olur."

"Ev sahibim erkek misafirlerin odalara alınmasına karşı."

Rafael anlamıştı. "Arabana bin Mira. Seni takip ederim."

Beş dakika sonra Mira'nın oturduğu iki katlı, kiremit rengi, bakımsız bloklara varmışlardı. Rafael kaldırımın kenarına yanaşırken etrafı izledi. Bahçe çitlerinin onarıma ihtiyacı vardı, posta kutularının boyaları dökülmüş, çevreyi otlar kaplamıştı. Arabasından inerek Mira'yı takip etti.

"İkinci kat," diyen Mira dış kapıyı anahtarıyla açarak merdivenlerden çıkmaya başladı. Rafael'in de onu takip ettiğinin farkındaydı. Apartmanın içini yemek kokuları sarmıştı. Kâğıt kaplanmış duvarların yıllardır temizlik yüzü görmedikleri çok açıktı.

Mira'nın dairesi tek bir odadan ve minicik bir banyodan oluşuyordu. Odanın bir köşesindeki girintideki tezgâhta portatif bir ocak, altında ise mini buzdolabı vardı. Tezgâhın yanında ufak bir lâvabo ve elektrik prizleri görünüyordu. Odanın bir duvarına dayanmış çek-yat, küçük bir masa ve üzerinde dizüstü bilgisayarı dikkati çekiyordu. Sadece en temel ihtiyaçları olan bir yerdi burası. Rafael, bir zamanlar daha kötü yerlerde de yaşadığını hatırladı.

Mira ona dönerek, "Oturmaz mısın?" dedi.

"Ayakta durabilirim."

Bu adam fiziksel yapısıyla hemen hemen bütün odayı doldurduğunun farkında mıydı?

Rafael, Mira'nın gerginliğini hissetti. Ona rağmen kendini kontrol edebilmesi takdir edilecek bir şeydi.

"Avukatımla senin için bir randevu ayarlamam gerekiyor."

Mira tırnaklarını avuçlarına geçirdi. "Bu evet anlamına mı geliyor Bay Velez Aguilera?"

Rafael yanlış anlamaya sebebiyet vermemek için kesin konuştu. "Ben şartlarımı belirledim. O şartların tamamına uyman gerekecek."

Onun ihtiyaçlarına uygun şartlı bir evetti. Mira başka ne bekliyordu ki? "Uygun olduğum saatler sadece üç buçuk ile beş arası."

Rafael cep telefonunu çıkararak bir numara çevirdi, kısa bir görüşmeden sonra kapadı. "Yarın akşamüzeri dörtte," dedikten sonra bir kartvizit çıkartarak arkasına gerekli isim ve adresi yazdı.

Mira uzatılan kartı aldı ve "Teşekkür ederim, başka bir şey var mıydı?" dedi.

"Şu an için yok."

"O hâlde benim kusuruma bakmazsan..." diyen Mira kapıyı açtı ve onun çıkmasını bekledi. Rafael eğlenir bir ifadeyle başını eğdi ve merdivenlere yöneldi.

Mira kapıyı kapatır kapatmaz arkasına dayanarak, bir süre gümbürdeyen kalbinin yatışmasını bekledi. Sonra masasının başına geçerek ders kitaplarını açtı ve ertesi günün metinlerini ve sorularını hazırladı. İşi bittikten sonra kendine tost yaptı, fasulye konservesini açtı ve yemeğini yedi. Şimdi sıra duşa gelmişti.

Sonra doğruca hastaneye gitti. Babasının durumunda hiçbir değişiklik yoktu. Yanında kırk beş dakika kadar oturduktan sonra hastaneden ayrıldı ve çalıştığı restorana gitti.

Çok yoğun ve gürültülü bir geceydi. İtalyan patronu o gün daha sinirli ve telaşlıydı. Onu yatıştırmak için, Mira işinden her zamankinden daha geç çıktı. Arabasına doğru yürürken rahatlamıştı.

Arabasına birkaç metre kalmıştı ki Mira'nın tüyleri diken diken oldu. Hızla döndüğünde ona yaklaşan iki genci gördü. Birisi çantasına doğru uzanırken, diğeri elinde bir şey tutuyordu. Anında savunma durumuna geçerek gençlerden birine tekmesini salladı. Tam yerine isabet ettiği çıkan çatırtı sesinden anlaşılıyordu.

Ancak iki kişiye karşı tek başına olan Mira, koluna derin bir acı veren darbeden kurtulamadı. Yaklaşan bir arabanın farları olmasaydı daha kötü bir darbe alabilirdi. Telaşla kaçan gençler bir duvarın arkasında kayboldular. Kaçarken çantasını da düşürmüşlerdi. Mira çantasını kaptığı gibi arabasına koştu, kapısını açıp hemen içine girdi ve kapıları kilitledi. Koluna bile bakamadan hemen hareket etti, kendini evine zor attı. Ancak aydınlıkta koluna bakınca ne kadar derin bir yara aldığının ve ciddi kan kaybettiğinin farkına vardı. Yaraya dikiş atılması gerekiyordu. Gecenin o saatinde kimi çağırabilirdi? Çaresizce kolunu bir havluyla sardı, anahtarlarını ve cüzdanını kapıp arabasına koştu.

Çok yakında bir devlet hastanesi vardı. Acil olaylara bakacaklarını düşündü. Baktılar ama tam iki saat sonra. Ondan daha acil durumda olan hastalar vardı. Üstelik bir de polise ifade vermesi gerekmişti.

Mira eve döndüğünde sabaha karşı üçtü. Doktorun tavsiye ettiği yatıştırıcı hapı yuttuğu gibi kendini yatağına attı...

Mira, ağrı kesiciler sayesinde okuldaki programını tamamlayabildi. Üzerine uzun kollu bir ceket giydiği için hiç kimse kolunda on dikiş olduğunu ve çektiği acıyı anlamamıştı.

Rafael'in avukatları şehir merkezindeki cam panelli binalardan birindeki ofislerinde çalışıyordu. Mira arabasını dış mahallelerden birinde park ederek, verilen adrese gitmek için otobüse bindi.

Dörde bir dakika kala binanın giriş katındaki danışma masasına varmış ve randevusunu söylemişti. Bekleme salonundaki bir koltuğa oturduktan az sonra çok şık giyimli bir kadın yanına gelerek ona eşlik etti ve son derece lüks döşenmiş bir odaya yönlendirdi. Otuzlu yaşlarda, kusursuz giyinmiş bir adam onu karşıladı ve oturması için yer gösterdi.

Adam kendi yerine geçerek Mira'ya gülümsedi. "Rafael biraz gecikecek, Bayan Petersen. Ancak onsuz da başlayabiliriz," diyerek ona üç tane evrak uzattı. "Siz inceledikten sonra birlikte üstünden geçeriz."

Mira, adamın işini çok iyi bildiğini fark etti. Maddelerin üzerinden teker teker geçerken yasal açıklamalar yapıyordu. Her türlü beklenmeyen durum hesaba katılmıştı. Rafael'in evinde yaşayacağını hayretle fark etti. Hâlbuki metreslerin ayrı evi olur ve ancak talep halinde servis

verirlerdi. Rafael'in anlaşma süresinin on beş ay olarak belirlediğini gördü.

Bu adam onun bütün maddelere kayıtsız şartsız razı olacağını mı düşünmüştü? Rafael istediği takdirde anlaşmayı daha önce bozabilecekti ama, Mira'nın öyle bir hakkı olmayacaktı. Anlaşma, süresinden önce bozulduğu takdirde Mira toplam borca orantılanacak bir miktarı belirlenen sürede ödemekle yükümlüydü. Aslında bu hiç de adil bir madde değildi. Rafael isterse bir hafta içinde sözleşmeyi bozabilecek ve Mira babasının bakiye borcunun sorumlusu olmaya devam edecekti.

Sonuç olarak Mira'nın kıpırdama ve müzakere etme şansı yoktu. Yasal olarak kendini Rafael'in avuçlarına ve insafına bırakmış olacaktı.

Mira sözleşmeyi kenara koyup ikinci evraka bakarken Rafael odaya girdi. Mira ona kısa, soğuk ve heyecansız bir ifadeyle baktı.

İkinci evrak, özel bir anlaşmaydı ve tamamen şahsiydi. Sağlık kontrollerini ve kan testlerini kapsıyordu. Mira kendini aşağılanmış hissederek aniden kapıldığı öfkeyle kıpkırmızı olmuştu ama, Rafael'in de aynı kontrollerden geçeceğini anlayınca sakinleşti.

Avukat yumuşak bir sesle "Sadece gerekli bir tedbir!" dedi. Üçüncü evrak ise feragatnameydi. Dikkatle okurken avukat da açıklamalar yapıyordu. "Tabii ki bunları imzalamamakta tamamen özgürsünüz."

O ofisten özgürce çıkmak mümkündü ancak o zaman yarım milyon dolara yakın bir borcu üstlenmek durumunda kalacaktı ki, o da iflas ve hapishane demekti. Öğretmenlik mesleği de anında sona erecekti. Mira başka hiçbir çaresi olmadığını çok iyi biliyordu.

Sonuçta on beş ay, ömür boyu demek değildi. O sürenin sonunda tamamen özgür olacak ve kendi hayatına dönebilecekti.

Avukat, Mira'nın sessizliğini kabul ettiğine yorumladı.

"Başka sorunuz var mıydı?"

Mira iş adamı gibi davranmaya çalışarak, "Yok," dedi. Aslında içi parçalanıyordu.

"Doktor randevunuz da ayarlandı. Aynı zamanda bağımsız bir yasal danışmanla sözleşmeleri gözden geçirmeniz için de randevunuzu ayarladım. Test sonuçları kırk sekiz saat içinde çıkar. Bir kopyasını size de vereceğiz."

Tamamen profesyonelce hazırlanılmış ve hiçbir detay gözden kaçırılmamıştı. Mira neden hâlâ kendini dağdan aşağıya hızla yuvarlanan

bir vagondaymış gibi hissediyordu? Çok istediği ve olmasına gayret ettiği sorun çözüme ulaşıyordu. Babasının bütün borçları silinecekti. Her gece arsız müşterilere hizmet etmeyecek, kiralık odasından taşınacaktı. Avukatın uzattığı kartları alarak ayağa kalktı ve teşekkür etti.

Avukat da ayağa kalkmıştı. "Doktorun ofisi üçüncü, yasal danışmanımızınki ise onuncu katta," diyerek tokalaşmak üzere elini uzattı.

Her şey mükemmel ayarlanmıştı. Zamandan azami tasarruf edecek ve restorandaki işine yetişebilecekti. Mira, Rafael'e doğru başıyla selâm verdi ve avukatın açtığı kapıdan çıktı. Bir sekreter ona asansöre kadar eşlik etti.

Avukat kapıyı kapattıktan sonra sol tarafında rahatça oturan Rafael'e döndü. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi.

Rafael, "Seni temin ederim ki, her şey yolunda gidecek," dedi. Ayağa kalkarak boş verircesine elini salladı ve odanın bir köşesindeki bara yöneldi. Bir şişe viski ile iki bardak çıkardı ve bardakları yarıya kadar doldurdu. Soda ve buz ekledikten sonra uzun yıllardır arkadaşı olan ve başarıya ulaşmasında ona destek vermiş avukata bardağın birini uzattı.

"Bu kez bir insanla uğraşacaksın. Hisse senetleri, tahviller, gayri menkuller ile değil! Bu senin sahana girmez. Dikkatli olmalısın."

Rafael umursamazca cevap verdi. "Bu pazarlık ilgimi çekiyor."

"Aynı zamanda kadın da... Büyük bir miktar parayı gözden çıkarttığına göre bu kadında ilgini çekmiş olmalı."

"İnsan bu işe ancak yeterli ödüle sahip olmak ümidiyle kalkışır."

Avukat kadehini kaldırırken, "Senin için en iyisini diliyorum," dedi.

"Teşekkürler dostum!"

Mira saat altıda restorana girdi. Kıyafetlerini ve uzun topuklu ayakkabılarını giyerek, önlüğünü taktı ve servise başladı. Öğleden sonra yaşadıklarını düşünme fırsatı olmamıştı. Uykusuzluğun tesiriyle siparişleri karıştırınca müşterilerden azar bile işitti. Ağır tepsileri ve tabakları taşımaktan kolu zonkluyordu. Eğer bir kez bile müşteri tacizine uğrarsa o anda işi bırakacağına yemin etti. Tahammülünün sınırındaydı.

O akşamüzeri arabasını ana caddeye park edebilmek için birkaç tur attıktan sonra uygun bir yer bulabilmişti. Saat on birde çantasını topar-

ladı, o günkü ücretini cebine koydu ve restorandan ayrıldı. Kaldırımdan yürürken tanıdık bir sesle irkildi.

"Mira."

Rafael'in sert yüz hatları yanıp sönen neon ışığı altında bir gölgelenip bir aydınlanıyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye Rafael'e sordu

"İş akdini feshetmeye geldim."

Mira ağzını hayretle açtı ama onun sert ifadesini görünce sustu. Sonra yutkunarak "Sen nasıl—" diye konuşmaya çalıştı.

"Bekle ve seyret." Rafael restorana girdi ve birkaç dakika sonra çıktı. İfadesi ürkütücüydü.

"Arabana bin. Seni eve kadar takip edeceğim."

Mira çenesini dikti, gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. "İki üç gün sonra bana her istediğini yaptırabilirsin ama şimdi değil."

"Cesur sözler, küçüğüm! Dün gece saldırıya uğradığında da bu kadar cesur muydun?"

Mira doktoru hatırladı. Kolunun neden bandajlı olduğunu sormuştu. "Haberler çabuk yayılıyor."

"Geceyarısı hastaneye gitmişsin ve sabaha karşı üçte dönmüşsün."

"Haber kanalların müthiş!"

"Şimdi de bana kendine bakabileceğini söyleyeceksin."

"Uzun bir süredir öyle yapıyordum."

"Arabana bin, Mira!"

Mira denileni yaptı. Evine vardığında arabasını park etti ve kaldırımda durarak Rafael'in gelmesini bekledi.

Rafael kaldırıma yanaşarak arabasından çıktı ve onun tarafına geçti.

Mira bezgin bir tavırla konuştu. "Otopsiye alınmış gibi incelenmekten yoruldum." Biraz daha ayakta kalırsa düşeceğini hissediyordu.

"Bir yatıştırıcı al ve yarın hasta olduğunu söyleyerek okula gitme."

"Evet, hayır..." Mira arkasını dönerek eve doğru yürürken omzunun üstünden arkaya bakarak iyi geceler diledi.

Rafael gitmesine izin verdi. Onu durdurmak için yapabileceği çok az şey vardı. Uzun süre bekleyerek, odasının ışığının yandığına emin oldu. Sonra arabasına binip, hızla uzaklaştı.

Önlerinde bir hafta sonu vardı. Pazartesi günü test sonuçları açıklanır, sonra da sözleşme imzalanırdı.

Rafael ana yola çıkarken, o ince yapılı, yeşil gözlü sarışınla neden o kadar ilgilendiğini sorguluyordu. Ondan hoşlanmaması ve güvenmemesi için birçok neden vardı. Melekler bile o sözleşmeyi imzalamakla onun tescilli deli olduğuna kanaat getirirdi.

Öyleyse neden işi oluruna bırakmıyordu da, hiç güvenmediği korunma içgüdüleriyle davranıyordu? Rafael evine vardığında arabasını garaja sokup, alt katta sessizce dolandı. Sonra mutfağa giderek bir kahve yaptı, çalışma odasına girip yorgunluktan bitap düşene kadar çalıştı.

Mira rahatsız bir gece geçirdi. Kolunun zonklamasıyla sık sık uyanıyordu. Sabaha karşı üçte iki tane ağrı kesici alarak derin bir uykuya daldı. Saatin alarmıyla uyandığında kendini daha iyi hissediyordu. Kahvaltısını yaptı. Kolunu naylonla kaplayarak dikkatli bir duş aldı.

Kot pantolon ve bol bir bluz giydi, saçlarını eflâtun bir eşarpla bağladı. Aynı renk bir eşarbı da kolundaki bandaja sardı. Birkaç tane gümüş bilezik taktıktan sonra arabasıyla yola çıktı.

Arkadaşı Maisie'ye hafta sonları dükkânında yardım ediyordu. Maisie kokulu mumlar, küpeler, CD'ler ve kristal biblolar satıyordu.

Maisie, "Hayatım, şahane bir aksesuar!" diye şakalaştı.

Mira gülümsedi. Kolu biraz acıyordu ama daha iyiydi.

Akşam restorana gitmeyeceğini düşününce neşelendi ve hazırlanarak tekrar Maisie'nin dükkânına gitti. Akşamüzeri birlikte salata yiyip, meyve suyu içtiler. Mira, olanları arkadaşına anlatmak için can atıyordu ama ona ne diyecekti?

'*Hey Maisie! Ben küçük odamdan taşınıp bir malikâneye yerleşiyorum!*' diyebilir miydi? En iyisi hiç anlatmamaktı. Zaten daha sözleşme de imzalanmamıştı.

Rafael'in ona ne zaman yaklaşacağını düşününce midesi ağzına geldi. '*Söyle bakalım, nasıl olacak? Seninle ne zaman sevişecek? Ne kadar sıklıkla? Her gece mi? Ne yapacaksın Mira?*' İç sesi devamlı sorular soruyordu. O iri vücudun üzerine kapandığını düşünerek ürperdi. Ortada büyük bir para vardı. Adam elbette bunun karşılığını isteyecekti. Yarı yenmiş tabağını masanın ortasına itti.. Bir lokma daha yiyecek hâli kalmamıştı.

Maisie onu endişeyle izliyordu. "Aç değil misin? Ama biraz yemelisin, tatlım! Gittikçe kilo kaybediyorsun."

Hâlâ vazgeçme şansı vardı. Bir telefon yeterdi.

"Daha sonra bir şeyler yerim," diyen Mira cüzdanından para çıkartıp masaya bıraktı ve kalktı. "Hastaneye gitmeliyim."

Dosdoğru hastaneye giden Mira, arabasını park ederek binaya girdi. Koridorları geçerek babasının üç kişilik koğuşuna girdi. Joshua Petersen'in bir misafiri vardı. Arkadaşı değildi. Yatağın başındaki Rafael Velez Aguilera idi.

Mira'nın çehresi korkuyla gerilmişti. Korumacı bir ifadeyle bakarken babasıyla gözgöze geldi.

Rafael onun yatağın öteki yanma yaklaşıp, babasının iki elini tutarak yanaklarından öpüşünü izledi.

Joshua zorlukla gülümsedi. "Maisie'ye yardım ettin, değil mi?" Babası gittikçe zorlukla soluyordu. Hastalık o gururlu adamı ne hâle getirmişti. "Bak, kim ziyaretime gelmiş!" Boğuk bir sesle konuşuyordu.

"Evet, görüyorum..." Rafael'e bakan gözlerde sessiz ama tehditkâr bir ifade vardı.

Rafael, '*Yavrusunu koruyan dişi bir aslan gibi...*' diye düşündü. Pençelerini çıkarmış, atlamaya hazırdı. Yumuşak bir ses tonuyla konuştu. "Sanırım yalnız kalmayı tercih edersiniz." Başıyla önce Joshua'ya sonra Mira'ya selâm vererek, "İyi geceler!" diyerek odadan çıktı.

Rafael gitmişti ama, Mira onun beklenmedik ziyaretinin nedenini düşünüyordu.

Babasının yanında bir saat kadar kaldı. Yaşlı adam daha canlı bakar gibiydi. Ziyaret saati bitince Mira koğuştan çıktı. Gözleri Rafael'i aradı ama ne kapının önünde ne de asansörün yanında yoktu.

Evine varınca iki yumurtayı peynir ve domates rendesiyle karıştırıp, pişirdi. Ekmek dilimlerini kızarttı. Ertesi günün ders notlarına bakarak yemeğini yedi ve erkenden yattı. O gece o barda çalışmadığı için ne kadar mutlu olduğunu düşünerek bunun zevkini çıkardı.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

PAZARTESİ günü Mira'nın beklentisinin aksine çok normal geçti. Okul çıkışı arabasının yanında görmeyi umduğu Rafael ortalarda yoktu. Babasını ziyaret etmeye gittiğinde de sürpriz bir ziyaretçi bulamadı. Akşam da arayan soran olmamıştı. Rahatsız bir geceden sonra zorlukla uyandı ve sınıfa beş dakika geç girdi.

Saat onda okuldaki sekreterlik ofisinden bir not geldi. Rafael'i notta yazan numaradan araması isteniyordu. Son dersten sonra öğrenciler gürültüyle sınıftan çıkarken Mira çantasını toparladı ve koridordaki jetonlu telefona gitti. Verine numara cep telefonuna aitti ve jetonları hızla yutuyordu. Rafael çok kısa konuştu.

"Akşamüzeri saat dörtte avukatın ofisine gelebilir misin?"

"Bu akşam mı?"

"Evet."

"Gelmeye çalışırım." Jetonlar hızla tükendi ve telefon kapandı.

Mira şehir merkezine otobüsle gitti. Park ücretleri astronomik olduğundan bu yol daha ucuz oluyordu. Ama on beş dakika gecikmişti.

Ofise girdiğinde Rafael oradaydı. Mira bir koltuğa çökercesine oturdu, uzatılan bir bardak sodayı memnuniyetle kabul etti.

Avukat onu düşünceli bir şekilde süzdü. "Yasal danışmanımızdan memnun kaldınız mı?"

"Gereken tüm açıklamaları yaptı. Teşekkürler."

"Muayene ve test sonuçları da geldi. Hepsi temiz."

Ne olması bekleniyordu ki? Mira alaycı bir cevap verecekti ama sustu. Şakanın hiç sırası değildi. Sadece başını salladı.

"Evrakları imzalamakta mutabık mısınız?"

Tuzak kapanıyordu. Mira kendini giyotine gidiyor gibi hissetti. Ama babasından başka hiçbir şeyi düşünmemeliydi. "Evet."

Dakikalar içinde her şey tamamlandı. Önce Mira sonra da Rafael belgeleri imzaladılar. Anlaşmanın şahidi de avukat oluştu.

Mira oradan hemen çıkmak istiyordu. Gereksiz nezaket sözlerine tahammülü yoktu. Ayağa kalkarak "İzin verirseniz hastaneye yetişmem gerek," dedi.

Rafael de ayağa kalktı, avukatının elini sıkarken "Ben de seninle çıkayım," dedi. Danışma masasını geçtiler. Asansörün kapıları kapanırken Rafael, "Araban nerede?" diye sordu.

"Okulda. Buraya otobüsle geldim."

Asansörden beraber çıktılar. Seni ben hastaneye götürürüm. Arabanı daha sonra alırız," diye yumuşak bir sesle konuştu.

"Senin ziyaret etmene gerek yok." Mira yalnız kalmak, az önce yaptığını hazmetmek istiyordu.

"Arabam sokağın karşı tarafında."

Rafael o kadar soğukkanlıydı ve buyurucuydu ki; Mira ona vurmak istedi. "Hayır."

Döner kapıdan geçerek kaldırıma çıktılar. "Daha sözleşmenin mürekkebi bile kurumadan benimle tartışacak mısın?"

İpeksi sesin altında çelik gibi sert bir ifade vardı. O sessiz uyarıyı dikkate alan Mira "Babamla yalnız görüşmeyi tercih ederim," dedi. "Bu geceyi evimde geçirmek istiyorum. Ayrıca eşyalarımı toplamam, daireyi temizlemem ve ev sahibime haber vermem gerekiyor." Ev sahibi kadınla başının derde gireceğine emindi. Önceden haber vermediği için muhtemelen bütün ayın kirasını talep edecekti.

Rafael, onu düşünceli gözlerle süzdü.

Mira inatla direniyordu. "Merak etme, kaçmaya niyetim yok."

Rafael onu tehlikeli bir bakışla süzdü. "Umarım öyledir. Unutma! Acımasız bir düşman olabilirim."

Trafik ışıkları yeşile dönünce karşıya geçtiler. Okula gidene kadar arabada sessizlik hâkimdi. Mira arabasının yanına geldiklerinde sessizce inerek, kendi arabasına bindi. Kapıyı kapatırken Rafael kapıyı tuttu.

Mira kaşını kaldırdı. "Şimdi ne var?"

"Sanırım evimin adresini öğrenmek istersin."

Mira çantasına uzanarak kalem kâğıt çıkardı. Ve adresi not etti.

"Yarın akşamüzeri seni bekliyorum."

"Okul bittikten sonra babama giderim. Ondan sonra gelebilirim."

"En geç altıda. Daha geç olmaz!"

Mira hiç cevap vermeden motoru çalıştırdı. Kapısını çekerek kapattı ve yola çıktı. Hastaneye vardığında hava kararıyordu. Babasının yanında uzun süre oturdu. Hiç ayrılmak istemiyordu.

Ziyaret saati bitince babasını öperek veda eden Mira evine döndü. Yiyecek fazla bir şey yoktu. Fasulye konservesiyle kızarmış ekmek yedi. Sıcak bir çay içti. Sonra ev sahibine telefon etti. Tahmin ettiği gibi kadın bütün ayın kirasını talep ediyordu. Talebinden çok hakaretamiz konuşması Mira'nın canını sıkmıştı.

Yumuşak bir sesle "Evi kiralarken verdiğim depozitoyu kiraya sayın lütfen!" diyerek fazla konuşmasına meydan vermeden telefonu kapattı.

Eşyalarını paketledi. Kolları ağrıyana kadar her yeri kolları temizledi, ovdu. Gece yarısına doğru duşunu alıp, kendini yatağa zor attı.

Ertesi sabah şiddetli bir yağmurla uyandı. Aceleyle giyindi, kahvaltısını yaptı. Ev sahibi kadın kavgaya gelmeden evden çıkmak istiyordu. Eşyalarını iki seferde arabasına taşıyabildi.

Dairenin kapısında bir an durdu. O eski eşyalara ve depozitosuna elveda diyerek kapıyı çekti. Arkasına bile bakmadan arabasına bindi.

Mira, okulun otoparkından binaya yürüyene kadar şemsiyesine rağmen sırılsıklam olmuştu. Gitgide daha fazla sıkılarak derslerini bitirdi. Arabasına bindiğinde gerilmiş bir yay gibiydi.

Hastanede önce hemşire bankosuna uğrayarak adres ve telefon değişikliğini bildirdi. Sonra babasının yanına gitti. Yaşlı adamda hiç bir düzelme yoktu. Onu bu halde görmek Mira'nın içi kan ağlatıyordu.

Bütün gün babasına borçlarının kalktığını söyleyip söylememeyi düşünmüştü. Bilip bilmemesi hiçbir fark yapmayacaktı ama dürüst ol-

mak istiyordu. Ancak, hasta olsa da babasının aklı başındaydı. Ona ne sebep gösterecekti? Piyango çıktığını ya da bir yerlerden para bulduğunu söyleyerek onu kandıramazdı. Uzun süren kararsızlıktan sonra yine de babasına söylemeyi tercih etti.

"Sana iyi haberlerim var." Sandalyesini yatağa doğru iyice yanaştırarak babasının zayıf ellerini tuttu. "İnanıyorum ki Rafael Velez Aguilera borçların için aleyhinde dava açmayacak."

Joshua'nın dudakları titredi. "Emin misin? Ama nasıl olur? Para—"

Babasının hiçbir şey bilmesi gerekmiyordu. "Sanırım çözüm bulmak için bir şeyler araştırıyormuş."

"Onun için mi ziyaretime geldi?"

"Başka neden olabilir ki? Fazlasını öğrendiğimde sana anlatırım."

O sırada odaya bir hemşire girdi. Ziyaret saati bittiğini gösteren bir bakış vardı yüzünde. Sonra da görevliler yemek arabasıyla belirdi.

Mira ayağa kalktı. "Gitmeliyim. İyi uykular! Yarın görüşürüz."

Mira ancak saat beş buçuğa gelirken, seçkin kişilerin oturduğu banliyö semti *Woollahra*'ya doğru yola çıkabilmişti. Yaklaştığında şehir haritasına bakarak gideceği sokağı saptadı. Adresteki sokağa girince kapı numaralarına bakarak ilerledi. Sokağın iki tarafındaki yaşlı ağaçların yemyeşil dalları yola doğru eğilmişti. Sonunda şatafatlı bir demir kapının önünde durdu. Arabasıyla kapının üzerindeki güvenlik kamerasına doğru ilerleyerek durup arabasından indi ve zile bastı. Midesine kramp giriyor, kalbi deli gibi atıyordu. Önünde yeni bir hayat var gibiydi. Ne olacağını, nasılı başlayıp nasıl biteceğini bilmediği bir hayat.

Demir kapılar açılmaya başlayınca Mira hemen aracına binerek ilerledi. Geniş ve bakımlı bahçenin ortasından uzanan araba yolunu geçerek Akdeniz evlerine benzeyen iki katlı kocaman bir evin önünde durdu. Krem rengine boyanmış evin çatısı kırmızı kiremitlerle kaplanmıştı. Üzerleri kemerli camlarıyla son derece lüks bir ev olduğu belliydi. Mira; park yerindeki Mercedes'in yanına kendi arabasını çekti.

Evin giriş kapısına doğru yürürken, kapı aniden açıldı ve eşikte Rafael göründü. Mira durakladı. Ona ne söyleyebilirdi? Ne söylese tuhaf kaçacaktı. Arkasını işaret ederek "Eşyalarım arabada," diyebildi.

Rafael arabanın yanına giderek iki büyük valizi kolaylıkla kaldırdı. Mira ona doğru giderken "Diğerlerini ben alırım," dedi. Zaten sadece sırt çantası ve iki kitap kutusu kalmıştı.

Rafael, "Kutuları bırak, ben alırım," diye emredercesine konuştu.

Mira, "Ben alabilirim," diye itiraz edince Rafael dik dik baktı.

"Sadece birini!"

"Tamam!" Daha kapıdan girmeden anlaşmazlığa düşmemeliydiler.

Rafael, "Yapıp yapamayacağını sorgulamıyorum. Sadece kolun için endişeleniyorum!" diyerek diğer kutuyu da aldı.

Geniş ve ferah giriş salonunun tabanı seramik karolarla kaplanmıştı. Üst kata çift taraflı, süslemeli tırabzanları olan merdivenle çıkılıyordu. Tavandan sarkan muhteşem kristal avize herhalde bir servetti. Merdivenin yan duvarları süslemelerle, kristal apliklerle ve tablolarla bezenmişti. Salonunun uygun yerlerinde maun dolaplar ve raflar görünüyordu.

Mira, '*Her yerden zenginlik fışkırıyor,*' diye düşündü.

"Eşyalarını yukarıya götürelim."

Birlikte yukarı kata çıkarlarken Mira içinden '*Lütfen, kendime ait bir odam olsun,*' diye yalvarıyordu. Koridor boyunca uzanan panel kapılardan anladığı kadarıyla en az beş tane yatak odası olmalıydı.

Rafael, kapılardan birinin önünde durdu, kapıyı ardına kadar açarak valizleri yatağın dibine bıraktı. Kocaman yatağı gören Mira'nın yüreği sıkıştı. Keşke orası onun odası olsaydı, Rafael de dilediği zaman yanına gelebilirdi. Bu oyunun içinde bu vardı...

"İki tane giyinme odası ve iki tane banyo var. Benim eşyalarım sağdakinde, sen de soldakileri kullanırsın.

"Kendime ait bir odayı tercih ederim."

"Mümkün değil!" Rafael çok sert bakmıştı.

"Genellikle metreslerin ayrı odası olur. Fazla bir şey istediğimi sanmıyorum."

"Hayır! Ben duşumu aldım ve giyindim. Sen de aynısını yap. Akşam yemeği için dışarı çıkacağız."

"Öyle mi?" Mira valizlerine baktı. "Valizlerimi boşaltmalıyım."

"Yarın yaparsın! Yeterli vaktin olacak."

"Hayır, olmayacak!" Gün doğarken kalkması gerekirdi.

"Umarım okula istifanı bildirmişsindir?"

Mira sertleşmişti. "Bu konu hiçbir evrakta yazmıyordu. Sen çalışıyorsun. Sen işteyken bütün gün evin içinde ne yapacağım? Elbette okuldaki derslerime devam edeceğim."

Rafael onun dikleşen çenesine ve gözlerinden fışkıran ateşe baktı.

Mira öfkeyle devam etti. "Tabii eğer ofisinde de hizmet beklemiyorsan?"

Aslında o çılgın fikir Rafael'in hoşuna gitmişti. Alay ederek konuştu. "Rahat ortamları tercih ederim. Ancak, yatak odasından başka yerlerde yapmak gibi fantezilerin varsa sana uyarım."

Kahretsin! Onun ne fantezisi olabilirdi? Mira valizinin birine doğru gitti, fermuarını açtı. Biraz karıştırdıktan sonra zümrüt yeşili bir gece pantolonu ve temiz iç çamaşırları çıkardı. "Yemek için rezervasyon yapmış mıydın?" diyerek tuvalet çantasını alıp banyoya yürüdü.

Rafael, "Gidip diğer kutuyu getireyim," dedi ama Mira çoktan kapıyı kapamıştı.

Banyo çok şıktı. Seramik fayanslı duvarları, mermer evyesi, klozeti ve küveti en pahalı cinstendi. Kadın kullanımına uygun birçok çekmece ve dolap vardı. Dolabın biri yumuşacık havlu ve bornozlarla doluydu.

Yirmi dakika sonra Mira odaya dönüp makyajını yaptı, saçlarını güzel bir tokayla tepesinde topladı. İki tutam saçını bukle hâlinde alnına düşürdü. Kıyafeti şıktı. Bandajlı kolunu saklamak için uzun kollu ipek bir ceket giymişti.

Belki en ünlü markaların ürünlerini giyemiyordu ama, daima az ve öz prensibiyle hareket ederek kendine kaliteli ve modaya uygun kıyafetler seçmişti.

Rafael ise her zaman olduğu gibi son derece özenli giyinmişti. Özündeki acımasızlığı çok yönlü ve bilge tavırlarıyla örten başarılı bir adamdı. Kadifeyle kaplanmış sert bir çeliğe benziyordu. Onda başarıyla gizlediği tanımlanamaz bir şey vardı.

Rafael odaya girdiğinde bir an Mira'ya bakakaldı sonra toparlandı. Onun bakışlarıyla Mira'nın tüyleri diken diken olmuştu.

"Haydi, gidelim!" diyen Rafael odadan çıktı. Mira da onu takip etti. Bahçedeki Mercedes'e binerek şehre doğru hareket ettiler.

Acaba bir metres o durumda ne yapardı? "Gününün nasıl geçtiğini sormalı mıyım?"

"İlgileniyorsan sorabilirsin."

"Genelde ne iş yaptığını biliyorum ama gün bazında neler yaptığın konusunda bir bilgim yok."

"Odaklanma, araştırma. Rakiplerimden bir adım önde olmalıyım."

"Çok başarılısın." Bunu herkes biliyordu.

"Evet."

Erkeklerin çoğu işlerini ve başarılarını uzun uzun anlatırlar, kadınların hiç anlamadığı işlerle onları boğarlardı. Rafael öyle biri değildi.

"Ya senin günün nasıl geçti? Neler yaptın?"

"Nerden başlasam? Cehennem zebanisi gibi ev sahibimden mi? İki öğrenci çetesi arasındaki kavgayı mı? Zamirle sıfat arasındaki farkı öğretmekte zorlanmamı mı? On altı yaşındaki çocukları dinlemek için kandırarak iki edebiyat akımını karşılaştırmayı mı?"

"Çok eğlenceli olmalı!" Rafael gülüyordu. O arada boş bir park yeri bularak ustaca yanaştı.

Ya! Ama ne eğlenceliydi! Zengin ve ünlü ailelerinin çocuklarının gittiği özel okulda öğretmenlik yapmıyordu. Öğrencilerinin çoğu göçmen olan alt tabaka ailelerin çocuklarıydı. Ebeveynlerinin yüzde yetmiş beşi boşanmış, yüzde ellisi işsizdi. Ailelerin çoğu çocuklarının okula devam edip etmediğinin farkında değildi.

Mira'nın görevi çetin bir savaş gibiydi. Öğrencilerini, eğitimin en etkili silahları olduğuna ve ancak iyi bir eğitim görerek sınıf atlayabileceklerine inandırmaya çalışıyorsa ama bunda ancak kısmen başarılı olabiliyordu.

Arabadan inerek limandaki yürüyüş yolunda yürümeye başladılar. Lüks restoranlar ağzına kadar doluydu. Onlardan birine doğru yürüdüler. Onları kapıda karşılayan şef garson eşliğinde daha önce rezerve edilmiş masalarına oturdular.

Yemek ve şarap menüsü muhteşemdi. Mira dikkatle seçerek siparişini söyledi. Getirilen yemekleri iştahla yerken, bir kadehten fazla şarap içmedi. Hizmetin kalitesinden ve personelin ilgisinden Rafael'i çok iyi tanıdıkları belliydi. "Buraya çok sık gelir misin?"

"Genellikle haftada bir kez gelirim."

Mira arkasına yaslanarak onu süzdü. "Yalnız değil sanırım?"

Rafael, onun bakışlarını yakalamıştı. Sıcak bir sesle "Hayır," dedi.

"Hayatında bizim—anlaşmamızla çileden çıkacak biri var mı?"

"Çileden çıkacak, hayır. Şaşıracak, evet!"

"Onun hiddetine hedef olmam, değil mi?"

"Hiçbir kadına karşı sorumluluğum yok. Kimseye de açıklama yapmak zorunda değilim." Rafael, çok kesin konuşmuştu. "Kahve ister misin?"

"Bulvar boyunca yürümeyi, hatta deniz kenarına inmeyi isterdim."

"O hâlde sonra bir yerlerde durup kahve içeriz."

"Olabilir."

Hesabı ödeyip, restorandan ayrıldılar.

Hava serinlemişti. Hafif esen rüzgâr denizin tuzlu havasını yüzlerine taşıyordu. Her yer ışıl ışıl aydınlatılmıştı. Gökdelenler, iş yerleri, apartmanlar ve otellerin camlarından sızan ışıklar limanın karanlık sularına yansıyordu. Barlardan ve kafelerden etrafa müzik sesi yayılıyordu. Çeşitli milletlerden ve kültürlerden gelen İtalyan, Yunanlı, Japon ve Koreli insanlar şık giyimleriyle barları ve restoranları doldurmuştu.

Rafael, Mira'nın topuzunun rüzgârda gevşediğini ve ipeksi sarı saç tutamlarının ensesine döküldüğünü fark etti. Tokasını çıkartıp, onları tamamen serbest bırakma isteğini zorlukla bastırdı.

Mira, Rafael'in elinin uzandığını görünce sessizce durdu. Onun elleri usulca tokalarını çıkartırken âdeta nefes alamıyordu. Serbest kalan açık sarı saç yumağı, ışıkların altında parıldayarak altın bir şelale gibi omuzlarına döküldü. Mira yüzüne dökülen saçları parmaklarıyla iki kulağının arkasına atarak düzeltti. Rafael, o saçları avuçlayıp, onun yüzüne kendisine çevirerek dudaklarına kapanmak istiyordu. Kendini zorlukla zapt ederek yürümeye başladı. O hareketi, gece olacakları hatırlatır gibiydi.

Bir saat daha dolaştıktan sonra deniz kenarındaki bir kaldırım kafesinde birine oturdular.

Arabaya binerlerken Mira yavaşça "Teşekkür ederim," dedi.

Rafael durakladı. "Ne için? O güzel yemek için mi?"

"Onun için de..." Mira kendini ifade etmekte zorlanıyordu.

Rafael arabanın kapısını açtı. Direksiyon tarafına geçerek kaputun üzerinden ona baktı. "Haydi, bin!"

Rafael'in sesi hiç de yumuşak çıkmamıştı. Mira, araba yoğun trafikte ilerlerken tamamen içine kapanmıştı. Woollahra'ya yaklaşırlarken âdeta yüreği sıkışıyordu. Garaja girdiklerinde kendinden geçmiş gibiydi.

Girişteki salona vardıklarında Rafael, ona düşünceli şekilde baktı. Mira'nın boğazında bir damar atıyordu, parmakları çantasını sımsıkı kavramıştı. Dehşete düşmüş gibi bir hali vardı.

Rafael, onun gerginliğinin farkındaydı Aslında iki erişkin insandılar. Birbirlerini keşfedecekler ve zevkli saatler yaşayacaklardı. Merdivenleri çıkarlarken alnı kırışmıştı. Allah aşkına! Ona ne yapacağını sanıyordu? Üstünü başını paralayıp, onu yatağa atıp zorla mı sahip olacaktı? Karşısındaki kadının sıcak ve istekli olmasını isterdi, ürkek ve utangaç değil!

Yatak odasına girdiklerinde Rafael ışıkları açtı, sonra en kısık hâline getirdi. Ceketini çıkardı, kravatını gevşetti. Mira ise topuklu ayakkabılarını ve ceketini çıkardı. Valizinden yatarken giydiği diz boyu, pamuklu tişörtü çekti ve banyoya doğru yürüdü.

Rafael arkasından seslendi. "Niye zahmet ediyorsun ki? Nasıl olsa uzun süre üstünde kalmayacak."

Mira durakladı, sırtını dikleştirdi sonra yürümeye devam etti. Banyo kapısını ardından kapattı. Makyajını temizlemesi, dişlerini fırçalaması birkaç dakikasını almıştı. Tişörtünü giyince kendini aynada inceledi. Tişörtü, dik göğüslerini, yuvarlak kalçalarını yeterince örtmüyordu. Bacakları ise tamamen ortadaydı. Rafael'in alaylarına rağmen odaya çırılçıplak dönmekten iyiydi. Öldürseler, o şekilde gidemezdi.

Anlaşılan Rafael'in öyle kaygıları yoktu. Mira odaya döndüğünde onu görünce âdeta taş kesildi. İri ve adaleli vücuduyla sanki özenle işlenmiş bir heykel gibiydi. Geniş omuzlar, kıvırcık siyah tüylü kaslı ve geniş bir göğüs, incecik, yağsız bir bel, dar ve sıkı kalçalar. Rafael ona doğru döndüğünde öleceğini sandı. Göğsündeki tüyler ince bir çizgi hâlinde göbeğine doğru iniyordu. Baldırları sert ve kaslıydı. En korkuncu da, erkeklik organının muhteşem bir şekilde uyanmıştı. Bu adamla nasıl baş edebilecekti?

Rafael çok doğal bir şekilde yatağa ilerledi, örtüleri yere attı, yatağa uzanarak dirseğinin üzerinde doğruldu ve yataktaki boş yere eliyle vurarak Mira'ya yer gösterdi.

Mira çekinerek ilerledi, usulca yatağa uzandı, olabildiğince uzağa başını dayadı. Yatak kocamandı. En azından her şey olup bittikten sonra rahatça uyuyabilirdi.

Rafael yumuşak bir sesle konuştu. "Utangaç olman kabul edilebilir, tatlım. Ancak benden korkmana gerek yok."

Mira içini çekti. "Normal şartlarda karşılaşmadık ki!"

Rafael kısık bir sesle güldü. "O hâlde olayı ben başlatırsam daha rahat edersin, değil mi?"

"Evet."

"Başlangıç olarak biraz daha yakına gelmen lâzım."

Onunla alay mı ediyordu? Ama umurunda bile değildi. Ona biraz daha yaklaştı. Kalbinin gümbürdemesini duyacak diye korkuyordu.

"Biraz daha!"

Mira yumruğunu sıktı. Biraz daha yaklaştı. "Çok eğleniyor olmalısın!"

"Pek sayılmaz."

Güzel Allah'ım! Eğer onu memnun edemezse kalmasına izin vermeyecekti. O zaman da babasının borcunu ödemesi imkânsızdı. Biraz daha yaklaştı. Neredeyse onun vücuduna değecekti. Artık onun sıcaklığını ve erkeksi kokusunu hissedebiliyordu.

"Daha iyi," diyen Rafael, nazikçe Mira'nın çenesini kaldırdı. Gözleri koyulaşmış ve açılmıştı. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Eğer ona karşı birazcık duygusu olsaydı, uyumasına izin verirdi.

Aksine parmaklarını çenesinden yukarıya dudaklarına kaydırdı, yavaşça ağzının kenarını dolaştı. Dudakları dudaklarına kapanırken Mira'nın nefesini tuttuğunu hissetti. Dudaklarıyla ve diliyle onu yavaşça öpmeye başladı. Dilini ağzının derinliklerine kaydırırken bir eliyle onun göğsünü kavradı. Göğüs ucunu iki parmağıyla ovuştururken, onun titreyerek inlediğini fark etti. Yetmezdi! Diğer elini daha aşağılara kaydırarak onun ince belinde, göbeğinde dolaştı, tişörtünün eteğini sıyırarak bacağını avuçladı. Sonra yukarılara çıkarak onun uyluklarının arasına dokundu. Mira daha şiddetle titredi ve bacaklarını sıktı. Ancak Rafael, iki parmağını içine sokmuştu bile. Onu bir müddet okşadıktan sonra Rafael doğruldu. "Haydi, bundan kurtulalım," diyerek bir hamlede Mira'nın tişörtünü başının üzerinden sıyırdı.

İnsanın bütün vücudu bir anda kızarır mıydı? Mira kızarmıştı. Rafael'in gözlerinin büyüdüğünü ve koyulaştığını gördü. Rafael ellerini onun tüm bedeninde gezdirdi, her kıvrımı, her girintiyi dolaşıyor ve okşuyordu. Sonra üzerine eğilerek göğüs uçlarını sırasıyla emmeye, diliyle yalamaya başladı. Aşağılara doğru kayarak karnında, göbeğinde dudaklarını dolaştırdı, daha aşağılara inince Mira yüksek sesle inledi. Yapamazdı! Yapmamalıydı. Ama yapmıştı! Rafael, onun uyluklarının

arasına başını gömdü, kalçalarını avuçladı, dudaklarıyla ve diliyle sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir dansa başladı.

Mira, tanımlayamadığı duygularla ateş gibi yanıyordu. Boğazından çıkan sesleri duyuyor ama anlayamıyordu. Rafael'in ellerinin, dudaklarının ve dilinin hareketleriyle tutuşuyor, şiddetle sarsılıyordu. Kendini kaybetmek üzereydi ki, Rafael doğruldu. Mira'yı kalçalarından kavrayarak üzerine abandı ve içine girdi.

Rafael, o anda durdu. Aman Tanrım!

Mira bir saniyede zevkten acıya dönmüştü. İçindeki sızıyı hissederek ufak bir çığlık attı ve kendini yatakta yukarıya doğru çekti. Sanki darbenin etkisini azaltmaya çalışıyordu.

Rafael kımıldamadı, girişiminin sonucuyla bütün vücudu irkildi. O derin sessizlikte, içinden bildiği bütün küfürleri savurdu. Ancak birkaç saniye sonra konuşabildi. Sesi yüksek ve boğuk çıkıyordu. Ağırlığını dirseklerine vererek "Nasıl olup da bana söylemezsin?" diye bağırdı. Kahretsin! Öyle yaralı ve kırılgan görünüyordu ki!

Mira'nın dudakları titriyordu. "Bana inanmazdın ki!"

Aslında haklıydı. İnanmazdı. "Neden?" Rafael'in gözlerinde öfke ve pişmanlık vardı.

"Bu derece yakınlaşmaya değecek bir erkekle karşılaşmadım." Sorma sırası Mira'daydı. "Senin için ne fark eder ki?"

Güzel Allah'ım! "Çok daha dikkatli olurdum." Çok daha fazla önemserdi...

Mira gülmeye çalıştı. "Eğer devam etmeyeceksek, biraz üstümden kalkar mısın?" Duruma biraz kara mizah katmazsa ağlamaya başlayacaktı.

"Ah, hayır küçüğüm! Henüz bir şey yapmadım."

"Ama ben—"

"Hayır, değilsin. Güven bana!"

Ona güvenmek mi? Nasıl yapabilirdi?

Rafael usulca dudaklarına eğildi, yumuşak ve duygulu bir şekilde dudaklarını, yanaklarını, boynunu öpmeye başladı. O kadar yavaş ve yumuşak hareket ediyordu ki bir an geldi, Mira kim olduğunu, nerede olduğunu, orada oluş sebebini, her şeyi unuttu. Rafael tekrar göğüslerine dokunurken yüksek sesle inledi. Bir göğüs ucunu hafifçe dişliyor, sonra emiyor, sonra diğerine geçiyordu.

Mira'nın bütün vücudunun kasılmaya başladığını fark eden Rafael, usulca onun içine girdi. Biraz daha ilerleyince onun inleyişini duydu. Yavaşça gidip gelmeye başladı, Mira da onun ritmine cevap verene kadar devam etti. Sonra onun bacaklarını kaldırarak kendi beline doladı, kalçalarını kavrayarak daha derinlerine kaydı. Hafifçe gidip gelmeye devam etti. Sonunda tek vücut oldular.

Rafael, Mira'yı zevkin doruklarına çıkarmıştı. İçinden çıkmadan onu yan çevirdi ve çığlıklarını dudaklarıyla örttü.

Daha sonra yüzüne dağılan saçları yana çekerek, Mira'nın yüzünü seyretti. Gözleri kapanıyordu, tatmin olmuş gibiydi. Birazdan uyuyabilir gibi bir hali vardı.

Rafael yavaşça yataktan kalktı. Spa banyosunu sıcak suyla doldurdu. Su masajını çalıştırdı. Suya mis kokulu duş jeli döktü. Sonra odaya dönerek uyuklayan Mira'yı kucağına alarak küvete girdi.

Mira, rüya gördüğünü sanıyordu. Vücuduna temas eden sıcak suyu, yumuşacık süngerin tenini ovalayışını hissediyor ama bilinçaltının oyunu olduğunu düşünüyordu.

Rafael, onu küvetten çıkartıp kurulamaya başladığında aklı iyice karışmıştı. Alçak sesle yaptığı itirazlara rağmen Rafael onu tekrar kucakladı ve yatağa taşıdı. Yanına uzanarak örtüleri üzerlerine çekti. Mira'yı kendine doğru çekerek ona sımsıkı sarıldı...

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

MIRA birden yerinde sıçradı. Nerede olduğunu bir an algılayamamıştı. Panik oldu.

Kocaman yatakta yalnızdı. Saate bakınca hemen fırladı. Ancak giyinecek ve hızlı bir makyaj yapacak kadar zamanı vardı. Telaşla giyinme odasına geçti. Sırt çantasını kaparak merdivenlerden indi. O sırada Rafael göründü.

"Terastaki kahvaltıda bana katılsana."

Mira, onun yüzüne bakamıyordu. "Yemeğe vaktim yok."

Rafael ona yaklaştı. "Evet, var."

"Hayır, yok!"

"Sabahları güne kavgayla mı başlarsın?" diyen Rafael, Mira'nın çantasını yavaşça elinden alarak merdivenin dibine bıraktı. Sonra elini onun saçlarına götürerek aşağı doğru kaydırdı. Çenesini tutarak ona doğru eğildi ve dudaklarından öptü.

Ah Allah'ım! Mira bir an dudaklarını bilinçsizce onun dudaklarında dolaştırdı sonra hemen geriye çekildi. Ancak, Rafael onu bıraktığı için şaşırmıştı. "Geç kalacağım."

"Tahıl gevreği, meyve ve kahve! Sadece birkaç dakikanı alır."

"Sen de sabahları hep böyle diktatör mü olursun?"

"Buna alışmaya çalış."

Bakalım daha nelere alışacaktı? Öncelikle ona alışması gerekiyordu. Silahları bırakmak akıllıca olacaktı, üstelik acıkmıştı.

Mira terasta kahvesiyle birlikte bir kâse dolusu muz ve gevrek yerken '*Cennette olmalıyım!*' diye düşündü. Manzara muhteşemdi.

"Kolun nasıl?"

Beklenmedik bir soruydu. "Fena değil. Yarın hastaneye gidip dikişleri aldıracağım."

"Doktorumu ayarlayıp o işi yapmasını sağlarım."

"Buna hiç gerek yok."

Rafael arkasına yaslandı. "Hem devlet hastanesinde saatlerce beklemek zorunda kalmazsın."

Aslında haklıydı ama Mira yönlendirilmekten hoşlanmıyordu. "Sanırım hastane de kayıtlarını kapatmak ister," diyerek kahvesini bitirdi ve ayağa kalktı. "Gitmem gerek." Masadaki tabak çanağı tepsiye koyarak mutfağa girdi. Kocaman, modern mutfağa beğeniyle baktı. Tepsiyi tezgâha bırakıp girişteki salona geçti. Birkaç dakika sonra arabasıyla yola çıkmıştı.

İlk derste öğrenciler yerinde duramıyordu. Üçüncü dersin sonunda gücünün tükendiğini fark etti.

Öğle yemeğinden önce Mira, Sammy'yi bir kenara çekerek onun için götürdüğü Shakespeare'in çocuk kitaplarını verdi.

Sammy çok sevinmişti. "Onlara çok dikkat edeceğim," dedi.

Sınıf boştu ve kapısı kapalıydı. "Bana söylemen gereken bir şey var mı?" Bir şeyler duymuşsa Sammy mutlaka dökülürdü.

"Bacağımın kırılmasını istemediğime göre yok!"

"Öğle tatilinde nöbetçiyim. Gitmemem veya görünmemem gereken bir yer var mı?" Sammy cevap vermiyordu.

"Bilmece gibi konuşmaya devam edelim mi yoksa seni cezaya bırakayım mı?"

"Orada olmam gerekiyor."

"Olmamayı seçebilirsin."

Sammy'nin bakışları sakin ama donuktu. "Elbette ama gitmem gerek," diyerek odadan çıktı ve kapıyı yavaşça kapadı. O gün ya da ertesi gün, ona mutlaka ulaşırlardı.

Mira'nın iyi bir fikri vardı. Çantasını alarak sınıftan çıktı ve öğretmenler odasına gitti. Kısa bir konuşmadan sonra hep birlikte koridora çıkarak okulu turlamaya başladılar.

Okul çetelerinin kavgası olağan durumlardandı. Okul yönetimi etrafı kontrol etmesi için güvenlik elemanları tutmuştu ama çocuklar akıllıydı. Mira, resim atölyesinin önünde birilerinin itişip kakıştığını fark edince, oraya doğru hızla yürüdüler.

Tuzaktı! Gerçek olay başka yerde oluyordu. Mira nerede olduğunu tahmin ediyordu.

Haklı olmasının hiç faydası yoktu. Sammy'nin hurdası çıkana kadar dövüldüğünü gördüğünde Mira bembeyaz kesildi.

Ya torbacılık işi yanlış gitmişti ya da iki çete terör estiriyordu. Ne olursa olsun acilen durdurulması gerekiyordu. Diğer öğretmenlerle birlikte müdahale ettiler. Güvenlik görevlileri de ağırlığını koyunca kavga sona erdi ama Mira da kaburgalarının ortasına sıkı bir dirsek yemişti. Sammy, önce ilk yardım odasına alındı, sonra yarasının dikilmesi gerektiğinden hastaneye gönderildi. Annesine ulaşamadılar. Babası ise şehir dışındaydı. Mira gönüllü olarak çocukla birlikte ambulansla gitmeyi kabul etti.

Sammy'ye röntgen çekildi, yaraları dikildi ve koğuşa yatırıldı. Saat altıya geliyordu. Mira koğuştan çıkarak jetonlu telefona gitti ve Rafael'i cep telefonundan aradı. Üçüncü çalışında Rafael cevap verdi.

"Velez Aguilera."

"Benim, Mira. Ben hastanedeyim. Vaktinde... Dönemeyebilirim." '*Eve*' demek zor gelmişti.

"Babana mı bir şey oldu."

"Hayır, Sammy yaralandı. Onu ambulansla getirdik."

"Hangi hastane?"

Mira adını söyledi. "Bir taksiye binerim."

"Orada kal!" diyen Rafael telefonu kapatmıştı.

On beş dakika sonra Rafael hastanenin kapısındaydı. Mira onu kayar kapıların arkasında bekliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, saçları dağılmış, yüzünde zayıf ve acılı bir ifade vardı. Hemen arabaya girdi.

"Buradan ayrılmadan önce... Umarım bir yerini incitmedin?"

"Kavganın ortasına atladığımı mı sanıyorsun?"

"Yani hiç karışmadığını mı anlamalıyım?"

O sırada güvenlik görevlisi onlara doğru ilerledi. "Hemen hareket etmezsen, uyarı alacaksın."

Rafael yavaşça hareket etti. Hastane sınırlarından çıkınca hızlandı. Eve doğru giderlerken tekrar sordu. "Soruma cevap vermedin?"

Mira omuz silkti. "Ben orada öğretmenim. Nöbetteydim. Güvenlik görevlileri olaya müdahale etti."

"Ya Sammy?"

"Dört adet kaburga kemiği çatlak, kolu kırık ve bir sürü darbe almış. Okula gidip arabamı almamız lâzım." Duş almaya, yemek yemeye ve uyumaya ihtiyacı vardı.

Rafael'in evine vardıklarında hemen banyoya girdi. Saçını kurutup, üzerine bir kot pantolon ve tişört giyen Mira mutfağa indi. Rafael biftekleri ızgaraya koymuştu.

"Ben ne yapabilirim?"

"Buzdolabında salata malzemesi var."

Mira karışık bir salata yaptı. Ekmekleri ısıttı. O arada Rafael de pişen biftekleri birer tabağa koymuştu. Birlikte tabakları taşıyarak terasa çıktılar. Mira kendini ziyafette gibi hissetti. İştahla yemeğe başladı.

"Öğle yemeği yemedin galiba?" Rafael kadehlere kırmızı şarap doldururken onu dikkatle inceliyordu.

Mira ancak yemeğini bitirdikten sonra şarap kadehinden bir yudum aldı. "Et çok lezzetliymiş. Teşekkürler."

"Afiyet olsun."

"Yarın da ben yemek yaparım."

"Yarın akşam dışarı çıkacağız."

Mira'nın kadehi tutan eli havada kalmıştı. "Sadece ikimiz mi yoksa başkaları da olacak mı?"

"Şehrin büyük otellerinin birinin balo salonunda bir hayır balosu yapılacak."

"Zor işleri başıma sarıyorsun." Son yedi ayı sadece çalışmakla geçmişti. Sosyalleşmeye hiç zamanı olmamıştı.

"Yarın alış verişe gideceğiz."

"Giyecek bir şeylerim var."

"Olduğuna eminim."

"Yani etkilenmem mi gerekiyor? Önümde bir sürü para harcadığını görerek heyecanlanacak mıyım?"

Rafael, ona eğlenerek baktı. "Peki, etkileniyor musun?"

"Duruma göre değişir."

"Yani nasıl?"

Mira onun gözlerinin içine baktı. "Verilen hizmete karşılık mı olacak yoksa mevcut borcuma mı eklenecek?"

"Belki de bunun adını koymamalıyız."

"Zaman gösterecek," diyen Mira dalgınca uzaklara baktı.

Rafael yemeğini bitirmişti. Şarap kadehine uzanırken "Neden öğretmenliği seçtin?" diye sordu.

"Bir fark yaratabilirim diye düşündüm." Mira onun duygusal bir şekilde büktüğü ağzına bakakalmıştı. O ağızın önceki gece ona yaptıklarını hatırlayarak ürperdi, şarabından bir yudum daha aldı.

"Peki, yapabildiğini düşünüyor musun?"

Mira sabit bir şekilde baktı. "Umarım. Çabalıyorum."

"Okulu sen mi seçtin yoksa onlar mı seni seçti?"

"Açık bir kadro vardı, ben de başarılı bir adaydım."

"Kaç kişinin arasından seçildin?"

"Pek fazla değil." Adı kötüye çıkmış o okulda kimse çalışmak istememişti.

"Kötü tutumlu çocuklara öğretmekten hoşlanıyor musun?"

"Bir yere mi varmaya çalışıyorsun yoksa sadece sohbet mi?"

"İkisi de olamaz mı?" Rafael şarabını bitirmişti. Peçetesiyle dudaklarını silerken Mira, elinde olmadan o ellerin kendisini nasıl okşadığını, nasıl en hassas noktalarını keşfettiğini hatırladı.

O gece neler olacağını düşünen Mira midesinde kramplar hissetti. Daha fazla oturamayacaktı.

"Masayı toplayayım," diyerek kalktı. Rafael peşinden mutfağa gidince yutkundu.

Birkaç dakika içinde ızgara temizlenmiş, bulaşıklar makineye konmuştu. Mira restorandaki alışkanlığıyla tezgâhı ve lavaboyu da iyice ovdu, temizledi.

Rafael, "Ev hakkında bilgi vermem gerekir," diyerek ona yol gösterdi. Birlikte girişteki salona çıktılar. Sonra sırasıyla misafir salonunu, yemek ve oturma odalarını, çamaşır odasını ve garajı dolaştılar.

Bütün odalar geniş ve çok zevkli döşenmişti. Yerler mermer döşemeydi ve üzerinde şark halıları seriliydi. Duvarlarda ünlü ressamların tabloları asılıydı.

"En alt katta spor salonu ve depo var."

Üç kat! Ev eğimli bir alana en uygun şekilde inşa edilmişti. Üst katta, her birinde kendi banyosu ve oturma bölümü olan altı yatak odası vardı. Bir tek kişiye göre çok büyük bir evdi.

"Temizlik ve bahçe işlerini yapan bir ekiple anlaştım."

"Senin bütün evi temizlediğini, çöpleri döktüğünü, bahçeyle uğraştığını düşünemem zaten."

"Kişiliğime uygun değil mi?"

"Muhtemelen."

Rafael bir kaşını kaldırdı ve yürümeye devam etti.

Mira, "Göründüğünden fazlası olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Birçok yüzü olan bir adam, ha?"

Mira onun hakkında ne biliyordu? Çok az şey! Başarısı herkesçe bilinen bir şeydi. Zenginliğini her yönüyle gösteriyordu. Ama her zaman öyle miydi? Görünen yüzünün ardında bir nevi ilkellik vardı. Fiziksel özelliklerinin ötesinde bir direnci vardı. Güçlüydü. Bazı davranışlarında acımasızlığının ipuçları hissediliyordu. İyi bir dost olabilirdi ama acımasız bir hasım da olabilirdi. Mira'nın sırtı ürperdi.

Oturma odasına girerlerken Rafael, "Yarın sabah dokuz buçukta doktorumla randevum var. Kolundaki dikişleri alacak," dedi. Sonra televizyonu açtı, cd dolabını gösterdi. "İstediğin bir film seç te izleyelim."

Mira film isimlerini incelerken "Hastaneye gidebilirdim," dedi.

"Bunun tartışmasını daha önce yaptık."

Mira ona doğru döndü. "Tekrar tartışabiliriz."

"Hastanede en az iki saat bekleyeceksin. Hâlbuki özel muayenehanede sadece beş-on dakikanı alacak."

O şekilde düşününce itiraz etmek mantıksız olacaktı. Hem babasını hem de Sammy'yi ziyaret etmesi gerekiyordu. Üstelik Rafael de alış verişe gitmek istiyordu. Bir film seçerek DVD'nin yanında bekleyen Rafael'e uzatırken "Tamam," dedi.

Rafael cd'yi takarken gülümsedi. "Teslim oluyorsun yani?"

"Evet." Mira rahat bir koltuğa oturdu, spor ayakkabılarını çıkardı, ayaklarını altına kıvırdı.

Film, gözüpek bir kadının suların kirlenmesi ile ilgili toplumla, belediyeyle ve yasalarla boğuşmasını anlatıyordu.

Mira uzun zamandır sinemaya gitmemişti. Çok hareketli bir filmdi. Yaklaşık bir saat boyunca hevesle izledikten sonra göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı. Uyanık kalmakta zorlanıyordu.

O günkü zihinsel ve fiziksel heyecanının acısı çıkıyordu. Sonunda başı önüne düşmeye başlayınca koltuğuna yaslandı ve uyudu.

Rafael başını çevirince Mira'nın uyuduğunu fark etti. Ne kadar kırılgan ve savunmasız görünüyordu. Önceki gece...

Ona nasıl sahip olduğunu hatırlayınca gerildi. Bâkire olduğunu anlamasının şoku, onun acısını hissetmesi, uzun süre yapmadığı şekilde ona tatlılık ve yumuşaklıkla davranması...

Rafael filmin bitmesini bekledi, televizyonu ve ışıkları kapattı. Güvenlik alarmını kurdu. Sonra odaya dönüp Mira'yı kucağına aldı ve yatak odasına çıktı. Mira kıpırdamamıştı.

Yatak örtülerini yavaşça kaldıran Rafael, Mira'yı yatağa uzattı. Pantolonunun fermuarını açarak çıkarttı. Tişörtünü başından sıyırdı, sütyeninin klipsini açarak çıkardı. Sol tarafında, kaburgalarının üzerindeki morluğu görünce gözleri kısıldı. Elbette o yapmamıştı. Aksine çok dikkatli davranmıştı. Bir kadına kaba davranmak onun tarzı değildi. Demek ki o bereler gündüz olmuştu. Nasıl olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Rafael, Mira'nın üzerini örttü. Başucu lâmbalarını açtı. Yatağın öte tarafına geçerek soyundu ve yatağa girdi. Eline bir kitap alarak okumaya başladı. Bir süre sonra Mira'nın kıpırdandığını ve inlediğini fark etti. Belki kötü bir rüya görüyordu. Belki de gündüz yaşadığı olayların etkisiydi.

Rafael kitabını bıraktı, ışıkları söndürdü. Yatağa uzanınca Mira'yı kendine çekti. Mira uykusunda içini çekerek onun vücudunun rahatlığına ve sıcaklığına sığındı. Rafael, onun yüzüne düşen saçlarını düzeltti, dudaklarını alnına bastırdı.

Mira uyandığında güneş doğuyordu. Yatakta yalnız olmadığını anlayınca hafifçe kayarak yön değiştirdi. Sakince uyumakta olan Ra-

fael'i seyretmeye başladı. Uykusunda sert hâli yumuşamıştı. Kıvırcık kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerine düşüyordu.

Mira, parmaklarını onun yanağında ve dudaklarında dolaştırmak için garip bir istek duydu. Onu baştan çıkarmaya kalksa acaba ne yapardı? Derinlerinde uyanan bir güdüyle, onun dudaklarını kendi dudaklarının üzerinde hissetmek istiyordu. Onun, vücudunun en duyarlı noktalarını keşfeden ellerini istiyordu.

"İyi sabahlar!"

Mira, Rafael'in boğuk sesiyle yerinden sıçradı. "Uyuduğunu sanıyordum?"

Rafael, ona en ufak bir sese veya harekete karşı hazırlıklı olan bir kedi gibi uyuduğunu söylemiş miydi? Yıllar geçmesine rağmen o huyundan vazgeçememişti.

Beş dakikadır Mira'nın kendisini seyrettiğinin farkındaydı. "Dinlenebildin mi?"

Mira, filmi seyrederken uyumuş olduğunu anladı. Demek ki onu yatağa taşımış ve soymuştu. "Sanırım geç vakte kadar—"

"Utandın mı?" Rafael eğlenerek gülümsemişti.

"Sanırım, biraz! Kalkmalıyım."

Rafael yumuşak bir sesle mırıldandı. "Hayır! Kalkmana gerek yok."

Mira'nın koyulaşan zümrüt gözlerini ve titreyen dudaklarını seyretti, elini uzatarak onun saçını kulağının arkasına attı. Sonra ona doğru eğilerek boğazındaki çukura dudaklarını bastırdı, boynuna doğru kayarak hafifçe dişledi. Onun vücudunun kasılarak cevap verdiğini fark etmişti. Boynunun girintisi tattı, omuzuna kadar ilerleyerek dudaklarıyla hafifçe emdi ve dişledi. Elini onun kalçasında ve göğüslerinde dolaştırarak okşuyordu. Dudaklarını göğsüne dokundurduğu an Mira başını arkaya atarak inledi. Meme uçlarını birer birer vücudu ateşler içinde yanana kadar emdi. Mira çaresiz bir şekilde Rafael'e kollarını uzattı. Daha yakın temas için şiddetli bir arzu duyuyordu.

Çekingen bir dokunuşla önce Rafael'in göğsünü okşadı, sonra ensesindeki saçları kavradı. Daha sonra elini onun beline doğru kaydırdı, bir an durakladıktan sonra kalçasına indi. Onu hem şoka sokan hem de zevk veren gücü hissetmek istiyordu.

Rafael, Mira'nın çekingenliğini anlamıştı. Onun kalçasındaki elini kendi eliyle bastırarak, biraz daha öne doğru çekti ve onun nefesinin kesildiğini hissetti.

Mira'nın dokunuşu kelebek kanadı gibi hafifti ama Rafael yüksek sesle inledi. Erkeklerin en hassas ve zayıf olduğu noktasıydı orası. Rafael aceleyle yatak örtüsünü yere fırlattı, Mira'nın bacaklarını kendi beline dolayarak ona iyice yaklaştı. Bir eliyle kalçasını kavrayarak, onu çılgına çevirene kadar organını Mira'nın kadınlık organının ağzına sürttü.

Rafael yavaşça içine girerken Mira sarsıldı ve derinlerinde duyduğu müthiş zevkle haykırdı. Hızla içinde gidip gelirken o da erkeğin ritmini yakaladı ve kalçalarını ona uyarak hareket ettirmeye başladı.

Artık içindeki erkekten başka hiçbir şey yoktu. Sadece o an, o erkek ve o frenlenemeyen ihtiras vardı.

Birlikte zevkin doruğuna çıktıklarında Mira bitmiş bir hâlde hareketsizleşti. Rafael, onun bacaklarını yavaşça indirdi, eliyle bacaklarını, baldırlarını ve kalçalarını okşamaya devam etti. Hâlâ iç içeydiler.

Mira inanılmaz derecede duyarlıydı, onun bir tek dokunuşuyla ona hâlâ büyük bir açlıkla cevap veriyordu.

'*Aman Allah'ım!*' diye düşündü. '*Bana ne yapmaya çalışıyor?*' O kadar duyarlıydı ki, Rafael'in devam eden hareketleriyle artık bittiğini düşündüğü ihtirası artarak yükseldi ve tekrar doruklara çıktı.

Mira, o derece kontrolden çıktığına inanamıyordu. Rafael'in nefesi bile sıklaşmamıştı ve kalbinin onun gibi gümbürdemediğine emindi. Kendisi pelte hâline gelmişken Rafael nasıl o kadar etkilenmemiş görünebilirdi?

Eğer Mira onu önemseseydi, Rafael'in aklını başından almak için gereken her şeyi yapardı. Onu, kontrolünü kaybedecek kadar okşar, sever ve öperdi. Ancak cinsel yakınlıkları henüz çok yeni ve kırılgandı.

O yüzden de Rafael, onun boynuna, omuzuna hafif öpücükler kondurmaya devam ederken sadece sessizce yattı.

Mira her halde hafif bir uykuya dalmış olmalıydı ki, uzaktan gelen duş sesiyle uyandı. Saate baktı ve doğruldu. Temiz çamaşırlar alarak banyoya yöneldi...

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

RAFAEL, Mira ile birlikte doktora gitmek için ısrar etti. Üstelik dikişleri alınırken de yanından ayrılmadı. Sonra da doktora, onun kaburgalarının üzerindeki morluktan bahsederek kontrol edilmesini istedi. Doktor kemiklerde bir hasar olmadığını söylemişti.

Birlikte asansöre bindiklerinde Mira öfkeyle patladı.

"Sen, inanılmaz derecede diktatörsün!"

Rafael bir kaşını kaldırmıştı. "Bitti mi?"

"Hayır! Bitmedi."

Birlikte asansörden inerek caddeye çıkıp arabaya bindiler. *Double Bay*'e doğru hareket ettiler. Hiç konuşmuyorlardı.

Butiklerin hepsi de ünlü modacıların pahalı kıyafetlerini satıyordu. Çoğu kıyafetler orijinaldi ve etiketlerdeki fiyatlar astronomikti.

Mira kaldırımda durmuş, kıyafetleri ve de özellikle fiyatları inceliyordu. "Benim buradan alış veriş yapabileceğimi düşünme—"

Rafael dimdik onun gözlerinin içine baktı. "Düşünme! Sadece seç."

"Kredi kartını şehrin en pahalı yerlerinde kullanmak mı istiyorsun? İyi o zaman!"

Mira, Rafael'in ince bir zevki olduğunu kabul etti. İki saat içinde, iki adet uzun gece elbisesi, iki adet kokteyl elbisesi, ayakkabılar ve iki parçalı bir akşam kıyafeti satın aldılar.

Rafael, ellerindeki çantaları arabanın bagajına koyarken "Öğle yemeğine ne dersin?" diye sordu.

Yemek için Ritz-Carlton'a gittiler. Rafael alâkart bir yemek seçerken, Mira sadece çorba ve somon füme istedi.

"Ana yemek istemiyor musun?"

"Bana bir kahve ile sandviç de yeterdi."

"Etkilenmedin mi?"

"Etkilenmeli miydim?"

"Niyetim bu değildi."

Diğer yemek yiyenlerin dikkatini çekmişlerdi.

"Etrafta görünmek mi istiyorsun?"

Rafael'in bakışları kararmıştı. "Pek sayılmaz."

"O hâlde... Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Giysiler ve yemek için," diyerek Mira basitçe cevap vermişti.

Acaba rol mü yapıyordu? Rafael öyle olduğunu sanmıyordu. "Göreceğim bakalım..." Belirgin bir şekilde durakaldı."Teşekkür edişini."

Mira, '*Yatırımını koruyorsun, ayrıca bir iltifat bekleme!*' diye içinden onu suçladı. Sonuçta bir metresin iyi giyinmesi gerekirdi.

Çorba ve somon çok lezzetliydi. Mira şarabı reddetti. Kahvelerini içerlerken "Babamı ziyaret etmem lâzım. Onu dün de görmedim. Sammy'ye de uğramam gerekiyor," dedi.

"İkisi farklı hastanelerde, senin için zor olacak."

"Zamanında dönerim. Kaçta çıkacağız?"

"Altıyı biraz geçe."

Mira saatine baktı. "Joshua'yı her gün ziyaret ederim. Sammy'nin kimsesi yok."

Rafael hesabı ödedi ve çıktılar. Arabaya binerlerken "En geç dört buçukta seni evde bekliyorum," dedi.

Hafta sonu olduğundan hastaneye yakın park yeri bulmak imkânsızdı. Mira epey yürüdükten sonra hastaneye ulaştı, babasının yattığı koğuşa aceleyle girdi. Joshua'nın endişeli yüzü kızını görünce aydınlanmıştı.

Yarım saat babasıyla oturduktan sonra Mira hızla arabasının yanına gitti ve birkaç kilometre ötedeki diğer hastaneye hareket etti.

Sammy, solgun görünüyordu.

"Geldin ha?"

Mira ona bir sürü Dickens romanı götürmüştü.

"Geldim ama çok kalamayacağım. İyi misin?"

"İyi sayılırım."

Mira koğuştan çıkınca hemşire bankosuna uğradı. Çocuğun iyileşme süreci ve ne zaman taburcu olacağına dair bilgileri aldıktan sonra hastaneden ayrıldı. Yaklaşık on beş dakika yürüyerek arabasına ulaşabildi. Eve vardığında saat dört buçuğu biraz geçmişti.

Hızla merdivenleri çıkan Mira yatak odasına girdi, temiz çamaşırlar alarak banyoya girdi. Getirdiği valizleri kahvaltıdan sonra boşaltmış, eşyalarını yerleştirmişti. Yeni aldıkları elbiselerin paketleri yatağın dibine bırakılmıştı.

Mira duştan sonra vücuduna havlusunu sarıp, makyaj yapmaya başladı. Sonra saçlarını tarayıp, yüksek ve şık bir topuz yaptı. Giyinmek için yatak odasına döndü. O gece giyeceği elbise, pırıltılı mavi ve yeşil tonlardaydı. Vücudunu sımsıkı saran, derin dekolteli, ince askılı ve ayak bileklerine kadar uzayan elbise gerçekten muhteşemdi. Uygun renkte bir eşarbı koluna sararak bandajını gizledi.

Tek mücevheri ince bir altın zincirin ucunda sarkan pırlanta taşlı bir kolye ile onun takımı olan küpelerdi.

Yüksek topuklu gece ayakkabılarını giyerken Rafael odaya girdi. Yeni tıraş olmuştu. Saçları hâlâ ıslaktı. Çok kaliteli bir siyah pantolon ve beyaz ipek gömlek giymişti. Mira, yakışıklı ve sakin tavırlı Rafael'e bakarken nefesinin sıkıştığını hissetti.

Rafael ne giyerse giysin kendine yakıştıran gösterişli ve heybetli bir erkekti. Birkaç dakika içinde kol düğmelerini taktı, gömleğinin üst düğmelerini ilikledi, papyonunu takıp ceketini giydi.

Şehre doğru yol alırlarken Mira, "Biraz bu geceden bahseder misin? Hayır kurumu neyle ilgileniyor?"

"Lösemiyle ilgili bir vakfın bağış toplama faaliyeti."

"Değerli bir uğraş."

"Desteklemeye değer bulduğum birkaç vakıftan birisi."

Otele vardıklarında Rafael, ana giriş kapısının önünde durarak Mira'nın inmesini bekledi. Sonra kendisi de inip anahtarı valeye uzattı. Asansörle başka bir kata çıkıp muhteşem balo salonuna uzanan geniş bir fuayeye girdiler. Bay ve bayan garsonlar konukların arasında dolaşarak şampanya servisi yapıyorlardı. Şehrin seçkin tabakasından insanlar bir yandan şampanyalarını yudumlarken, diğer yandan yeni gelenleri meraklı gözlerle izleyerek fısıldaşıyorlardı.

"İşte buradasın hayatım!" Bu ses arkalarından gelmişti.

Mira hafifçe dönünce burunlarının dibine yanaşmış uzun boylu, siyah saçlı güzel kadını gördü. Usta bir kuaförün elinden çıktığı belli olan saçlarından, Avrupa'dan ithal ayakkabılarına kadar her şeyiyle mükemmel bir kadındı.

Aman Allah'ım! O iddialı boyanmış tırnaklar, o muhteşem tuvalet, o mücevherler...

Acaba Mira yanlış mı anlıyordu, yoksa Rafael de gerilmiş miydi?

Rafael gülümseyerek yumuşak bir sesle konuştu. "Sasha?"

"Bizi tanıştırmayacak mısın?"

"Elbette. Sasha Despojoa. Mira Petersen."

"Nasıl oldu da tanışmadık? Şehre yeni mi geldiniz?"

Mira, '*Bu kesimine yeni geliyorum,*' demek isterdi ama nazikçe gülümseyerek "Hayır," dedi.

Sasha'nın bir kaşı kalkmıştı. "Sanırım birbirinizi iyi tanıyorsunuz?"

Kırk tane soru mu soracaktı? Sasha oynamak istiyorsa Mira asla altta kalmazdı. "Rafael—" Bir an durakladı ve açıkça belli olan düşündürücü bir gülümsemeyle devam etti. "Özel bir arkadaş!"

Sasha dehşete düşmüş gibi baktı. "Görüyorum."

Mira, '*Hayır, görmüyorsun,*' diye düşündü.

"Konuşacağız."

Yeni gelen üç konuk konuşmalarını böldü ama Sasha, Rafael'e diri diri yiyecek gibi bakıyordu. Gülüşü, Rafael'in koluna dokunuşu, dudaklarını yalaması, her hâliyle onu baştan çıkarmaya çalıştığı belliydi. Sasha, canlı bir sesle konuştu."Sanırım aynı masada oturacağız."

Mira gözlerini yere eğdi. Eğlenceli bir gece olacaktı.

Rafael araya girdi. "İzninle, Mira'yı tanıştırmak istediğim birkaç arkadaş var."

"Muhteşem Sasha eskilerden biri miydi?" Mira, Rafael'e sırıtarak baktı. "Sonuncusu mu demeliydim?"

Rafael, miskince gülümsedi. "Evet."

"Arkamı kollamam gerekir mi?"

"Ona bir şey vaad—"

"Gül bahçesi vaad etmedin mi?"

Rafael neşeyle güldü. "Etmedim. Merak etme..."

Mira da güldü. "Ama bahse girerim ki o hayalinde senin evini nasıl yeniden dekore edeceğini epey düşünmüştür."

"Hiçbir kadını evimde kalması için davet etmem."

Mira, onunla paylaştığı yatağa başka hiçbir kadının girmemiş olduğunu duyunca nedense rahatlamıştı?

"Otel, motel, onun evi ya da başka yerleri mi tercih edersin?"

"Bu seni hiç—"

"İlgilendirmez değil mi? Biliyorum, haklısın."

Rafael uzanıp o şakacı ağıza kapanmak, yeşil gözlerindeki muzip pırıltıları arzulu bakışlara değiştirmek istiyordu. "Şansını zorlama!"

Mira bilgece güldü. "Düşünmek bile istemem."

Balo salonunun kapılarının açılmasıyla kalabalığa karıştılar ve üniformalı görevlilerin gösterdiği masaya oturdular.

Herkes yerleştikten sonra giriş yemekleri servis edilmeye başlandı. Mira karides kokteylini iştahla yemeye koyuldu.

Rafael kaliteli bir Fransız şarabı ısmarladı. Vakıf başkanı konuşmasına başlarken kadehlerinden birer yudum aldılar. Onar kişilik yuvarlak masalarda oturuyorlardı. Mira, Sasha'nın büyük bir beceriyle tam Rafael'in karşısına oturduğunu fark edince içinden güldü.

Mira, mesleğinden gelen tecrübeyle çevresindeki kadınların ve erkeklerin davranışlarını tahlil edebiliyordu. Sasha, usta bir aktris gibi belli etmeden Rafael'in karşısında kurnazca işveler yapıyor, onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Yakınındaki erkekler de ilgiyle Sasha'yı ve Mira'yı süzüyorlardı.

Ana yemekler geldiğinde en ünlü modacıların kreasyonları birbirinden güzel mankenler tarafından sergilenmeye başladı. Daha sonra birbiri ardına bir komedyen ve bir şarkıcı sahneye çıktı. En sonunda dev ekranda lösemi hastalığına yakalanmış genç insanların görüntüleri ve

bilgileri aktarıldı. Çok duygusal bir filmdi ve büyük patronların cömert bağışlar yapmasını sağlamıştı. Profesyonelce hazırlanmış bir geceydi.

Daha sonra kahve ve tatlılar ikram edildi. Konuklar masalar arasında dolaşarak tanıdıklarıyla sohbet etmeye başladılar. Sasha, ustaca bir manevrayla Rafael'in bir arkadaşıyla sohbet etmesinden istifade ederek, Mira'nın yanına oturdu. Sorgulamanın bitmediği anlaşılmıştı.

"Rafael ile uzun zamandır mı tanışıyorsunuz?"

Mira, alaycı ama nazik bir şekilde cevap verdi. "Hayır."

"Pek konuşkan değilsin, öyle mi tatlım?"

"Ne kadar konuşkan olmamı isterdiniz?"

"Meraklı davranmamın kusuruna bakma. "Rafael ve ben iyi—" Özellikle durakladı sonra devam etti. "İyi arkadaştık, bir süredir."

Mira tatlılıkla sordu. "Gerçekten mi?"

Sasha, üstüne basa basa, "Yani yakın arkadaştık," dedi.

"Yani? Ellerini onun üzerinden çek mi diyorsun?"

"Anlayacağını biliyordum."

"Bu konuşmayı Rafael ile yapman gerekmez miydi?"

"Sanmam. Buraya seninle gelmekle sadece bana nazire yapıyor."

Mira, onu daha fazla çekemeyecekti. Ayağa kalktı. "İznini rica ediyorum," diyerek çantasını aldı ve bayanlar tuvaletine yöneldi.

Rafael, Mira'nın kalktığını fark etti. Bir bakışta Sasha'nın kurnaz gülümsemesini gördüğünde, sohbetin içeriğini harfiyen tahmin etti. Sasha tam bir lâf ebesiydi ama Mira da altta kalmazdı.

Mira balo salonuna dönünce Rafael'e doğru ilerledi. Rafael onu dikkatle süzerken, başkalarının bakışlarının da onların üzerinde olduğunu fark etti.

O arada görevliler sahneyi söküp, ortamı dans pistine çevirmek için uğraşıyorlardı. Bir kenara müzik seti ve hoparlörler yerleştiriliyordu.

Mira, Rafael'in yanındaki yerine oturdu ve garsonun kahve teklifini reddederek buzlu soda istedi.

Rafael, "Daha şarap alır mısın?" diye sordu.

Mira, onun gözlerinin içine bakarak "Hayır, teşekkürler," dedi.

DJ, ilk cd'yi çalmaya başlayınca birkaç çift piste çıktılar. Sasha hemen onların yanında biterek "Benimle dans et, Rafael!" dedi.

Mira, Rafael'e alayla baktı. "Eğlenmene bak." Bir anda yüzü asılmıştı ama hemen toparlanarak yumuşak bir ifadeyle Rafael'in muhteşem Sasha'yı piste çıkarmasını seyretti.

Birlikte iyi görünüyorlardı. Hatta fazlasıyla iyi... Mira içinde hissettiği ani sızının gıpta mı yoksa kıskançlık mı olduğunu çözemedi.

"Güzel bir kadının yalnız oturmasından nefret ederim."

Mira arkasında duyduğu yumuşak ve nazik sesin sahibini görmek için döndü. Yakışıklı bir adam ona gülümseyerek yanındaki boş yere oturdu.

"Size şarap ya da kahve getirmemi ister misiniz?"

Enteresandı! Az önce de başka bir erkek onunla konuşma girişiminde bulunmuştu.

Mira boş vermeye ve o anın tadını çıkarmaya karar vermişti. O da kibarca "Teşekkür ederim," diyerek gülümsedi.

"Biriyle birlikte misiniz?"

İşte bir tuhaf soru daha! Geçiştirmek için Mira sordu. "İsminizi anımsayamadım?"

"Afedersiniz. Adım Anthony Moore Jones. Ya siz?"

O sırada yanlarında beliren Rafael, "Sizin değil, benim arkadaşım!" derken sesi yumuşak, ama uyarıcı çıkmıştı. Mira ürperdi.

Anthony şaşkınlıkla ayağa kalktı. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Şimdi öğrendiniz." Rafael abartılı bir nezaketle konuşuyordu.

"Tabii, tabii. Elbette. İzninizi rica edeyim."

Adamın merakı komik bir şekilde birdenbire geçmişti.

"Akşam yemeği niyetine genç erkekleri mi yersin?"

"Sadece benim mıntıkama izinsiz girenleri."

"Yerimi öğrenmem iyi oldu."

Rafael, Sasha'nın onları izlediğinin farkındaydı. "Patavatsızlaşma!"

"Belki de o meraklılara Mira'nın yerinin neresi olduğunu anlatman gerekir."

Rafael, bir kaşını kaldırarak arkasına yaslandı sonra Sasha'ya döndü. "Mira benimle yaşıyor."

"Konuğun olarak mı?" Sasha'nın bakışları sertleşmişti.

Rafael'in darbeyi yumuşatmaya niyeti yoktu. "Sevgilim olarak."

Sasha'nın bir anda nefesi kesilmiş gibiydi. Gözlerinde kısa bir hiddet belirdi ama hemen maskeledi. "Gerçekten mi hayatım?" Kolayca toparlanmıştı. "Bana söylemeliydin."

Rafael soğuk bir ifadeyle baktı. "Bizimkisi rasgele bir beraberlikti. Havamız ve zamanımız birbirine uyduğu zamanlar beraber olduk."

Sasha çantasını eline alarak ayağa kalktı. Buz gibi bir sesle "Senin hatan!" dedi ve salondaki kalabalığın arasında gözden kayboldu.

"Çok zalimceydi." Mira ondaki sertliği, gücü ve acımasızlığı görmüştü. "Bu yönünü hiç beğenmedim."

"Beni beğenmen gerekmiyor."

"Elbette. Sadece sürem dolana kadar seni tatmin edeceğim."

"Dikkat et, küçüğüm!" Rafael onu uyarıyordu ama o derin ve karanlık bakan yeşil gözlere hayran olmaktan da kendini alamıyordu.

"Senden korkmuyorum."

"Cesurca sözler!"

"Eğer elimde olsaydı hemen şimdi buradan çıkar ve bir taksiye binerdim. Ama hiç param yok ve senin başına kaldım." Mira, onun kendine güvenen sırıtışını görünce daha çok öfkelendi. Ona vurmak istiyordu. Rafael'in ayağa kalkıp ona elini uzattığını görünce şaşırdı.

"Gel dans edelim."

"Şaka yapıyorsun herhalde?"

Mira'nın başka şansı yoktu. Herkesin gözü önünde olay çıkaramazdı. O arada hızlı müzik durmuş, romantik bir parça başlamıştı.

Piste vardıklarında Rafael, onu kollarına aldı ve iyice kendine çekti. Dudakları önce Mira'nın saçlarına sonra alnına değdi.

Mira ne kadar inat etse de öfkesi dağılmaya başlamıştı. Aksine onun bedeninden yayılan sıcaklık, kanının tutuşmasına ve bu yakınlıktan büyük zevk almasına neden oluyordu. Onun kollarında kaybolmak, kulağına fısıldayacağı sözlerle kendinden geçmek istiyordu ama, yine de dik ve uzak durmaya gayret ediyordu. Rafael'in onun direncini hissetmiş gibi hafif ve boğuk bir sesle güldüğünü duydu.

Rafael garaja girdiğinde geceyarısını çoktan geçmişti. Mira hemen odasına çıkmak istiyordu ama ne anahtarı vardı ne de alarm sisteminin şifresini biliyordu. Mecburen eve birlikte girdiler.

Mira hızla merdivenlere yöneldi ve yatak odasına çıktı. Elbisesini, iç çamaşırlarını ve mücevherlerini çıkardı, üstüne kısa geceliğini geçirdi ve yatak odasının kapısına yöneldi.

O anda Rafael odaya girmişti. "Başka bir odada yatmayı aklından bile geçirme!" Çok kararlı bir ifadesi vardı. Gömleğinin düğmelerini açmış, kol düğmelerini çıkarmış, ceketi omuzundaydı.

"Bu gece seninle aynı yatakta yatmak istemiyorum."

"Seni ne kadar kolayca ikna edeceğimi göstermemi ister misin?"

Mira koridora çıktı ve kapıyı arkasından çekti. Acaba peşinden gelecek miydi? Hiç umursamadığını düşündü. Prensipleri vardı. Bir odanın kapısını açarak girdi ve cama doğru yürüdü.

Ay ışığının olmadığı karanlık bir geceydi. Sadece sokakta yanıp sönen bir reklam panosunun neon ışıkları görünüyordu.

Rafael'in ayak sesi değil, hisleri onun gelip arkasında durduğunu söylüyordu. Onu ne kadar kolay bulmuştu.

Rafael hiç konuşmadı. Mira'nın önüne geçti ve dudaklarına kapandı. Onun dudaklarının ve dilinin dokunuşuyla genç kadının bütün duyuları anında uyanmıştı. Vücutları birbirine değmiyordu. Sadece dudakları birleşmişti. Mira sonunda pes ederek kollarını onun boynuna doladı.

Rafael de onun yüzünü avuçlarının arasına alarak öpüşünü derinleştirdi. Sonra bir eliyle onun omuzunu okşadı, aşağıya kayarak belinden iyice kendine çekti. Daha sonra elini kalçasına kaydırdı, tişörtünün eteğini sıyırarak, iki parmağını onun içine kaydırdı.

Onun sihirli dokunuşuyla pes etmesinin bir önemi var mıydı? Yenilmek öyle oluyorsa, yenilmeye de vardı.

Rafael, onu zevkin doruklarına çıkartmış ve bir süre öyle bırakmıştı. Mira'nın heyecanı azalmaya, sıklaşan nefesleri sakinleşmeye başlamıştı. O anda Rafael, onu hafifçe kaldırdı, bacaklarını beline doladı ve bir hamlede içine girdi. Camın kenarındaki duvara dayanmışlar, çılgın bir ritimde kendilerini kaybetmişlerdi. Sonunda sarsılarak orgazma ulaştılar. Mira başını Rafael'in boynuna gömmüş, titriyordu.

Bir süre nefeslerinin normale dönmesini beklediler. Sonra Rafael, Mira'yı kucaklayarak yatak odalarına götürdü, usulca yatağa bıraktı.

Birkaç saniye sonra Rafael, sırt üstü yatarak onu üzerine çekince Mira bir çığlık attı. Onu ata biner gibi üzerine oturtan Rafael gözlerinin içine bakarak göğüs uçlarını avuçlayarak, başparmağıyla ovuşturmaya

başladı. Sonra kadınlık organının en hassas yerini bularak onu kendinden geçirtene kadar okşadı. Mira iniltiler içinde başını arkaya attı. Rafael onu kaldırdı ve yeniden sertleşmiş erkeklik organının üzerine oturttu. Bir an durdu ve onun yüzünü kendine çekerek nefesi kesilene kadar öptü. Sonra Mira hayatının en çılgın binişine başladı...

Sonunda Mira tükenmiş bir hâlde Rafael'in üstüne yığıldı, başını onun boynuna gömdü ve hareketsiz kaldı. Rafael yumuşacık dokunuşlarla onun sırtını okşuyor, saçlarını düzeltiyor, omzunu öpüyordu.

Mira'nın gözleri kapanırken; Rafael'in ondan uzaklaştığını, üzerinden çekerek yavaşça yatağa uzattığını, ışıkları söndürdüğünü, üzerine örtüleri çektiğini hayal meyal fark etmişti...

Mira rüyasında uçsuz bucaksız bir vadide durmadan Rafael'in peşinde koştuğunu yaşıyordu. Ne yaparsa yapsın ondan kurtulması mümkün değildi. Rafael onu yakalıyor, kollarıyla onu sarıyor, Mira kurtulmak için çırpınıyor, hatta ağlıyordu.

Rafael'in boğuk bir sesle lânetler savurduğunu duyarak uyandı. Boş gözlerle etrafına bakındı. Ancak birkaç saniye sonra Rafael'in kollarında, onun evinde ve yatağında olduğunu hatırladı.

Mira titremeye başlayınca Rafael ona daha sıkı sarıldı.

"Hey güzel Allah'ım! Kimden ya da neden kaçmaya çalışıyordun?"

Mira cevap vermeyince Rafael onun yüzünü kaldırdı."Mira?"

"Bilmiyorum. Yüzünü görmedim."

Acaba ona saldıran gençler miydi? Yoksa Sammy'yle dalaşan çete miydi? Yoksa Rafael Velez Aguilera mıydı?

Rafael bilinçaltının insanı alt üst edebildiğini biliyordu. Kendi gençlik yıllarındaki sert ve acımasız hayatın izleri çoğu zaman kâbuslarla bilinçaltından rüyasına girer ve uykusundan ter içinde uyanırdı.

Rafael onu yatıştıran yumuşacık bir sesle saçlarını okşarken, "Yanımdasın. Sana hiç kimse sana zarar veremez," diye mırıldandı.

Mira'nın titremesi durmamış ama, sakinleşmeye başlamıştı. O anda aklına, babası ve eski mutlu günleri gelmişti.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

MIRA uyandığında bir hayli geç olmuştu. Yatakta gerinerek döndü. Saate bakınca kalktı ve banyoya geçti. Rafael de onun peşinden banyoya girmişti. Mira'nın isteksiz bir tavırla suratını astığını görünce "Acelen ne?" diye sordu.

"Maisie'ye telefon etmeyi unuttum. Rocks'taki dükkânında hafta sonları ona yardım ediyorum." Aceleyle sabunu yere düşürmüştü.

Rafael sabunu yerden alarak sordu. "Şimdi kımıldama ve açıkla!"

"Maisie, çok yakın bir arkadaşım. Dün ona yardım edemeyeceğimi haber vermiştim ama bugünden hiç bahsetmedim. Pazar günleri çok yoğun oluyor ve mutlaka beni bekleyecektir."

Rafael, dinlerken sabunu onun vücudunda yumuşak hareketlerle dolaştırıyordu. Ne yapmak istediğinin farkında olan Mira onun elini itti. "Yapma şunu!"

Rafael alaycı bir şekilde dudağını büktü. "Neyi?"

Mira bocaladı. "Rafael—"

Rafael, ona sabunu uzattı. "İyilik de yaramıyor!" Sesinde tehlikeli bir uyarı vardı. "Kolun iyileşiyor." Lâfı değiştirmişti.

Mira koluna baktı. İncecik, pembe bir iz kalmıştı.

Sonra Rafael'e baktı ve onun gözlerinde uyanmaya hazır ihtirası gördü. Biraz daha kalırsa Maisie'yi falan unutması işten değildi. "Gerçekten gitmem lâzım."

Rafael eğilerek Mira'yı büyük bir arzuyla öptü Banyodan çıkarken , "O zaman git, küçüğüm!" diye mırıldandı.

"Akşam geç vakte kadar orada olurum."

"Sonra da babanı ziyaret edersin. Akşam için yemek işini ben ayarlarım."

Mira'nın tereddüt ettiğini görünce sırıtarak onu uyardı. "On saniye kaldı Mira! Yoksa evden çıkman en az bir saatini alır."

Mira aceleyle arkasını dönerek havluya kurulanmaya başladı. Birkaç dakika içinde yatak odasına dönerek kot pantolon ve bol bir bluz giydi. Ayağına spor ayakkabılarını geçirdi. Çantasını ve anahtarlarını kaptığı gibi merdivenlerden indi.

Gerçekten çok hareketli bir gündü. Akşamın geç saatlerinde müşteriler biraz azalmıştı. Ancak o zaman Mira, arkadaşına taşındığından ve ileriki haftalarda yardım etme imkânı olamayabileceğinden bahsetti.

"Woollahra mı? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Maisie'nin gözleri kısılmıştı. "Onunla birlikte yaşıyorsun ve seks yapıyorsun, öyle mi?" Dişlerinin arasından bir hayret ıslığı çıkarmıştı. "Bayağı sıkı bir herif olmalı! Parmağına yüzüğü takmadan asla öyle bir şey olmayacağına yemin edip dururdun?"

Mira omzunu silkti. "Bazı olaylar insanların fikrini değiştirir."

"Ama senin değil, tatlım! Senin çok güçlü prensiplerin vardır."

Mira, o prensipleri çiğnemekten başka seçeneği olmadığını söylemek isterdi ama Maisie ne kadar az şey bilse o kadar iyiydi.

"Haydi bakalım! Biraz daha erken çık da babana git. Ortalık sakinleşti. Bundan sonrasıyla ben başa çıkarım."

"Ciddi misin?"

"Git Mira! Ara sıra bana telefon et. İrtibatı kaybetmeyelim."

"Kaybetmeyiz."

Babasını daha bitkin gören Mira'nın yüreği sızlamıştı. Başhemşire fazla yorum yapmak istemiyordu ama babasının durumunun düzelmesi ihtimalinin neredeyse imkânsız olduğunu söylemeden edemedi.

Mira bir müddet babasının yanında oturarak onun beslenmesine yardım etmeye çalıştı. Onun artık neredeyse hiçbir şey yemediğini, ne kadar iştahsız olduğunu görerek iyice ümitsizliğe kapılmıştı.

Rafael, Mira'nın solgun yüzünü gördüğü anda yemeği geciktirmeye karar verdi ve ocağı kapattı.

"Neyin var? Baban mı?"

Mira başhemşire ile konuştuklarını anlattı. Rafael de kaçınılmaz sonun farkındaydı. Elini uzatarak Mira'nın çenesini kaldırdı. Gözaltları gölgelenmişti, yüzü solgundu. "Öğle yemeği yedin mi?"

Mira, bir an hatırlayamadı.

"Çok yoğunduk. Bir sandviç yemiştim."

Rafael öfkelenmiş ama hislerini belli etmemişti.

"Deniz ürünleriyle ve sosla karıştırılmış makarna yaptım." Rafael bir kadehe şarap doldurarak ona uzattı.

Mira itiraz etti. "Uykumu getirir."

Aslında fena fikir değildi. Mira'nın çok aç olduğunu bilmese onu kucakladığı gibi yatak odasına taşıyabilirdi.

Rafael kendi kadehini doldurarak Mira'nın kadehine tokuşturdu. Kocaman bir yudum aldı ve kadehi ona uzatarak, "İç!" dedi. Onun ufak bir yudum alışını izledi.

"Üstümü değiştirmem ve duş almam lâzım."

"Sen o işleri yaparken ben de buradaki işimi bitiririm."

Mira kadehini tezgâha bıraktı ve mutfaktan çıktı. On dakika sonra geri döndüğünde biraz daha rahatlamış görünüyordu. Keten bir pantolon ve önden düğmeli bir bluz giymiş, saçlarını açık bırakmış, uçuk pembe bir ruj sürmüştü.

Mutfağa girdiğinde Rafael yemeği iki tabağa koymuş, terasa taşıyordu. Sarımsaklı ekmeğin kokusu nefisti. Mira ancak o anda acıktığını hissetti. Kadehini alarak terasa çıktı. İlk lokmayı alır almaz, "Hım, nefismiş," diye mırıldandı.

"Afiyet olsun," diyen Rafael ekmekten bir parça kopardı.

Mira, onun güçlü ve becerikli ellerini seyrederken onu daha iyi tanımak istediğini fark etti.

"Hayatın boyunca Avustralya'da mı yaşadın?"

"Köklerimi mi merak ediyorsun?" Rafael ona bakarak gülümsedi.

Mira, "İlgi diyelim," diyerek düzeltti.

"Barselona'dan New York'a göçen üç çocuklu bir ailenin en küçüğüyüm. Babamın Amerikan rüyası çabuk sona erdi."

Yaşadıkları çaresiz yoksulluğu anlatmasına gerek yoktu.

"Babam Sidney'de bir iş fırsatı bulunca buraya göç etti. Birkaç yıl sonra da ailecek göç ettik."

Hayat ona istediğinden daha çok şey öğretmişti. Mira, onu süzerken anlatmadığı çok şey olduğunu biliyor ve merak ediyordu.

"Okulunu burada bitirdin ve üniversiteye gittin herhâlde?"

"Evet." Rafael yemeğini bitirmişti. "Ya sen?"

"Orta hâlli bir ailede büyüdüm ama, yine de özel okula gidebildim. Spor, üniversite, arkadaşlar, normal sosyal ilişkiler..." Mira hafifçe omuz silkti. "Aslında yaşamımda kayda değer bir şey yok."

Düşüşleri çok sarsıcı olmuştu. Babasının maddi durumunun bozulması ve sağlığını kaybetmesi... Yanındaki adamın her şeyi zaten bildiğinin farkındaydı ve fazla açıklama yapmaya gerek duymamıştı.

"İyi bir yıl olmadı."

"Şimdi de bana medyun oldun!" Rafael, onun gözlerinin büyüdüğünü, cesur ve gururlu bir şekilde çenesini diktiğini fark etti.

"Evet." On dört ay, üç hafta ve dört gün kalmıştı. Hücrelerine sızmaya başlayan o adamla geçirilecek dört yüz gece daha! Ondan nefret etmeliydi ama aksine onun becerikli elleri altında vücudu coşuyor, duyguları en çılgın hayallerindekinden bile daha fazla kabarıyordu. Aralarına mesafe koymalıydı. Masadan kalktı, tabakları mutfağa taşıdı.

Rafael, onun dik omuzlarını, kontrollü hâlini, teras ve mutfak arasında sessizce dolaşarak iş yapmasını seyrederken, kalkıp onu kollarına almamak, hırsla öpmemek için kendiyle savaşıyordu.

Gece uzundu. Rafael, zamanı daha büyük bir zevke ulaşmak ve sonunda ödülünü almak için kullanmaya kararlıydı.

"Spordan bahsetmiştin. Özellikle hoşlandığın hangisi?"

Mira bir an durakladı ama ona bakmadı. "Tenis, yüzme..." Kendini elindeki tavayı iyice ovmaya kaptırmıştı. "Ve Tae-bo."

"Tenis kortu, yüzme havuzu ve donanımlı bir spor salonumuz var. Seç birini."

Mira ona şaşkınlıkla baktı. "Tenis," dedi.

Rafael, başını yana eğerek gülümsedi. "Yarım saat sonra?"

"Tamam."

Rafael tenis kortuna gittiğinde Mira'yı orada hazır buldu. Birkaç ısınma atışından sonra asıl oyuna başladılar. Rafael'in yenmesi kaçınılmazdı. Geniş omuzları, uzun boyu ve güçlü atışlarıyla Mira'dan üstündü. Yine de ona uyarak hafif oynamıştı.

Birkaç setten sonra Rafael seslendi. "Bu kadar yeter. Kolunu fazla yormayalım." Birlikte eve girip yukarı kata çıktılar.

"Spa banyosunda bana katılır mısın?"

Mira, Rafael'e kısa ama anlamlı bir şekilde baktı.. "Ben duş alayım."

Rafael, '*Hâlâ sınırları kaldırmamakta ısrar ediyor,*' diye düşünerek güldü. Önceki gece ona nasıl arzuyla cevap verdiğini, kollarında eriyişini, zevkin doruklarına çıkarken boğuk sesle gülüşünü hatırladı. Acaba ne kadar büyük bir güce sahip olduğunun farkında mıydı? Sanmıyordu.

Rafael, "Yazık," diyerek alaycı bir şekilde gülümsedi ve kendi banyosuna yöneldi.

Mira soyundu, duşa girdi. İyi bir duş aldıktan sonra kot pantolon ve uzun bir tunik giydi, saçlarını başının üstünde topladı. Makyaj yapmak istemedi. Yatak odasına geri döndüğünde donakaldı. Rafael, tamamen çıplaktı. Beline bir havlu dolamaya bile gerek duymamıştı.

Rafael ona bakıp yüzündeki ifadeyi görünce sordu. "Çıplaklığımdan rahatsız mı oluyorsun?" Çekmecelerden birini açarak ipek çamaşırlar çıkardı ve giyinmeye başladı. Mira'nın, kalçasındaki doğuya ait küçük dövmeyi gördüğünü fark etti. "Onurun her şeyin üstünde olduğunu simgeliyor," dedi.

"Nedenini sorabilir miyim?"

Rafael bir süre sustu. Sonra, "O zamanki şartlara uygundu," dedi.

"Daha sonra çıkarmayı düşünmedin?"

Rafael siyah bir kot ve polo yaka siyah bir tişört giydi.

Siyah kıyafetler içinde çok daha tehlikeli ve acımasız görünüyordu. Mira, onun nasıl bir hayat yaşadığını, o hayattan çıkamasaydı nasıl biri olacağını düşünmeden edemedi.

"Sınav kâğıtlarını okumam lâzım. Yarınki ders notlarını da hazırlayacağım. Birkaç saatimi alır."

"Ben de biraz çalışır, bu sırada bir de kahve yaparım."

Mira, mutfağın dostça havasını seviyordu. Masadakileri boşaltarak sonraki haftanın programını, ders kitaplarını ve sınav kâğıtlarını önüne yaydı. İşi bittiğinde saat on biri geçmişti. Kollarını başının üzerine kaldırarak gerindi. Kitaplarını, kâğıtlarını toplayarak sırt çantasına yerleştirdi. Işığı kapatıp yukarıya çıktığında Rafael ortalarda yoktu. Usulca soyunarak yatağa girdi. Başını yastığa koyduğu anda uyumuştu.

Uykusunun arasında Mira, kalçalarında, uyluklarında, göğüslerinde dolaşan parmakları, omuzunu öpen dudakları hissetti. Hiçbir rüya o kadar gerçek olamaz, duyularını o derece harekete geçiremezdi.

İnleyerek yerinde dönerken Rafael onu derin bir ihtirasla öptü. Öyle bir baştan çıkmıştı ki; ilkel bir dürtüyle çığlık atıp, boğuk bir sesle daha fazlası için yalvardı.

Rafael, onun şehvetin doruğuna çıkmasını, aklının başından gitmesini istiyordu. Mira, çaresiz bir şekilde onun sırtını yumrukluyor, vücudunu arzuyla ona doğru kaldırıyordu. Sonunda doğruldu ve onun içine girdi. Mira'nın bacak araları sırılsıklam olmuştu. Ateş gibi yanıyor, nabız gibi zonkluyordu. Rafael, bir müddet bekleyerek onun kaslarının organını kavramasını bekledi. Sonra gittikçe artan bir hızla içinde gidip gelmeye başladı. Sonunda ortak ritmi yakaladılar, birlikte sarsılarak boşaldılar ve tek vücut olmuşlardı.

Uzunca bir süre sakinleşmeyi beklediler. Mira inildedi. Kolunu kıpırdatacak hâli kalmamıştı. Rafael, onu öyle yumuşak bir şekilde öptü ki neredeyse ağlayacaktı. Sevişme sonrasını bile, sırtını dönüp uyumak yerine nasıl o derece baştan çıkarıcı olabildiğine şaşıyordu.

Dokunuşlarının yumuşaklığı, kırılganmış gibi hafifliği, okşayışları Mira'ya huzur veriyordu. O dokunuşlarla gittikçe sakinleştiler. Ama bu çok kısa sürmüştü. Bu seferki sevişmeleri daha yavaş, daha yudum yudumdu. Mira bilinçaltında, onu bir gün gelip kaybedeceğini sezerek içten içe ölüyordu.

Mira sabah Rafael'in omzuna dokunuşuyla uyandı.

"Saat yedi buçuk." Rafael fısıldayarak konuşmuştu. Çoktan duşunu almış, tıraş olmuş, giyinmişti. "Ben kahvaltıyı hazırlarım," diyerek odadan çıktı.

Mira hızla yataktan kalktı. On beş dakika sonra kumaş pantolon, uzun merserize bir tunik, kısa topuklu bot giymiş olarak mutfağa indi.

Portakal suyu, rafadan yumurta, domates, kızarmış ekmekler... Mira hazır tabakları masaya taşıdı, tezgâha dönerek kahveyi ve çatal bıçakları aldı. İştahla yemeye başladı.

"Bu işi iyi beceriyorsun."

"Sadece yemekten mi bahsediyorsun, Mira?"

Mira, Rafael'in alaycı bakışını, gözlerindeki muzip pırıltıyı görmüştü. Ona burnunu kıvırarak, "Onu da tabii," diye gülümsedi.

Rafael masaya bir deste anahtar, uzaktan kumanda cihazı ve cep telefonu bıraktı. "Bunlar kapıların, bu da garajın anahtarı. Alarmı nasıl kuracağını da öğretirim. Telefonun numarasını hastaneye ver."

Hastane kelimesini duyan Mira'nın burnunun direği sızlamıştı. Fısıltıyla, "Teşekkür ederim," dedi.

Rafael kahvesini bitirdi. "Akşam yediden önce evde olamam," dedi.

"Yemeği ben pişiririm. Tayland usulü körili tavuk ve pilavı iyi yaparım."

Rafael cüzdanını çıkartarak ona birkaç banknot uzattı. "Bununla gerekenleri alırsın."

Mira onlara dokunmadı. "Param var. Çok değil ama yeterli."

Rafael gözlerini kıstı. "Al bunları!"

Mira son lokmasını yutarak ayağa kalktı. "Hayır!" dedikten sonra bulaşıkları lavaboya taşıdı.

Rafael paraları masaya bırakarak tezgâha yöneldi. Birkaç dakika içinde bulaşıklar makineye yerleşmişti. İkisi de eşyalarını toparlayarak evden beraber çıktılar.

Akşam eve döndüğünde, Rafael paraların bıraktığı yerde durduğunu gördü. Mutfağı baharatlı, nefis bir koku sarmıştı.

"Duş yapmaya ve üstümü değiştirmeye vaktim var mı?"

Mira'nın yüzü aydınlanmıştı. Pirinçleri ölçerek yıkarken "On beş dakika," dedi. "Şarap seçimini sana bıraktım, ona göre..."

Rafael mutfağa döndüğünde masada karışık bir salata, tane tane dökülmüş pilav ve kızarmış ekmek dilimleri duruyordu. Mira, tavuğu fırından çıkartıyordu.

Rafael yemeğinden bir lokma aldıktan sonra keyifle gerindi. "Haklıymışsın. Başka hangi yemekleri güzel yaparsın?"

"Pekin ördeği, karidesli rizotto, fileminyon, mantar soslu biftek. Daha sayayım mı?"

"Yemek kursuna mı gittin?"

"Annem çok iyi bir aşçıydı. Ondan bana geçmiş."

"Baban bugün nasıldı?" Her gün babası hakkında hastaneden bilgi aldığını ona söylememişti.

"Aynı."

"Ya Sammy?"

"Bir-iki gün içinde taburcu olacak."

Rafael şarap kadehlerini doldurdu. "Ve yine aynı ortama dönecek."

"O bayağı çalışkan bir çocuk. Çabuk öğreniyor ve çok hevesli."

"Şartlar onun aleyhinde."

"Eğer yeterince savaşırsa şartları tersine çevirebilir." Mira her vesileyle çocuğu savunuyordu.

"Onun başardığını görmeye kararlısın."

"Gayret etmeye kararlıyım."

Rafael'in bakışları kararmış, ifadesi sertleşmişti. "Koruyucu melekler de vurulabilir, dikkat et."

"Gençlik söz konusu olduğunda ağzı süt kokan bebek değilim."

"Evet! Öylesin."

Mira ölçülü bir öfkeyle tersledi. "Hayır, değilim. Üstelik kendimi koruyabilirim."

"Belki. Bunu ispat etmeyi göze alabilir misin?"

"Her zaman."

"O hâlde bir saat sonra, spor salonunda."

"Tamam."

Mira sessizce mutfağı toparladıktan sonra kitaplarını açarak ertesi günün dersleri için hazırlık yaptı. İşini bitirince yatak odasına çıkıp, kotunu ve tişörtünü giydi.

Spor salonuna indiğinde Rafael hazır bekliyordu. Rafael'in dövüş sanatlarında da usta olduğuna emindi ama her hamlesini savuşturacağını ve engelleneceğini tahmin etmemişti. İlk seans Mira için faydasız bir idman hâline dönüşmüştü.

Rafael durdu. "Şimdi," dedi. "Öğreneceksin."

Mira dövüşün sonunda terden sırılsıklam olmuşken Rafael'in nefesi bile sıklaşmamıştı.

"Gecenin bir yarısında bu tekniklerden bazılarını sana uygulamamdan korkmuyor musun?"

"Uykum çok hafiftir."

"Gerçekten mi?" Mira ona tepeden bakmayı çok isterdi ama ne yazık ki ondan kısaydı. "Horladığını da biliyor muydun?"

Rafael boğuk bir sesle güldü. "İyi denemeydi! Şimdi, küçüğüm! Oynamaya devam edelim mi yoksa işi ciddiye alalım mı?"

Rafael, ona hiçbir dövüş sanatları merkezinde göremeyeceği dövüş hilelerini öğretti ve iyice özümsemesi için her hareketi defalarca tekrarlattı.

Bir saat kadar sonra Rafael mola verdi, ışıkları söndürdü ve Mira'nın peşinden odalarına çıktı.

Mira'nın bütün itirazlarına rağmen hazırladığı spa banyosuna birlikte girmeye zorladı. Ritmik bir şekilde darbeler vuran suda rahatlamak çok iyi olacaktı ama yanında Rafael varken bu imkânsızdı. Onun fiziksel yakınlığı Mira'nın bütün duyularını harekete geçiriyordu. Onun dudaklarına bakmak bile yeterliydi. O dudaklarıyla onu nasıl öptüğünü, ellerinin nasıl vücudunda dolaştığını ve onu nasıl zevkin doruklarına çıkardığını hatırlatmaya yetiyordu.

Mira'nın başı büyük dertteydi! Onun kollarında olmaktan ne kadar hoşlandığını, bedeninin ona nasıl heyecanla cevap verdiğini kendisine bile itiraf etmekte zorlanıyordu.

Ondan hoşlanması için hiçbir neden yoktu. Önemsemesine de gerek yoktu. Sadece özünde var olan ilkel dürtüleri açığa çıkarmış olmalıydı. '*Sadece iyi seks! Hem de çok iyi bir seks! Bunu başka şeylerle karıştırma!*' diye bir kere daha uyardı kendisini.

Mira, Rafael'e hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece onun yeni seks oyuncağıydı. Her yeni oyuncak gibi, onun da miadı dolacaktı. Zaten on dört ay sonra borcu da ödenmiş olacaktı. Sanki kutsal bir sözü tekrarlar gibi kendi kendini uyardı. '*İşin içine sakın duygularını karıştırma!*'

"Bu haftanın sonunda okullar yarıyıl tatiline giriyor, değil mi?"

"Evet. İki hafta tatiliz."

"Pazar akşamı birkaç gün için New York'a uçacağım. Sen de benimle geliyorsun."

Mira ağzını açtı ama onun kaşlarını çattığını görünce vaz geçti.

"Umarım geçerli bir pasaportun vardır?"

"Evet." '*New York! Hayallerinin şehri!*' Mira sakin görünmeye çalışarak konuştu. "Pazarlığımıza seyahatlerin de dâhil olduğunu bilmiyordum."

Rafael'in bakışları sakin ve gizemliydi. "Özellikle belirtilmemişti..."

Ne demek istiyordu? Acaba onu yanında mı istiyordu? İçinden kendini azarladı. '*Aptallaşma!*'

"Her şeyi dışa vuran bir ifaden var."

"Sen ise kapalı bir kitap gibisin."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet." Kısa ve öz konuşmayı tercih etmişti. "Sana hiç de adil olmayan bir avantaj sağlıyor." Mira ayağa kalkıp, havluya uzandı ve küvetten çıkarken. havluyu göğüslerine doladı.

Rafael gitmesine izin vermişti. Yatak odasına döndüğünde Mira'yı tişörtüyle yatakta oturmuş, elinde kâğıt kalem, çalışırken buldu.

"Çok az bir işim kaldı. Rahatsız olacaksan aşağı inebilirim."

"Ne kadar sürer?"

"On beş, en fazla yirmi dakika."

"İyi o zaman! Ama yirmi dakika sonra hepsini kaldıracaksın!"

Mira tamamen içgüdüsel olarak elindeki not defterini ona vurmak için havaya kaldırdı ama Rafael anında bileğinden yakaladı. Yumuşak ama tehlikeli bir sesle konuştu. "Sakın deneme!"

Mira hızla kalktı. "O zaman ben aşağıya gidiyorum." Kıpırdayamadı bile. "Bırak beni gideyim!"

"İşini bitir."

"Seninle imkânsız!"

"Söylemedi deme!"

"Sana kolayca..." Mira ağzından çıkanı fark ederek sustu.

"Bana ne, küçüğüm?"

"Sana vurabilirim." Mira'nın gözlerinden ateş çıkıyordu.

Rafael kahkahayı bastı. "Cezalandırmanın başka yolları da var. Hâli hazırda dört dakikan geçti bile."

Mira sinirlerine hâkim olmaya çalışarak oturdu ve işine devam etti. Rafael, yatağa uzanmış, ellerini başının altına koymuş, onu seyrediyordu. Acaba çalışırken alt dudağını ısırdığının farkında mıydı? Yüzüne dökülen bir tutam saça dokunmamak için kendini zor tutuyordu. '*O tişört birazdan çıkacak,*' diye içinden söylenerek hınzırca sırıttı. Başka

kadınlar olsa, onu baştan çıkarmak için ipeklere, dantellere bürünürler ya da çırılçıplak karşısında salınırlardı. Son ilişkisine devam etseydi, Sasha'nın türlü cilvelerle, şahsi varlığının önemli bir kısmını sömüreceğine emindi.

Mira hızla ders konularının üzerinden geçti, notlar aldı. İşini bitirince bütün kâğıtlarını topladı, hepsini başucundaki komodinin üzerine bıraktı. Sonra saatine baktı ve Rafael'e doğru döndü.

Ona öfke ve teslimiyet karışımı bir ifadeyle bakmıştı ama o ne? Rafael uykuya yenik düşmüştü. Anlaşılan boşuna acele etmişti!

Uykuda ne kadar sakin ve savunmasız görünüyordu. Mira dikkatle Rafael'in kemikli çehresini, çıkık elmacık kemiklerini, güçlü çenesini ve duyarlı ağzını seyretti. Acaba ne yapmalıydı? Parmaklarını o dudakların kıvrımlarında gezdirse ne olurdu?

Tam o sırada Rafael gözlerini açtı. Gözlerini hiç kırpmadan, büyük bir ciddiyetle bakıyordu. "Daha bitmedi mi?"

Mira onu seyrettiğini görmediğini umdu. "Bitti."

Rafael, tembelce gülümsedi ve "İyi," dedi. Sonra kollarını uzatıp onu kendine çekti. Önce yumuşakça, sonra büyük bir ihtirasla öpmeye başladı.

Hep öyle mi olacaktı? Mira, hiç direnmeden kendini onun dudaklarına bıraktı. Dokunuşlarının tatlı büyüsü tüm bedenine yayıldı, kanını kaynattı, sinir uçlarına kadar ürpertti.

Rafael onu rahat bir pozisyona getirerek uzun ve yavaş hareketlerle her duyarlı noktasını ayrı ayrı tattı, onu hazla kıvrandırdı, aklını başından alan bir şehvete ulaştırana kadar öptü, okşadı. Öyle ki Mira daha fazlası için yalvarmaya başlamıştı.

Sevişmeleri bittiğinde Mira gevşeyerek sırtüstü uzanmışken, yoğun zevkin etkisiyle gözyaşlarını tutamadı.

Rafael o gözyaşlarını görmüştü. Yüreği yoğun duygularının etkisiyle sızladı. Hiç farkında olmadan parmaklarını onun gözyaşlarında dolaştırdı, sonra dudaklarını bastırarak onları kuruttu...

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

İLKBAHAR, Sidney'e sıcacık güneşli havaları müjdeleyerek geldi. Hava sıcaklıkları normalin üstünde, Ama okyanustan esen meltem serindi. Sidney, gelişen banliyöleriyle, kayalık falezlere paralel inşa edilmiş, pahalı ve lüks gayrimenkulleriyle geniş ve ferah bir şehirdi. Mimari harikası cam panelli kule-ofis binaları, sayısız lüks oteller ve apartmanlar şehrin muhtelif semtlerine serpilmişti. Nüfus dağılımı karışıktı. Avrupalı ve Asyalı göçmenlerin sayısı, Avustralya yerlisinin nüfusuna hemen hemen eşitti.

Mira o ülkeyi evi olarak benimsemişti. Orada doğmuş, büyümüş, orada okumuş ve çalışmıştı. Okyanus aşırı ülkelere seyahat etmek en büyük hayallerinden biriydi ancak kısıtlı bütçesi, sadece Yeni Zelanda'ya ve Fiji'ye, o da arkadaş gruplarıyla gitmesine yetmişti.

Sonuçta New York'a gitmek heyecan vericiydi. O hafta, gündüzleri okuldaki yoğun ders programı ve akşamüzerleri ise babasını ziyaretle çabucak geçmişti. Geceleri ise, Rafael vardı...

Onunla paylaştıkları yatak saatlerini sevişmek olarak tanımlayamıyordu. Ancak birbirini önemseyen iki insan sevişirdi. Peki, onlarınki neydi? İçindeki ses, '*Anlaşma. İşte o kadar!*' diyordu.

New York inanılmazdı! Şehrin hızlı temposuna, sokaklardan yükselen seslere bayılmıştı. Kaldıkları otel ise bambaşka bir âlemdi. Süit daireleri muhteşem, servis kusursuzdu.

Rafael, diz üstü bilgisayarındaki e-postaları çabucak gözden geçirdi. "Günün kalan kısmını toplantılara ayırdım," dedi.

Hiçbir şey Mira'nın moralini bozamazdı. "Sanat Galerisi'ni gezeceğim. Vakit kalırsa Müze'ye ve merak ettiğim birkaç yere gideceğim. Tabii ki sırada büyük alış veriş merkezleri de var."

Rafael ona bir cep telefonu uzattı. "Bunu yanında taşı ve gerektiğinde beni ara." Mira'ya dikkatle baktı. "Daima taksiye bin. Metroyu kullanma. Anlaşıldı mı?"

"Hayatım boyunca büyük şehirde yaşadım. Merak etme."

Rafael'in ifadesi sertleşmişti. "New York, Sidney'e ve başka büyük şehirlere benzemez." Ceketine uzanarak cüzdanını aldı. Bir tomar para uzattı. "Bunları harca."

Mira dimdik durdu. "Benim param var." Tatil ikramiyesini Amerikan Dolarına çevirmişti.

"Al diyorum."

Mira ona inatçı bir tavırla baktı. "İhtiyacım yok."

"Hey Allah'ım! Neden hep tartışırsın?"

Mira karşılık verdi. "Ya sen? Ben aptal değilim. Yanımda yiyecek ve taksiye yetecek kadar para olmadan otelden çıkar mıyım?" Derin bir nefes aldı. "Param kalmazsa, haber veririm. Tamam mı?"

Rafael, duvardaki kasaya gidip açtı. Para tomarını içine koydu, kilitledi ve anahtarını ona uzattı. "Böylesi daha kolay!"

Ama yanılıyordu. "Teşekkür ederim."

Rafael saatine göz attı. "Çıkmam gerekiyor. Sen de çıkıyor musun?"

"Hemen çıkıyorum."

Mira önce Büyük Müze'yi dolaştı. Öğle üzeri, hardallı ve mayonezli sosisli sandviç yerken Rafael telefon etti. Görülecek o kadar çok şey vardı ki bir restoranda oturup yemek yiyerek vakit kaybedemezdi.

Rafael, Mira'nın telefonuna aceleyle cevap vermişti. "Beş buçuk gibi otelde olurum. Yemeği otelin restoranında yiyeceğiz."

"Tamam."

"Sen neredesin?"

"Sosisli sandviç tezgâhındayım."

Rafael durakladı. "Tam olarak yeri neresi?"

Mira sakince cevap verdi. "Sen işine baksana! Sokak ismini görebileceğim bir noktada değilim."

Rafael ipek gibi yumuşak bir sesle uyardı. "Mira—"

Mira hemen sözünü kesmişti. "Şehir haritası yanımda ama henüz hiç bakmadım." Onun içini çektiğini duyabiliyordu. "Eğer yolumu kaybedersem birilerine sormayı beceririm," diyerek telefonu kapattı.

Rafael, şaşkın gözlerle kapanan telefona bakakaldı. Telefonu cebine koyarak birlikte yemek yedikleri üç kişinin yanına doğru yürüdü. Aslında orada oturup nefis yemekleri yeyip, kaliteli şarabı içmektense o küçük sarışınla sokakta sosisli sandviç yemeği tercih ederdi.

Mira çok eğleniyordu. Central Park'ın içinden yürüdü, vitrinlere baktı, bir ara soğuk bir şeyler içmek için durdu, sonra metroya bindi.

Mira şık ama rahat giyinmişti. Kot pantolon ve ceket, kısa kollu bir bluz, rahat ayakkabılar. Metroda hiç kimse tarafından rahatsız edilmedi. Birkaç istasyon sonra metrodan indi ve caddeye çıktı.

Caddeye çıktığı anda '*Pek iyi bir yer değil,*' diye düşündü. Ortam farklıydı, içgüdüleri onu uyarıyordu. '*Hemen bir taksiye atla ve oradan uzaklaş!*' diyordu. Ancak görünürlerde hiç taksi yoktu. Metroya geri inerek otelin olduğu yöne giden bir trene binmeye karar verdi. Bindi ama o kez de istasyonu kaçırdı.

Caddeye çıktığı anda cep telefonu çaldı. Arayan tabii ki Rafael'di.

"Hangi cehennemdesin?"

"Tam olarak mı?"

"Tahmini bir şey söyle, Mira!"

O sırada bir taksi görünmüştü. Mira eliyle işaret ederken "Şu anda taksiye binmek üzereyim. Kısa sürede otelde olurum," dedi.

Ağır ilerleyen trafikte, şoförün küfürlerini ve şikâyetlerini dinleyerek, ancak yarım saati aşkın sürede otele varabildi. Mira, yürüse bu yolun en çok on dakikasını alacağını düşünüyordu ama ne yazık ki taksimetre açılmıştı ve esefle başını sallayarak dünyanın parasını ödedi.

Mira hızla otele girdi. Asansörle dairelerine çıktı, güvenlik kartıyla kapıyı açtığı an karşısında dikilen Rafael'i gördü. O karanlık bakışları görünce âdeta nefesi kesildi.

"Saatten haberin var mı?"

Sesi o kadar kısıktı ki bağırsa daha az etkilenirdi. "Özür dilerim."

Mira, boş bahanelere sığınmamış, sadece özür dilemişti ama Rafael'in öfkesi birden patladı. "Bu kadar geç kalmana sebep olan şeyi açıklamak zahmetinde bulunacak mısın?"

"Metroya bindim ve birkaç istasyon öteye gittim. Niyetim taksiyle otele dönmekti ama bulamayınca tekrar metroya bindim ama bu kez de istasyonu kaçırdım."

"Her türlü uyarıma rağmen demek metroya yalnız başına bindin?" Rafael'in sesi ürkütücü şekilde yumuşaktı. "Beş buçuğa kadar dönmeyince seni merak edeceğimi düşünmedin mi? Otele not bırakmamışsın, sesli mesaj yollamamışsın! Aradığımda telefonunu da açmadın."

"Telefonun zilini duymadım."

"Hiç şaşırmadım!"

Mira hak verdi. "Tamam. Bundan sonra hep taksiye bineceğim."

Rafael soğuk bir sesle cevap verdi. "Bundan sonra istediğin her yere kiraladığım limuzinle gideceksin."

"Ama bu çok saçma!"

Rafael, ellerini pantolon ceplerine sokarak dik dik baktı. "Ya kabul edersin ya da dönene kadar otelde kalırsın."

Mira şaşkınlıkla baktı. "Buna inanamıyorum. Sen ne hakla—"

"Hizmetlerinin bedelini ödeyen bir erkeğin haklarıyla!"

Rafael ona vursa daha az acı duyardı. Yine de kontrolünü kaybetmeyen Mira hızla yatak odasına yöneldi, temiz çamaşırlarını ve kıyafetlerini kaptığı gibi banyoya yürüdü. "Kısa sürede hazırlanırım."

Yemek yemek, seçkin bir restorana gitmek Mira'nın umurunda bile değildi. Ama odada onunla kalmaktansa her yere gitmeye razıydı. Hazırlanması on beş dakika sürdü. Siyah ipekli pantolon ve bluzun üzerine boncuklarla işlenmiş kırmızı bir ceket giydi. Saçlarını topuz yaptı. Makyajı sadeydi. Yüksek topuklu ayakkabılarını giydi, küçük gece çantasını alarak salona döndü.

Rafael, Mira'ya baktığında onun gururla dikilmiş çenesini ve gözlerindeki soğuk ifadeyi fark etti. Acaba onu otel odasında çaresizce beklerken ne hâle geldiğine dair bu kadının ufacık bir fikri var mıydı?

Mira hızla Rafael'in önünden geçerek kapının önünde durdu ve arkasına baktı. "Gidelim mi?"

Asansöre binerek otelin lüks restoranına indiler. Maslarına oturunca Rafael kaliteli bir şarap sipariş etti.

Daha sonra yemek siparişleri için yanlarına giden garsona Mira çorba ve sezar salata yemek istediğini söyledi.

Rafael'in bir kaşı kalkmıştı. "Aç değil misin?"

"Hayır."

Rafael içkisinden bir yudum alarak sordu. "Bütün geceyi tek kelimelik cevaplarla geçirmeye mi niyetlisin?"

Mira ona yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Günün nasıl geçti?" Kadehinden bir yudum alarak devam etti. "Toplantın iyi gitti mi?"

Rafael, ona doğru eğildi. "Abartılı davranmana gerek yok."

"Gerçekten mi? Hoş bir sohbet istediğini sanmıştım."

"Bunları geçelim, olur mu?"

"Neyi?"

"Yapmak üzere olduğumuz tartışmayı kast ettim."

"Topluluk içinde tartışmayı sevmem."

"Zaten ben de medeni bir şekilde yapabileceğimizi sanıyorum."

Mira nazikçe "Tartışacak bir şey yok!" derken Rafael'in gözlerinin kısıldığını fark etti.

"Evet, var!"

O arada garson yemeklerini getirmişti.

"Hayır. Sözleşme gereği olan hizmetlerimle ilgili haklarını iyice anladım." Mira kaşığını eline alarak devam etti. "Yiyelim mi?"

"Hatırlayacak olursan, anlaşmalı hizmet talebi senden gelmişti."

"Elbette. Yerimi unuttuğum için özür dilerim. Bundan sonra geç kalırsam haber vereceğim, günün orta saatinde bile metroya binmeyeceğim. Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum. Tatmin oldun mu?"

"Şimdi de alay ediyorsun."

Mira başını tabağından kaldırmamıştı. "Niyetim bu değildi."

Giriş yemekleri bitmişti. Garson ana yemekleri bırakarak ayrıldı.

"Bütün inadına rağmen, şehirde yalnız gezmene izin vermeyeceğim!"

Mira'nın zümrüt gözleri kıvılcımlandı. "Ben inatçı değilim."

"Evet, öylesin."

"Hayır, değilim."

Rafael'in bir kaşı kalkmıştı. Eğlenerek "Bu söz düellosuna gece boyunca devam edecek miyiz?"

"Lanet olsun! Bana büyüklük taslama."

Rafael sakin bir sesle sordu. "Bu benim suçum mu?"

"Bana çocukmuşum gibi davranıyorsun."

"Mira! Çocuk olmadığın için her gün şükrediyorum."

Mira anında anlamıştı. Boynuna kadar kızardı.

"Yorum yok mu?"

"Sözlerinin övgü mü, yergi mi olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Rafael omuz silkti. "Yemeğine devam etsen daha iyi olur."

Mira tabağını itti, şarabını yudumladı. "Sanırım iştahım kaçtı."

Rafael tabağındaki mantarlı fileminyondan bir parça keserek çatalı Mira'ya uzattı. "Tatmak ister misin?"

Mira ona uzun uzun baktı sonra başını olumsuzca salladı.

Dairelerine çıktıklarında saat on biri geçiyordu. Mira ceketini çıkardı. Rafael'in de üzerindekileri çıkarmaya başladığını görerek aralarındaki mesafeyi iki adımda kat edip onun karşısında durdu. Hemen yapmazsa, hiç yapamayacaktı! "Dur sana yardım edeyim!"

Mira, ellerini uzattı ve önce kravatını gevşetti, sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Rafael çok şaşırmıştı.

"Sence ne yapıyorum?" Mira işine devam ederek, kravatını onun boynundan kaydırarak yere attı. "Bir metresin yapması gerekenleri!" Sonra gömleğini onun kollarından aşağıya kaydırarak çıkarttı, kemerinin tokasını çözmeye başladı.

Rafael derin bir iç geçirdi. "Erkeğe zevk verir, yardımseverdir..."

Mira başını kaldırdı. Onun gözlerinin içine bakarak "Evet," dedi.

Rafael'in bakışları derinleşmişti. "Nasıl istersen!"

Mira, onun sesinin tonlamasıyla üç hafta önce yapmaya razı olduğu şeyi hatırlayarak kendini daha da kararlı hissetti. Sakin hareketlerle kendi üzerindeki ipek bluzu ve pantolonunu çıkardı, sadece sütyeni, külotu ve topuklu ayakkabılarıyla kaldı. Topuklu ayakkabılar hem ona boy avantajı sağlıyor hem de onu daha da seksi gösteriyordu. O gece olabildiğince seksi görünmeye ihtiyacı vardı.

"Çok fazla giyinmişsin."

Rafael boğuk bir sesle cevap verdi. "Sanırım onları çıkartmak istiyorsun?"

"Ah, evet!" diyen Mira devam etti. "Önce ayakkabı ve çoraplar." Sonra Rafael'in ayakkabılarını ve çoraplarını yavaşça çıkardı. Sonrası

daha da kolaydı. Fermuarını indirerek pantolonunu çıkarttı ve halıya bıraktı. En sonunda onun ipekli iç çamaşırlarını çıkarttı. Rafael karşısında bütün haşmetiyle çırılçıplaktı ve erkeklik organı daha o anda sevişmeye hazırdı..

Rafael, Mira'nın yutkunduğunu görünce gözleri parladı. Eğer oyun oynamak istiyorsa, ona katılmaya hazırdı.

Mira çekingen bir tavırla parmaklarını Rafael'in göğsüne dokundurdu. Göğsündeki tüyleri okşayarak, parmaklarını omuzlarına doğru kaydırdı. İki omuz yuvarlağını okşadı, tekrar aşağıya kaydı, Rafael'in göğüs uçlarında dolandı, sonra daha aşağılara ilerleyerek onun kaslı karnını, göbeğini okşadı.

Mira kasıklarına indiğinde Rafael'in vücudu gerildi, daha aşağılara inip uyluklarının iç kısımlarını okşar ve erkekliğini avuçlarken nefesini tuttu.

Mira onun sertleşen organını avucunda hafifçe sıkıp, aşağı yukarı hareket ederek okşamaya başlayınca Rafael nefesini bıraktı ve yüksek sesle inledi. Neredeyse boşalma raddesine gelmişti.

Mira, onu büyük bir şehvetle öpmeye kararlıydı. Daha önce hep Rafael onu zevkin doruklarına çıkarmamış mıydı? Artık onun karşılığını verme zamanı gelmişti. Ona öyle büyük bir haz vermeliydi ki; duygusal ve cinsel olarak önünde diz çökmesini sağlamalıydı. Dokunuşlarıyla onu haykırtmak, çılgına çevirmek ve kontrolünü kaybettiğini görmek istiyordu. Bir metresin hediyesi de ancak öyle olurdu. Erkeğin bütün arzularına cevap vermek ve onu zevkin doruklarına çıkarmak...

Rafael daha fazla dayanamadı. İlkel bir dürtüyle Mira'yı kollarına aldı ve delicesine öpmeye, dilini onun ağzının derinliklerine daldırmaya başladı. Sonra Mira'yı kucakladı ve yatak odasına gitti, onu yatağa bıraktığı gibi üzerine abandı. Öpmeye devam ederek hızla içine girdi. Sonra onun gözlerinin içine bakarak, çılgın bir ritimle gidip gelmeye başladı. Mira'nın gözleri büyümüş, başını sağa sola atarak haykırmaya başlamıştı İkisi birlikte doruklara yükselip sarsılarak boşalırken, sanki bütün dünya da onlarla birlikte sarsılıyor gibiydi.

Rafael, Mira'nın içinden çıkmadan yan dönerek ağırlığını onun üzerinden kaldırdı. İkisi de nefeslerinin biraz olsun sakinleşmesini bekliyordu. Rafael, dudaklarını onun boynuna gömmüştü. Biraz sakinleşince, usulca onun boynunu emmeye başladı. Mira hazla başını geriye attı.

Sonra Rafael dudaklarını onun boğaz çukuruna bastırdı, diliyle yalayarak yukarılara çıktı ve hırsla tekrar dudaklarına kapandı.

Az sonra Mira dudaklarını ayırdı, onun gözlerinin içine bakarak ellerini ensesine götürdü, saçlarını avuçladı sonra başını kendine doğru çekerek onu çok farklı bir şekilde öpmeye başladı. Dilini dudaklarının etrafında dolaştırıyor, önce alt dudağını sonra üst dudağını emiyor, dilini Rafael'in ağzının derinliklerine sokup çıkarıyordu.

Mira kendini o kadar kaptırmıştı ki, Rafael inleyerek onu kendi üstüne çekince bir an durakladı. Rafael onu omuzlarından kavrayarak, kalçalarını yukarı kaldırdı ve o çılgın ve ritmik dans tekrar başladı.

Rafael bir an hızla onun içinde gidip geliyor, sonra duraklayarak dudaklarıyla onun göğüs uçlarını kapıyor, onları dişliyor, emiyordu. Öyle bir girdaba kapılmış gibiydiler ki sonunda Mira zevk ve acı karışımı bir çığlık attı. Rafael becerikli dokunuşlarıyla bütün vücudunu ateşlemişti. Birbirlerine kenetlenmiş olarak kendilerinden geçtiler.

Daha sonra Mira, onun üzerinden kayarak yanına uzandı. Rafael ona sıkıca sarıldı. Uykuya dalarken hatırladığı son şey, onun alnına dokunan dudaklarıydı.

Rafael'in toplantısı saat ikideydi. Keyifle kahvaltı ettiler. Mira, Sidney'i arayarak babasının durumunu sordu. Değişen bir şey olmadığını öğrenince rahatladı. Artık iyi bir haber almak yerine kötü haberi almamak onu rahatlatıyordu.

Asansörle lobiye inerek, Rafael'in kiraladığı limuzine bindiler ve şehir turuna çıktılar.

"Burası senin doğduğun şehir, değil mi?"

"Evet."

"Hangi kesimi?"

Rafael, Bronx'u hatırladı. Kentsel çürümenin en yaygın olduğu, sokaklarında geceleri sadece gölgelerin ve hayaletlerin dolaştığı, çirkefe batmış bir semtti. "En ilgi çekmeyen kesiminde," diye cevap verdi.

O birkaç söz öyle büyük anlamlarla yüklüydü ki... Mira sezebiliyordu. Belli ki çocukluğu berbat şartlarda geçmişti.

"Haydi, çıkıp yürüyelim." Mira temiz havaya ihtiyaç duymuştu.

Central Park'ta uzun bir yürüyüş yaptılar, sonra kafelerden birinde öğle yemeği yediler. Daha sonra limuzinin şöförü Rafael'i büyük bir binanın önünde bıraktı, Mira'yı ise Greenwich Village'e götürdü. Oradaki mağazalardan ufak tefek hediyeler alan Mira, saat beş gibi otele döndü.

Duşunu alıp hazırlığını henüz bitirmişti ki Rafael gelmişti.

Akşam yemeği için tekrar Greenwich Village'e gittiler ve ünlü bir restoranda yemek yediler. Çok canlı ve bohem bir gece hayatı vardı burasının. Kaldırım kafelerinden birine girmeden önce Mira, Rafael'i tiyatro bileti almaya ikna etti.

Sonraki günlerde Rafael daha serbestti. Birlikte şehir turu yaptılar, Özgürlük Anıtı'nın olduğu adaya gittiler, alış veriş merkezlerini dolaştılar, botanik bahçesine, sinemaya, tiyatroya gittiler. Mira çok eğleniyordu. Her gece dışarda yemek yediler. Gecenin ilerleyen saatleri bir başka âlemdi. Her gece daha vahşi ve çılgın duyguların esiri olarak birbirlerinin kollarında kayboluyorlardı. Mira büyülenmiş gibiydi. İçinde filizlenen farklı duygular onu korkutuyordu. İçindeki ses onu devamlı '*Sakın kalbini kaptırma!*' diye uyarıyordu.

Büyüleyici günler hızla sona erdi ve dönüş günü geldi. New York'tan Sidney'e uçtular ve Pazar sabahı eve döndüler.

Mira, hemen duş alıp üstünü değiştirdi ve hastaneye koştu.

Babası sanki daha bir solgundu. Zorlukla gülümseyebildi. Belki de onu bir haftadır görmediği için öyleydi. Mira, daha kötüsünü düşünmeye bile korkuyordu. Morali öyle bozulmuştu ki, Rocks'a giderek Maisie ile yarım saat dertleşti, sonra eve döndü.

Rafael çalışma odasındaydı. Mira'nın solgun yüzünü görünce hemen bilgisayarını kapadı.

"

Rafael daha fazla konuşmadan onu kucakladığı gibi yatak odalarına taşıdı. Onu yatağa uzatarak usulca soydu. Kendisi de soyunarak yatağa girdi. Ona sımsıkı sarılınca Mira itiraz etti. Rafael, onun saçlarını düzelterek, kulağına fısıldadı. "Uyu, küçüğüm."

Mira derin bir uykuya daldı ve gün doğarken uyandı.

Ancak o zaman yavaşça ve özenle seviştiler. Rafael öyle yumuşaktı ki, Mira bağıra bağıra ağlamak istedi…

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

OKULUN yeniden başlamasıyla Mira gerçek hayata ve telaşlı koşuşturma günlerine döndü. Sammy de okula dönmüştü. İkinci yarıyılda herkes büyük sınavlara hazırlandığı için öğrenciler de öğretmenler de gergin ve stresliydi.

Günler birbirini kovalarken Mira, dersler, hastane ziyaretleri ve Rafael'le birlikte katıldığı sosyal toplantılar arasında mekik dokuyordu.

Rafael ile katıldığı toplantılar çoğaldıkça, sosyetenin Mira hakkındaki merakı ve ilgisi de gittikçe artıyordu. Kimse Rafael Velez Aguilera'ya bir şey sormaya cesaret edemiyordu ama, fırsat buldukları her an Mira'nın geçmişini ve sosyal statüsünü sorguluyorlardı.

Bir gece, sosyetenin duayenlerinden Bayan Zilch'in organize ettiği özel bir yemek davetine katılmışlardı. Bayan Zilch hayır kurumları adına topladığı büyük bağışlarla tanınıyordu. Bir ara yanlarına gelerek sohbete katıldı. Fırsatını bulduğu an, Mira ile konuşmaya başladı.

"Ne görevle meşgulsünüz?"

"İngiliz Edebiyatı öğretmeniyim."

"Ne kadar enteresan! Sanırım özel okulların birinde?"

"Hayır, devlet okulunda çalışıyorum."

Bayan Zilch'in gözleri hayretle açılmıştı. Ama sonuçta Rafael saygıdeğer bir iş adamıydı ve hayır kurumlarına yüksek bağışlar yapıyordu. Dolayısıyla yanındaki kişiye de iyi davranmak zorundaydı. Nazik bir şekilde izin isteyerek Mira'nın yanından ayrıldı.

Mira, kadının arkasından eğlenerek baktı.

Rafael, onun yüzündeki ifadeyi gördü. "Daha içki ister misin?"

Mira ciddi bir şekilde, "Hiç sanmıyorum," dedi.

"Seni eğlendiren bir şey mi var?"

"Eğer buradaki kadınların hepsi mücevherlerini bağışlasalardı, hayır kurumu yılın en büyük cirosunu sağlardı diye düşünüyordum."

"Belki de sen teklif etmelisin."

"Herkesin öfkesini üzerime mi çekeyim? Hiç sanmıyorum."

O arada geceye geç gelen konuklardan birinin, kolunda yakışıklı bir erkekle arzı endam eden Sasha olduğunu gördü.

Mira, onun ne kadar iyi bir aktris olabileceğini düşünmeden edemedi. Sasha'nın hedefi Rafael, silahıysa kıskandırmaktı.

Belli ki işe yaramamıştı. Mira, bu kadına acıdığını hissetti.

Konuklar masalara yerleşmeye başlamışlardı. Uzun masalar, son derece kaliteli ve pahalı porselen takımlar, gümüş çatal-bıçaklar, kristal bardaklarla donatılmıştı.

Ya tesadüfen ya da bilerek Sasha ve erkek arkadaşı, Rafael'in yanına oturmuşlardı. Mira'nın, bunu hiç umursamadığı açıktı Yemekler sunulurken, yanında oturan erkekle, devletin eğitime aktardığı fonlar ve eğitim sistemi hakkında sohbet etmeye başladılar. O sohbet sayesinde Sasha'nın cilvelerini izleme fırsatı bulamadığı için memnundu.

Sasha, o iddialı tırnaklı ellerini Rafael'in kolunun üstüne koyarak konuşuyor, ihtiraslı gülümsemesi, boğuk kahkahaları ve kedi gibi mırıldanan sesiyle onun ilgisini çekmeye çalışıyordu.

Rafael, Mira'ya azami ilgi gösteriyor, Mıra da ona çok samimi bir şekilde karşılık veriyordu.

"Biraz daha şarap?"

Rafael, ona koyulaşmış gözlerle, dikkatle bakıyordu. Kahretsin! Onunla eğleniyordu. Mira, ani bir güdüyle ona vurmak istedi ama onun yerine nezaketle gülümserken bir elini onun baldırına uzattı, tırnaklarını etine batırdı, sonra yavaşça kasıklarını okşadı.

"Hayır, teşekkür ederim."

Rafael, yumuşak bir sesle “Dikkatli ol, küçüğüm!” dedi.

Mira gözlerini açarak sordu. “Ne demek istediğini anlamadım?”

“Acaba yalnız kaldığımızda da bu kadar cesur olabilecek misin?”

Mira’nın korkusuz bir ifadeyle baktı. “Göreceğiz!”

“Bana meydan mı okuyorsun?”

“Ortada buna cesaret edecek başka biri yok.”

“Acaba benim için iyi olacak mı?” Resmen cilveleşiyorlardı.

Mira gülümseyerek, “Elbette,” dedi.

Yemek bittiğinde konuklar geniş bir salona alındılar. Kahve servisi yapılırken gecenin asıl amacına yönelik program başladı. Ortaya getirilen orijinal tablolar, muhtelif sanat eserleri ve mücevherler açık artırma usulüyle satılacaktı.

Rafael, Mira’ya doğru eğilerek sordu. “Beğendiğin bir parça var mı?” Mira küçük bir manzara tablosunu gösterdi.

“Ona sıra gelince, sen de katıl,” diyen Rafael, onun kulağına belli bir miktar fısıldadı.

Mira şaşkınlıkla baktı. “Ciddi misin?”

“Olmasam teklif etmezdim.”

Mira ona yeni bir ilgiyle baktı. Tabloya sıra gelince Mira ilk teklifi verdi. Sasha hemen ikinci teklifi söyledi. Fiyatı karşılıklı olarak artırarak devam ederlerken, konuklar aralarında fısıldaşmalar başladı. Özel bir savaş izlediklerinin farkındaydılar.

Tablonun fiyatı yüzer dolarlar hâlinde artıyordu. Mira hayır kurumunun o miktarı hak ettiğini düşündü ama belirtilen sınırı geçemezdi. Sasha’nın alaycı bakışlarını görmemeye çalışarak yerine oturdu.

Açık artırmayı yöneten adam tokmağını havaya kaldırarak saymaya başlamıştı. “Satıyorum, satıyorum...”

Rafael, “Bin dolar!” diye bağırınca salonda büyük bir uğultu oldu.

Mira inanamayarak önce Rafael’e sonra Sasha’ya baktı. Sasha’nın kişisel savaşı bitmemişti. Fiyatı arttırmaya devam etti.

Sonunda Rafael fiyatı üç bin dolara çıkarınca Sasha çekilmek zorunda kaldı.

Mira, Rafael’in eğlenen bakışlarını endişeyle izledi. “Bu bir şey ispatlamak anlamına mı geliyor?”

Rafael keyifle güldü. “Evet, öyle olduğuna inanıyorum.”

“Bu kadar kişinin içinde yapılmak zorunda mıydı?”

"Sen tabloyu beğendin, ben de satın aldım. Para da hayır kurumuna gitti. İşte hikâyenin sonu!"

Mira sakin bir sesle karşı çıktı. "Hayır. Değil!"

"Yorumlarına hayranım."

"Tebrikler, hayatım!" Sasha'nın tanıdık, işveli sesine döndüler.

"Güzel bir parçaydı. Umarım Mira kıymetini bilir."

"Koltuklarım kabardı!" Mira, nezaketle Sasha'yı süzdü.

"Rafael çok anlayışlıdır, değil mi tatlım?"

Sasha yanındaki adama dönerek onlara tanıştırdı. "Enrico Alvarez."

Enrico abartılı bir şekilde eğildi, Mira'nın elini dudaklarına götürerek, uzunca bir süre öyle tuttu. "Büyülendim," dedi.

Mira kibarca gülümseyerek elini çekti. Rafael hafifçe başını eğerek selâmlamıştı.

Ortam gerilmişti, Mira mırıldanarak izin istedi ve bayanlar tuvaletine gitti. Birkaç dakika sonra çıktığında Sasha'yı kapıda beklerken buldu.

"İşte buradasın! Rafael seni aranmaya başlamıştı."

"Gerçekten mi?"

"Henüz çekici bir yönünü bulamadım ama, bazı konularda bayağı iyi bir şey olmalısın ki, Rafael'i elde edebilmişsin."

"Bu çok iyi bir seks olabilir mi?"

Sasha sertleşmişti. "O kadar kendini beğenmiş olma, tatlım."

"O kelime benim lügatimde yok." Mira derin bir iç geçirdi. "Burada pusuya yatmak için iyi bir nedenin varsa, konuya gelelim?"

"Enrico sana hayran kalmış."

Mira inanamıyordu. "Ne yani? Rafael'in karşılığında bana Enrico'yu mu teklif ediyorsun?"

"Enrico çekici ve çok zengin."

"Ve para aktığı müddetçe..." Mira, onun kedi bakışlarını yakalamıştı.

"Gördüğün gibi birbirimizi anlıyoruz."

"Hayır! Anlamıyoruz."

"O halde oynamıyor musun?"

"Senin programında olan hiçbir oyunu oynamam," diyen Mira, hızla Sasha'nın yanından ayrıldı, koridoru geçerek büyük salona girdi.

Rafael, Mira'nın salona girdiğini görmüştü. Ondaki bir şeyler, yüreğini sızlatıyordu. Aynı anda kasıklarının da arzuyla kıvrandığını fark etti. O anda Enrico'nun, Mira'nın yolunu kestiğini fark edince gerildi. Kıskançlık mı duyuyordu? Duygularını tahlil edemiyordu. Mira, adama kibarca gülümseyip, hızla yanından uzaklaşınca rahatladı.

"Sana biraz daha kahve getireyim mi?"

Mira, dişlerinin arasından tısladı. "Daha sert bir şey olsun."

Rafael, miskince gülümsedi. "Dur tahmin edeyim! Sasha'nın sana söyleyeceği birkaç lâfı vardı."

Mira ona anlamlı bir bakış fırlattı. "Ben hiç eğlenmedim."

"Neredeyse müzayede sona erecek."

"O hâlde gidebilir miyiz?"

Rafael boğuk bir sesle güldü. "Eve gitmeye bu kadar hevesli olman beni heyecanlandırıyor."

"Başka seçeneğim olmadığına göre?"

Rafael, onun gerilen boynunu masaj yaparcasına ovaladı. "On dakika, küçüğüm!"

Arabaya binip hareket ettiklerinde Rafael sordu. "Anlatmak ister misin?"

"Zenginlerin kendi kuralları var."

"Açıklar mısın?"

"Çalışayım! İki zengin erkek ve iki kadın var. Kimin kiminle çift olduğu gerçekten fark ediyor mu? Sasha, benim asla pabuç bırakmayacağım huysuz ve uyuz bir böcek!" Mira sokak ışıklarının altından geçerken Rafael'in ağzının alayla büküldüğünü yakalamıştı. "Hiç komik değil!"

Rafael, ciddi bir şekilde araba kullanmaya devam edince hiç konuşmadan eve vardılar. Eve girerlerken Rafael, Mira'ya yol verdi. Onun omuzları ve sırtı dimdik merdivenleri çıkışını seyretti.

Mira, sessizce soyundu, makyajını sildi, dişlerini sinirden abartılı şekilde fırçaladı. Tişörtünü giyip yatak odasına girdiğinde Rafael'i yatakta buldu. Kollarını başının arkasına yaslamış, göğsü çıplaktı. Örtüleri sadece kalçalarına kadar çekmişti. Mira yatağa süzüldü, ona arkasını dönerek yattı.

Birkaç saniye sonra Rafael'in gece lambasını kapattığını duydu. Oda karanlığa bürünmüştü. Mira hiç kıpırdamadan yattı. Nefesini kont-

rol etmeye ve gevşemeye çalıştı. Zihninden saniyeleri sayıyordu. Bir, iki, üç, dört... On, on bir... Yirmi.

Kahretsin! Neden zihni o kadar hızlı çalışıyordu? Neden bir-iki santim ötesinde uyuyan adama o derece odaklanmıştı?

İçindeki ses yine durmadı. '*Kabul et! Onu istiyorsun. Ona ihtiyaç duyuyorsun. Onun ellerini vücudunda, dudaklarını dudaklarında hissetmek istiyorsun.*'

Boş hayaller zihnini kurcalıyordu. Mira tereddütle kımıldandı, sanki uykudaymış gibi bacağını uzattı. Belki de kolunu uzatmalıydı.

"Pilin bitti mi?"

Rafael'in sesiyle Mira donakaldı. O anda, Rafael ona sarılarak kendi üstüne çekti. Onun ensesini kavradı, yüzüne doğru eğdi ve dudaklarına kapandı. Öyle derin bir ihtirasla öptü ki Mira titredi. Rafael'in elleri vücudunda dolaştı, belinden kavrayarak onu oturma pozisyonuna getirdi. Haşin bir hamleyle onu yukarı kaldırdı ve kendi sertleşmiş organının üzerine oturttu. Mira yüksek sesle inleyerek onun organını kendi iç kaslarıyla kavradı. Rafael hızlı ve sert darbelerle içinde gidip gelmeye başlamıştı. Mira tam onun ritmini yakalamıştı ki, Rafael usta bir hareketle pozisyonu tersine çevirdi ve onun üzerine abandı.

Aman Allah'ım! Mira her birleşmesinde ondan daha büyük bir zevk olamayacağını düşünüyordu ama her zaman daha büyüğüyle karşılaşıyordu. Bedenini ona doğru kaldırdı, Rafael göğüs uçlarını emmeye, yalamaya başlayınca haykırarak başını arkaya attı. Zevkle sarsılmaya başlarken Rafael'in boynuna sarıldı, parmaklarını onun saçlarına geçirdi, boynunu, omuzlarını, sırtını okşayarak tekrar ensesini kavradı ve onun başını büyük bir açlıkla kendine çekerek deli gibi öpmeye başladı. Zaman ve mekân kavramını yitirmişti. Sadece o an, Rafael ve sonsuz ihtirası vardı.

Uzun bir süre sonra birbirlerinin kollarında yatışmaya çalışırken, Mira hâlâ parmaklarını Rafael'in omuzunda, sırtında dolaştırıyordu.

***

Joshua'nın özel bir odaya taşınmasının üzerinden bir hafta geçmişti. Mira durumu sorguladığında Rafael Velez Aguilera'nın talimatı olduğunu öğrenmişti.

Rafael, ciddiyetle onun gözlerinin içine bakarak "Babanın kendi özel odasının mahremiyetinde bu dünyaya huzurla gözlerini kapatmasını tercih edersin diye düşündüm," demişti.

"Evet, ama—"

Rafael onun yanağını okşadı ve parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Ama filân yok, küçüğüm! Ben halledeceğim."

Kendini Rafael'e bir kez daha borçlu hissetmişti. Ona aldığı kıyafetlerin listesini tutmuştu. Ondan ayrıldığı zaman, ne olursa olsun elinden geldiğince ona geri ödeme yapmaya kararlıydı. Bu onun için gurur meselesiydi.

Hastane ziyaretleri her geçen gün daha çok acı veriyordu. Her gittiğinde babasını daha zayıflamış ve daha bitkin görüyordu. Bir pazartesi akşamı odaya girdiğinde babasının oksijen tüpüne bağlanmış olduğunu görünce yüreği parçalandı. Joshua'nın bilinci kapalıydı.

Mira babasını bırakmak istemedi. Başhemşire ile gereken konuşmaları yaptıktan sonra cep telefonunu kullanabileceği uygun bir yer buldu ve Rafael'i aradı.

Saniyeler içinde Rafael telefonu açtı ve kısık sesle konuştu. "Problem mi var?" Arkasından uğultulu sesler duyuluyordu. Toplantıyı bölmüş olmalıydı.

"Babam..." Fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. "Biraz daha yanında kalmak istiyorum."

Rafael saatine baktı. Programında birkaç değişiklik yapması gerekiyordu. "İrtibatta kalalım," dedi.

Mira, "Olur," deyip telefonu kapadı. Karşısındaki duvarda asılı olan renkli postere boş boş bakarak bir süre dimdik durdu. Kaçınılmaz sonu birkaç aydır biliyordu. Yine de hiçbir şekilde babasının o dünyadan kayıp gitmesine hazır değildi.

Usulca odaya döndü. Babasının yanına oturarak elini tuttu.

Bir saat sonra hastaneye ulaşan Rafael, onları aynı durumda buldu. Odaya yemek götürülmesini organize etti. Sonra sessizce Mira'nın yanında bekledi. Gece yarısına doğru Joshua ruhunu teslim etmişti.

Rafael, Mira'yı kollarında sımsıkı tutarak odadan çıkardı. Mira ağlayamamıştı. Sadece boş gözlerle duvarlara bakıyordu. Birkaç dakika sonra ondan uzaklaşarak "İyiyim," diye mırıldandı.

Aslında Mira hiç iyi görünmüyordu. Rafael onu endişeli gözlerle izledi. Yüzü solmuş, bakışlarında dehşet bir acı vardı. O bakışları değiştirebilmek için Rafael her şeyini feda edebilirdi.

Gereken formaliteleri yerine getirdikten sonra Rafael, Mira'yı eve götürdü. Spa banyosunu doldurdu, iki kadehle bir şişe şarap hazırladı. Mira'yı soydu, kendisi de soyunarak küvete girdi, onu da yanına çekti. Mira'yı kucakladı ve dudaklarını onun saçlarında gezdirdi.

"Konuşmak ister misin?"

Mira onun sağladığı rahatlığa minnet duyuyordu. Başını olumsuzca salladı.

Daha sonra Rafael, Mira'yı kendi elleriyle kuruladı ve yatağa yatırdı. İtirazlarına hiç kulak asmadan ona sıkıca sarıldı...

Sonraki haftalar Mira kendini abartılı bir şekilde işe gömdü. O kadar çalıştıktan sonra eve gidince de uzun bir uğraş ve emek gerektiren özel yemekler pişiriyor, yemekten sonra masayı, tezgâhı, lavaboyu saatlerce temizliyordu. Rafael, onun gittikçe solgunlaştığını, kilo kaybettiğini endişeyle izliyordu.

Artık yeterdi! Rafael daha fazla dayanamayacaktı. Birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra erkenden çıkarak eve gitti. Mira eve girdiğinde Rafael'i mutfakta kahve içerken bulunca çok şaşırdı.

"Erken mi geldin?"

Mira o kadar kırılgan görünüyordu ki, Rafael ona sarılmamak için ellerini ceplerine soktu. "Hafta sonunu geçirmek için Altın Sahil'e gidiyoruz."

Mira'nın gözleri büyümüştü. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Bir saat içinde havaalanında olmamız gerekiyor."

"Bir anda hazırlanıp nasıl yola çıkabiliriz?"

"Evet, çıkabiliriz." Rafael merdivenlere yönelmişti bile. "Şimdi! Kendin hazırlanır mısın yoksa ben senin eşyalarını da toplayayım mı?"

"Neden?"

Rafael merdivende durakladı. "Mutlaka bir sebep mi istiyorsun?"

"Evet, kahretsin!" Adım attığı her basamakla birlikte Mira'nın öfkesi artıyordu.

Rafael, onun öfkesiyle baş edebilirdi. Yeter ki babasının ölümünden beri takındığı duyarsız tavrından vaz geçsindi.

Yatak odasına girdiklerinde Mira yerdeki iki seyahat çantasını fark etti. Biri dolu, diğeri ise boş. "Ben bir yere gitmek istemiyorum!"

"Ertelemek hiçbir şeyi ispatlamaz."

Mira ona nefret dolu bir bakış fırlattı. "Senden çok hoşlandığımı düşünmüyorum."

Rafael, onun giyinme odasına dalmış, eşyalarını toplamaya başlamıştı. "Derim kalındır, küçüğüm. İstediğin kadar nefret edebilirsin."

Mira ona inanamayarak bakıyordu. Rafael birkaç kıyafeti yatağın üzerine taşırken sordu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"On dakika içinde evden ayrılacağız."

Mira hızla giyinme odasına yürüyerek Rafael'in ellerindekini kaptı. "Allah seni kahretsin! Ben yaparım." Dakikalar içinde onun çıkardıklarını dolaplara geri koydu ve kendi seçtiklerini çıkardı.

"Bu seyahatin iş için mi yoksa rahatlamak için mi?"

"Rahatlamak için."

Mira, el çabukluğuyla valizini topladı. Bir yandan da söyleniyordu. "Sen, büyük bir talihsizlik eseri rastladığım hayatımda gördüğüm en delirtici ve sabit fikirli adamsın!"

Rafael, ipeksi bir sesle sordu. "Talihsizlik mi, Mira?"

Rafael'in sesinin yumuşaklığı, Mira'nın öfkesinin azalmasına neden olmuştu. "Bu söylediğim tam olarak doğru değil," dedi.

"Teşekkürler."

Uçağın en son yolcularıydılar. Bir saat sonra Coolangatta'ya indiler. Rafael'in kiraladığı arabayla, kuzeydeki turistik sahil şeridine doğru otuz kilometre kadar yol aldılar. Sahilde birçok yüksek apartman ve otel vardı. Rafael büyük plaja doğru döndü ve tam okyanus kıyısındaki *Sheraton Mirage Resort*'un önünde durdu.

Süit daireleri muhteşem bir manzaraya bakıyordu. Giriş salonundaki masanın üzerine hoş geldin ikramı olarak, buz kovasının içinde şampanya, taze meyveler ve muhteşem bir aranjman vardı.

"Yozlaşmış." Mira camdan görünen büyük doğal Laguna yerleştirilmiş yürüyüş parkurlarına, ada barlara bakarak alayla gülümsemişti.

Rafael, onun yüzünün biraz olsun renklendiğini görerek rahatladı. Onun gülümsemesini görmek bile bütün zorluklara değerdi.

"Biraz dışarda dolaşabilir miyiz?"

Şampanya bekleyebilirdi. "Öyle istiyorsan."

Mira ona doğru döndü. "Beni tavlamaya mı çalışıyorsun?"

"Hoş görmeye çalışıyorum."

Mira dudak büktü. "Bu tehlikeli olabilir."

"Plânla bakalım!"

Mira ağırbaşlı bir tavırla konuştu. "Haydi, şu yürüyüşü yapalım!" Kapıya doğru yürürken Rafael güldü ve ona yol verdi.

Serin akşam havası Mira'nın tenini ürpertti. Lagun sahasına girerlerken Rafael onun elini tuttu. Bu ilk defa el ele tutuşmalarıydı. Mira itiraz etmedi. Işıklandırılmış alanın sonuna kadar sahil boyunca yürüdüler. Sonra otelin lobisini boydan boya yürüyüp, yüksek bir geçitten Marina'ya girdiler.

Marina'da birbirinden lüks yatları gören restoranlar, kafeler ve butiklerle doluydu. Bir kafenin dışardaki masalarından birine oturarak likörlü kahve içip yatları seyrettiler. Marina birçok kişinin rağbet ettiği popüler bir yerdi.

Mira gerginliğinin azaldığını hissetti. Acaba deniz havasından mıydı? Rafael ile iş konusunda rahatsız eden olmadan, sosyete ortamından uzak iki gün geçireceklerdi. Sadece sörf, güneş ve kumun olduğu bir ortam...

Rafael, onu hoşnutlukla izliyordu. Mira saçının topuzu gevşemişti. Rafael onları tamamen çözmemek için kendini zor tutuyordu. Onu öpebilmek, yüzünü avuçlarının arasına alıp, gözlerinin içinde kaybolmak için çok şey verebilirdi.

Tam o anda Mira ona baktı. Rafael'in bakışlarını fark edince gözleri kısıldı, yanakları pembeleşti. Rafael yüreğinde ince bir sızı hissetti. Onun gülümsemesiyle gerildi.

"Yoruldun."

"Ben mi?"

"Kesinlikle."

Onun tembelce gülümsemesi Mira'yı kandıramamıştı. "Sanırım yatak bir seçenek ama uyku değil?"

Rafael, saçlarını kaşıdı. "Sonuçta öyle olacak." Sonra yavaşça ayağa kalktı, ona yaklaşarak ellerinden tutup onu ayağa kaldırdı. "Bütün işi üstlenmeye hazırım."

Mira yutkundu. "İyi o zaman! Bu da bir şeydir."

Çok sonraları düşündüğünde, daha iyi bir cinsellik olamayacağını itiraf etmişti. Dokunmak, tecrübe, bir kadını vahşice çıldırtmak, hepsi Rafael'de mevcuttu. Parmaklarının yumuşak dokunuşu, duyarlı dudaklarıyla Mira'yı tutuşturmakta bire birdi bu adam.

Mira uykuya dalarken olayı Rafael'in başlattığını ama kendisinin bitirdiğini hatırladı. Mükemmel bir şekilde, coşkulu ve karşılıklı bir orgazmla ihtirasın doruklarına birlikte çıkmışlardı. Rafael, yüksek sesle inleyerek, Mira'nın çığlıklarını dudaklarıyla kapatmıştı. Vücutları aynı anda sarsılmış, şehvetin ateşiyle kavrulmuşlardı. O yoğun zevkin bir benzerini bir daha yaşayabileceklerini düşünmüyorlardı.

Mira uyudu ama gün doğarken Rafael'in dokunuşlarıyla uyandı. "Umarım önümüzdeki birkaç saat için daha maceracı plânların yoktur?"

"Sahilde hızlı bir yürüyüş? Lagun'da yüzmek? Erken bir tenis maçı?" Rafael gülerek dudaklarını onun alnında dolaştırdı.

"Oda servisinden kahvaltı saat sekizde gelecek."

"Sekiz buçukta olmaz mı?" diyen Rafael okşamalarına devam etti.

"Olur," diyen Mira uykuya dalarken, Rafael onu seyretti.

Mira oda servisinin daire kapısını tıklatmasıyla uyandı. Üzerine bir şey geçirerek salona çıktı. Rafael servis tepsisindekileri masaya aktarmış, kapaklarını açıyordu. Taze sıkılmış portakal suyu, mısır gevreği, kızarmış ekmekler, aromatik kahve, jambon, yumurta ve domates vardı.

Mira iştahla yerken okyanusun manzarasını seyrediyordu.

Duş aldıktan sonra dışarı çıktılar ve çevreyi dolaştılar. Daha sonra otellerinin plâjına dönerek şemsiyelerin altındaki şezlonglara uzandılar.

Mira son derece rahatlamıştı. Lagun sularına bakarken, sakin ve huzurlu ortamın etkisiyle zamanı durmuş gibi hissetti. Gözlerini kapasa, dünyanın en uzak köşesinde olduklarını hayal edebilirdi...

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

"ÖĞLE yemeğini burada mı yiyelim yoksa Tedder Bulvarına mı çıkalım?"

Mira, Rafael'in sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Yerinden doğrularak güneş gözlüklerini çıkarttı. "Seçim benim mi?" Fazla düşünmedi. "Tedder Bulvarı olsun." Son gelişinden o güne Bulvarda büyük değişiklikler olmuştu. Kafelerde oturan seçkin bir tabaka, hem kahvelerini yudumluyorlar hem de gelip geçen insanları seyrediyorlardı.

Altın Sahil, büyük şehirlerin karmaşa ve itiş kakışından bıkan insanların rahat etmesiyle ün kazanmış bir bölgeydi.

İspanyol tarzında inşa edilmiş lüks apartmanlar Yunanlılar, Fransızlar ve diğer birçok ülke vatandaşları tarafından tutulmuştu.

Ayrıca Nerang Nehri kenarında şirin pansiyonlar ve beyaz kumlu sahiller de özellikle turistlere çok çekici geliyordu.

Rafael, deniz ürünleriyle ünlü bir restoran seçti. Çeşitli yeşilliklerle hazırlanmış salata ile birlikte karides sote, istiridye ve ıstakoz yediler. Rafael, Don Perignon şampanya ısmarladı.

Şampanyanın kabarcıklarına burnunu değdiren Mira sordu. "Bir şey mi kutluyoruz?"

Rafael kadehini Mira'nın kadehine vurarak "Hayatı!" dedi. "Bu da kendi içinde bir kutlama değil mi?"

Mira onaylar şekilde başını salladı. Rafael'in o hafta sonunu ne amaçla plânladığını anlamıştı. Bir süre için hayatı paylaşacaklar, sonra herkes yoluna gidecekti. Mira için hayat bir daha hiç aynı olmayacaktı. Acaba zamanı geldiğinde ondan kolayca ayrılabilecek miydi? Düşüncesi bile neden içinde bir şeyleri parçalıyor ve acı veriyordu?

Her gün ve her gece onun kollarında olmak, ayrılma düşüncesini gittikçe daha güç hâle getiriyordu. Ona duyduğu gerçek ihtiyacı, başka hiçbir kimsenin dolduramayacağından korkuyordu.

Cinsellikten daha fazla bir ihtiyaçtı. Kalbinin, ruhunun ve sahip olduğu her şeyin bir parçasıydı. Âşık mı olmuştu?

Aman Allah'ım! Duygularının beynini yönetmesine izin vererek hayallere kapılıyordu. Âşık değil miydi?

Rafael Velez Aguilera'ya âşık olmak, falezlerden aşağı atlamak gibi bir şeydi. İyileşmesi imkânsızdı.

Ayrılmak, hayatı boyunca yaptığı en zor şey olacaktı.

Ya Rafael? Hiç düşünmeden başka bir kadına gidebilecek miydi? Sasha başta olmak üzere onun yerini almayı bekleyen onlarca kadın vardı. Birkaç hafta içinde Mira Petersen'in yüzünü bile hatırlamazdı.

"Biraz daha şampanya?"

Mira kadehini bitirdiğinin farkına bile varmamıştı. "Lütfen."

Aslında Mira bir kadehten fazlasını içmezdi. Rafael kadehleri doldururken düşünceli bir ifadeyle onu süzdü.

Yemekten sonra, sahilin arkasındaki bölgeyi gezmeye karar verdiler. Tamborine Dağına çıktılar, tekne inşa eden yerleri gezdiler, ilginç kafelerden birinde duraklayıp soğuk meyve kokteyli içtiler. Sonra Canungra üzerinden sahile döndüler.

Otele girdiklerinde hava kararmıştı. Duş alıp hazırlandılar ve Marina'da dolaştılar. Yemekleriyle ünlü bir restoran seçerek masalarına oturdular.

Ağır ağır yemeklerini yiyerek şarabın tadına vardılar. Yemeklerin lezzetiyle ve muhteşem manzarayla büyülenmişlerdi.

Otele döndüklerinde saat on bir civarıydı. Birbirlerinin kollarına atılarak uzun uzun seviştiler. Mira duyduğu zevk ve heyecanla ağlamamak için kendini zor zapt etmişti.

Pazar sabahı geç kalktılar. Otelin restoranında keyifli bir kahvaltı yaptılar. Sonra, Laguna karşı şezlonglara uzanıp güneşlendiler. Akşamüzeri kısa bir tekne gezisine çıktılar. Altın kumlu sahil boyunca uzanan plajları ve dik falezleri denizden seyrettiler.

Zamanında otele dönerek toplandılar ve akşam uçağıyla Sidney'e döndüler. Mira uçak yol alırken, muhteşem bir hafta sonu olduğunu düşündü. Üstelik çok ihtiyaç duyduğu bir şey olduğunu fark etmişti.

Usulca Rafael'e dönerek "Teşekkür ederim," dedi.

Rafael onun elini alıp dudaklarına götürdü. "Benim için zevkti!"

Rafael, ancak gün doğarken erken bir uçuşla Melbourne, Adelaide, Brisbane ve Perth'e gitmek zorunda olduğunu söyleyebildi.

Uzun ve çılgın bir sevişmenin ardından Rafael'in kollarında hâlâ titremekte olan Mira sordu. "Kaç gün sürecek?"

"Üç ya da dört gün sürer." Dudaklarını onun dudaklarında, yanaklarında dolaştırıp alnında duran Rafael devam etti. "Beni özle!"

Elbette özleyecekti. Bütün günler ve geceler boyunca, özellikle de geceleri çok özleyecekti.

"Belki," diyen Mira onun kulak memesini ısırmasıyla çığlık attı. "Acıttın!"

"Bilerek yaptım."

Mira gülerek onun göğüs ucunu ısırdı. Rafael inleyerek sarıldığı gibi onu üzerine çekti. "Oynamak mı istiyorsun?"

Mira gülerek onun alnına eğildi. Dudaklarıyla alnından başlayarak burun kemerinin üzerinden aşağıya kaydı ve dudaklarına kapanırken "Sanırım," diye mırıldandı. Rafael'i büyük bir hırsla öptü.

Rafael kahkaha attı ve "Enerjini biriktirmelisin," dedi.

Mira suratını asınca devam etti. "Benim iyiliğim için," diye açıkladı. Onun göğüslerini avuçladı, üzerine çekerek haşince öptü. Sonra poposuna bir şaplak atarak, onu yan tarafa yatırdı. "Ne yazık ki gitmek zorundayım. Ancak duş alır, giyinir ve havaalanına yetişebilirim."

Rafael odaya döndüğünde Mira uyukluyordu. Onun giyindiğini hayal meyal fark etti. Rafael, onun yastığa sarılmış uyuyan hâline bakarak durakladı. Neredeyse gitmekten vazgeçecekti. Sonra eğilerek yanağına düşen saçları düzeltti ve odadan çıktı.

Mira, Rafael'in yokluğunda özgürlüğün tadını çıkartacağını düşünmüştü. Daha ilk gece, yatakta yalnız yatarken yanıldığını anladı.

Kahretsin! Onun kollarında olmayı, sıcak bedenine sığınmayı özlemişti. Cinselliklerini özlemişti. En kötüsü de onu özlemişti. Yatakta sağa sola dönerek rahatsız bir uykuya daldı.

Rafael'in yokluğunun etkilerini en aza indirmeye karar veren Mira, Maisie'yi aradı. Salı akşamı için onu yemeğe davet etti ve Rafael'in evinde onunla kalabileceğini söyledi.

Mira, Sammy'ye büyük sınav öncesindeki sınavlarda iyi notlar alırsa yemeğe götürme sözü vermişti. Çocuk başarmıştı. Çarşamba akşamı da o sözünü tutmaya karar verdi. Geriye Perşembe akşamı kalmıştı. Belki Maisie ile buluşup, sinemaya giderlerdi.

Okul, dersler, sınavlar ve sınav kâğıtlarını okumakla bir de arkadaşlarla vakit geçirirse farkında olmadan derinlerine sızan ve kalbini çalan Rafael'den ayrı kalmanın verdiği acıyla baş edebileceğini düşünüyordu.

Salı akşamüzeri okuldan çıkan Mira süpermarkete uğrayarak listesindeki eksikleri tamamladı. Aslında buzdolabı ve kiler ana malzemelerle doluydu ama akşam yemeği için süt, ekmek, taze meyve ve sebze alması gerekiyordu.

Saat beş civarı eve dönen Mira sırt çantasını bir kenara attığı gibi malzemelerle mutfağa daldı.

Maisie zile basınca Mira ellerini kurulayarak otomatik kapıyı açtı ve arkadaşını karşıladı.

Maisie hayranlıkla ıslık çaldı. "Hey! Burası gerçekten çok kalite bir ev! Etrafı gezebilir miyim?"

"Elbette. Neden olmasın? Yemekten sonra dolaştırırım." Mira onu mutfağa sürükledi. "Gel birer kadeh şarap içelim. Sonra yemek yeriz."

Yakın bir arkadaşla oturup sohbet etmek çok güzeldi. Yemekler nefis olmuştu. Maisie çapkınca gülümseyerek sordu.

"Onu seviyorsun, değil mi?"

Mira yutkunarak zorlukla konuştu. "Geç bunları."

"Hey! Benim, Maisie! Hatırladın mı?"

Mira ayağa kalkarak masayı toplamaya başlamıştı.

"Onu önemsemeseydin, yanında kalmazdın."

Çok yakın arkadaşların bazı dezavantajları vardı. Onları kandıramazdınız çünkü sizi çok iyi tanırlardı.

"Durumu kabullenmeye çalışıyorum." Aslında doğru söylüyordu.

Maisie, eve, bahçeye, eşyalara bayılmıştı. Kahvelerini içerken üst üste iki film seyrettiler, sonra yattılar.

Mira zorlukla uyuyabilmişti. Gün doğarken kalktı, duş aldı, giyindi ve alt kata indi. Günün ders notlarını hazırlamaya başladı.

Rafael hiç aramamıştı. Zaten Mira da aramasını beklemiyordu. Aslında cep telefonunun numarasını biliyordu ama onu arayıp ta ne diyecekti? Onu özlediğini söyleyebilecek miydi?

"Günaydın! Erken kalkmışsın?" Maisie'nin yüzü cıvıl cıvıldı.

Mira gülerek "Kahve sıcak," dedi. Kâğıtlarını sırt çantasına yerleştirdi ve masayı hazırladı. "Kahvaltıda ne yersin?"

Maisie, iki kupaya kahve doldurdu. "Sen ne yersen," dedi.

"Perşembe akşamı sinemaya gidelim mi?"

"Onu özlüyorsun, değil mi?"

Mira gevrek ve meyve götürürken arkadaşının ciddi gözlerine baktı. "Evet."

"Tamam. Ben kafeyi seçeyim sen de sinemayı."

"Oldu."

Yarım saat sonra ikisi de arabalarına binerek evden ayrıldılar.

Sammy için, İngiliz Edebiyatı öğretmeniyle yemeğe çıktığının bilinmemesi çok önemliydi. O gün sınıfta her zamankinden daha sessizdi.

Mira yerlerini ayırtmıştı. Şehirde, restoranın içinde buluşacaklardı. Sammy, trenle gitmeyi tercih etmişti. Mira'nın onu evden almasını istememişti.

Mira tam giyinmiş ve alt kata inecekti ki, yatak odasındaki telefon çaldı.

"Mira?"

Rafael'in sesiyle tüm vücudu ürpermişti.

"Merhaba."

"Bir problem var mı?"

Sakin olmaya çalışarak cevap verdi. "Her şey yolunda gidiyor. Sen neredesin?"

"Perth'teyim. Her şey yolunda giderse Cuma akşam uçağıyla döneceğim."

"Tamam."

"Sadece tamam mı, Mira?"

Rafael'in neşesini fark etmişti. "Sensiz ev çok boş görünüyor."

Rafael boğuk bir kahkaha attı. "Ben de düşünüyordum. Acaba seni sabah buraya uçmaya ve yanıma gelmeye ikna edebilir miydim?"

"Hatırlayacak olursan, ben çalışıyorum."

"Hastalık izni alabilirsin."

"Hayır, alamam!"

"Cuma akşamı için başka bir şey plânlama!"

Mira'nın kalbi hoplamıştı. "Tamam."

"Kelime hazneni genişletmen lâzım. Ama neyse! Zaten aklımda konuşmaktan daha başka şeyler var. İyi geceler, küçüğüm!"

Mira, durakladı, beynine üşüşen erotik hayalleri unutmaya çalıştı. Uzun topuklu ayakkabılarını giydi, çantasını aldı ve odadan çıktı.

Mira restorana girdiğinde Sammy, onu bekliyordu. Mira şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Çocuk, iyi giyinmek için bayağı çaba sarfetmiş olmalıydı. Siyah kot pantolonun üzerine güzel bir gömlek giymiş, siyah kravat takmış, siyah deri bir ceket giymişti. Uzun saçlarını sıkıca arkasında toplamıştı. On altısından çok daha büyük görünüyordu.

"Çok iyi görünüyorsun!" Onu kucaklamamak için kendini tuttu.

"Siz de öyle."

"Masaya geçelim mi?"

Şef garson yanlarına gidince, Sammy büyük bir ciddiyetle masayı seçti. Oturduklarında, Sammy menüyü ve şarap listesini inceledi. Mira'nın da fikrini alarak şarabı ve yemeklerini ısmarladı.

Sammy, samimi bir ifadeyle konuştu. "Benim için bunu yaptığınızdan dolayı size çok teşekkür ederim. Başka hiçbir öğretmen ilgilenmezdi. Siz neden yaptınız?"

"Çünkü sana inanıyorum."

"Belki, eğer görüşmeye devam edersek, mezun olduktan sonra ben de sizi yemeğe çıkarabilirim."

Mira gülümsedi. "Çok memnun olurum."

Ana yemeklerini bitirmek üzereyken yanlarına bir çift yaklaştı.

"Mira?"

O işveli sese dönen Mira, karşısında Sasha'yı ve Enrico'yu bulmuştu. Onca restoranın içinde aynı yeri seçmiş olmaları büyük bir tesadüftü.

"Sasha, Enrico!" Mira nazikçe gülümseyerek konuğunu onlara tanıştırdı. "Sammy D'alvecchio."

"Bu ne sürpriz, tatlım! Sanırım Rafael şehir dışında?"

"Evet, öyle."

Sasha, Sammy'ye bir bakış attı, sonra Mira'nın ifadesini inceledi. "Keyfinize bakın."

Çift uzaklaştığı an, Sammy "Ondan hoşlanmıyorsun," dedi.

"Çok mu belli oluyor?"

"Hayır, ama ben her gün yüz ifadenizi okumaya alıştım."

"O kadar kötü ha?"

"Siz, gördüğüm en iyi öğretmensiniz. Kim başınıza dert açarsa, sadece söylemeniz yeter."

Mira ciddiyetle cevap verdi. "Teşekkür ederim."

Tatlılarını yediler, kahvelerini içerken sohbet ettiler. Saat ona doğru hesabı ödeyip, dışarı çıktılar.

"Seni eve bırakayım."

"Trene binerim."

"Sammy—"

"Biliyorsunuz, kötü bir semtte oturuyorum. Oradan yalnız başınıza dönmenizi istemem. Anlaştık mı?"

"O hâlde seni istasyona bırakayım."

"Ben size arabanıza kadar eşlik edeyim. Sonra da istasyona yürürüm." Sammy çok ciddiydi. Sanki büyümüş de küçülmüş gibiydi.

Mira, tartışmanın faydasız olduğunu anlamıştı. Sammy, onun koluna dokundu. "Başımın çaresine bakabilirim," dedi.

Arabaya varmaları beş dakika aldı. Mira arabasına bindi, camı açarak "Kendine dikkat et," dedi.

Sammy sıcacık gülümsedi. "Siz de. Gece için teşekkürler."

Mira, çocuk gözden kaybolana kadar arkasından baktı sonra hareket etti.

Eve varıp, yatak odasına girdiğinde telefonun mesaj ışığını farketti. Düğmeye bastığı anda Sasha'nın sesini duydu.

"Mira, tatlım! Küçük sevgiline bayıldım, çok tatlıydı. Ancak Rafael'in hoşlanacağından şüpheliyim."

Mira, içinden '*Söylemek için sabırsızlandığından eminim,*' diye düşündü. Bahsettiği küçük sevgilinin on altı yaşındaki öğrencisi olduğunu öğrendiğinde Sasha'nın yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdi.

Uykuda zaman daha hızlı geçiyordu. Mira saatin alarmıyla uyandı. Sabah hazırlıklarını yapıp evden çıktı. Olaysız bir okul gününün ardından Maisie ile buluştu. Maisie, öğle tatilinde aramış ve hangi kafeye ve sinemaya gideceklerini bildirmişti.

Şık bir kafede buluştular, sade bir yemek yediler. Bol bol sohbet ettiler. Sonra aynı binada bulunan sinema katına çıktılar.

Bir Jane Austen filmiydi. Her dakikasını beğeniyle izlediler. Bazı sahnelerde kahkahalarla güldüler.

Sinemadan çıkarken Mira, "Kahve içelim mi?" diye sordu.

Maisie onun yalnızlıktan kaynaklanan çaresizliğini sezmişti. "Neden olmasın?"

Evlerine dönerlerken, vakit gece yarısını geçmişti.

Cuma sabahı hava aydınlık ve berraktı. Mira için saatler geçmek bilmedi. Akşam uçuşunun saati hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Hangi hava yolu şirketiyle uçacağını bilmiyordu. Belki de eve gittiğinde Rafael'i orada bulurdu.

Ama yoktu. Mira hayal kırıklığını unutmak için hemen mutfağa girdi. Sabahtan hazırlamış olduğu kayısılı tavuğu fırına koydu, sofrayı hazırladı.

Duş yapmak için yukarı çıkarken o kadar üzülmenin çılgınlık olduğunu düşünüyordu.

Bütün günü gittikçe artan bir gerginlikle geçirmiş, gece olacakları düşündükçe kanı kaynamış, ateş basmıştı.

Yatak odasında soyundu ve çırılçıplak banyosuna gitti. Duş musluklarını açarak suyun sıcaklığını ayarladı ve küvete girdi.

Saçlarını kokulu bir şampuanla iyice yıkadı, sonra duruladı. Banyo süngerini iyice köpürterek vücudunu ovalamaya başladı.

"Bunu benim yapmama izin verir misin?"

~ ONUNCU BÖLÜM ~

RAFAEL'İN sesiyle sabunlu sünger Mira'nın elinden kaydı. Heyecanla döndüğünde Rafael'in banyoya girdiğini gördü. "Dönmüşsün?"

Rafael hiçbir şey söylemeden yüzünü ellerinin arasına aldı, ona doğru eğildi ve dudaklarına kapandı. Mira hazla inledi. Daha ilk öpüşle vücudunun ısındığını, tüm duyularının canlandığını hissetmişti.

Rafael, ellerini onun omuzlarından aşağılara kaydırarak belinden hızla kavradı ve kendine bastırdı. Mira onun uyanmış erkekliğini görünce işin nereye varacağı belli olmuştu. Rafael'in elleri kalçasını kavrayınca kendini iyice ona yasladı. O usta eller, uyluklarının içini okşadı, kasıklarından yukarı çıkarak en hassas organına ulaştı. Rafael parmaklarını onun içine sokarken, Mira zevkten sırılsıklam olmuştu.

Rafael onun orgazma ulaşırken titreyişini hissetti, o incecik bedeni organının üzerinde yukarı aşağı kaldırırken, çığlıklarına dudaklarıyla hakim oldu.

Mira, Rafael'in omuzlarına, sırtına dokunarak aşağılara indi. Kalçalarına sarılırken dudaklarını onun haşin dudaklarından kurtararak göğüs ucunu ısırdı. Rafael'in kontrolünü kaybetmesi uzun sürmemişti. Mira'yı kaldırdığı gibi, bacaklarını kendi beline doladı, sert darbelerle içinde gidip gelmeye başladı, Mira, ona uyum sağlayana kadar devam etti. Son

bir darbeyle öylece kaldı. İkisi de haykırışlar içinde boşaldılar. Mira ona sıkıca sarılmış, başını boyun çukuruna gömmüştü. Titremeleri uzun süre devam etti.

Sakinleşirlerken Rafael, dudaklarıyla onun dudaklarında gezinirken, "İşte böyle! Eve dönüş ödülümü aldım," diye mırıldandı. Hâlâ iç içeydiler. Mira, kendini yukarı çekerek parmaklarını onun saçlarına geçirdi, dudaklarını ve dilini onun omuzlarında, boynunda dolaştırdıktan sonra dudaklarına kapandı, onu büyük bir arzu ve özlemle uzun uzun öptü. Dilinin hareketleri Rafael'i çılgına çevirmişti.

"Seni açgözlü," diyerek nefes nefese konuşabildiğinde Mira, onun içinde tekrar sertleştiğini hissetti. O kez duruma hakim olan Mira olmuştu. Yavaş ve yumuşak dokunuşlar, dudaklarının teması, bedenlerinin mükemmel bir uyumla doruklara çıkması...

Daha sonra birbirlerini köpüklü sularla yıkadılar, kuruladılar. Küvetten çıkınca yumuşak dokunuşlarla üzerlerine birer çamaşır ve tişört geçirdiler.

"Acıktın mı?"

Rafael gülümseyerek şakalaştı. "Sanırım yemekten bahsediyorsun?" Onun yanaklarının pembeleşmesini seyrederek neşelendi.

"Elbette. Fırını, zamanı ayarlayarak çalıştırmıştım. Sadece ekmekleri ısıtıp, salatayı sosuyla karıştıracağım."

Birbirlerini eğlenerek beslediler. Ağızlarına uzattıkları her lokma, daha sonra olacakları vaat eder gibiydi.

Rafael, "Sanırım evden daha sık uzaklaşmalıyım," dedi.

Mira, ayağa kalkıp masayı toplamaya başlamıştı.

"Bırak onları!" diyen Rafael, onu kolundan çekerek kucağına oturttu. Boynunda dudaklarını gezdirerek "Seni özledim," dedi.

Göründüğü kadarıyla bu bir çeşit itiraftı. Mira da artık ondan ayrı kalmak istemiyordu. Boş bir eve ve boş bir yatağa, onun sıcaklığından yoksun kalmaya dayanamayacaktı. Mira konuşamadı, sözlerinden bütün duygularının anlaşılmasından korkuyordu. O yüzden sadece onun yüzünü kendine çekti ve uzun ama yumuşak bir şekilde öptü. Rafael, Mira'yı kaldırdı, kucaklayarak yatak odasına çıktı.

Önce uzun ve yavaş, sonra vahşi ve çılgınca seviştiler. Ve bunun sonucunda ertesi gün öğleye kadar yataktan çıkmadılar...

Ancak, mutfağa indiklerinde Mira, Rafael'in seyahatinin nasıl geçtiğini sormayı akıl edebildi.

"Her şey çok iyi gitti. Ancak, bu hafta birkaç gün sonra tekrar Brisbane'e gitmem gerekecek."

Mira ifadesini gizleyememişti, Rafael onun gözlerindeki hayal kırıklığını görerek gülümsedi.

"Sen yokken Sammy'yi yemeğe çıkardım."

"Çok etkilendiğine eminim."

Mira, dudaklarını bükerek gülümsedi.

"Evet. Maisie'yi de bir gece kalmak için buraya çağırdım. Senin için mahsuru var mıydı?"

"Neden olsun ki?"

O sırada telefon çalmıştı. Rafael, konuşmak için odaya geçti.

Mira, yumurtaları çırpıp, omlet yaptı. Ekmekleri kızartıp, kahve makinesini çalıştırdı. Tabakları masaya taşırken Rafael geri döndü.

Masanın başına oturdu. "Birkaç saat çalışmam gerekiyor."

"Önemli değil. Ben de sınav kâğıtlarına not vereceğim ve gelecek haftanın konularını hazırlayacağım."

O hafta sonu hiç evden çıkmadılar. Hafta sonunun bitmesini istemiyorlardı ama, Pazartesiden itibaren ikisi için de çok yoğun bir iş haftası başlayacaktı. Üstelik önlerindeki birkaç haftayı kapsayan bir sürü sosyal davet almışlardı.

Yeni bir filmin galasına, seçkin bir sanat galerisinin açılışına davetliydiler. Devletin ricalinden birinin Sidney'i ziyareti onuruna özel bir yemek daveti vardı. Neyse ki o davetlerde Sasha'ya rastlamadılar.

Mira, '*Belki de şehir dışındadır,*' diye düşündü. Limana bakan muhteşem bir villadaki özel yemek davetindeydiler. Mira konuklardan birçoğunu daha önceden tanıyordu. Onlarla, devletin eğitim sistemi hakkında hararetli bir sohbete dalmıştı. O konu hakkında kuvvetli görüşleri vardı. Eğitimle ilgili gerçekleri ayrıntılı bir şekilde anlatırken, Sasha'nın geldiğini görmemişti.

"Rafael!"

Mira, Sasha'nın mükemmel görüntüsüne bakarak nefesini tuttu. Vücudunu sımsıkı saran muhteşem tuvaletiyle sanki ben buradayım diye bağırıyordu. Büyüleyici kelimesi onu tanımlamakta yetersizdi.

Rafael, ciddiyetle cevap verdi. Enrico, yanlarında havalı bir şekilde duruyordu. Mira, sosyeteye mensup insanların nasıl olup da hoşnutsuzluklarını ve kıskançlıklarını ustaca gizleyebildiklerine şaşıyordu.

"Umarım iş seyahatin iyi geçmiştir, tatlım?" Sasha, abartılı bir şekilde konuşurken elini Rafael'in koluna koymuştu. Gülümsemesi ve dokunuşuyla ona bir şeyler vaat eder gibiydi. Bu sırada zehrini dökmekten de kendini alamamıştı. "Mira, hiç seni özlemişe benzemiyordu. Enrico ile birlikte onu, genç ve çok yakışıklı bir erkekle gizli kapaklı akşam yemeği yerken yakaladık."

Sasha'nın Mira'ya gülümseyerek bakan gözlerinde soğuk ve zehirli bir yılanın bakışları vardı. Rafael'in tepkisini bekliyordu.

Rafael, karanlık ve sabit bakışlarla Sasha'yı süzdü. Sonra Mira'ya dönerek düşünceli bir şekilde gözlerinin içine baktı.

Mira'nın kendini savunmaya ihtiyacı yoktu. "Sammy D'alvecchio'ydu," dedi. "Sınıftaki en büyük başarıyı yakalayan on altı yaşındaki öğrencimdi. Ödülü ise benim seçtiğim bir restoranda akşam yemeğiydi." Bilerek bir süre sustu. Sonra Sasha'nın gözlerinin içine bakarak son darbeyi indirdi. "Bu yüzden, telesekretere bıraktığın mesajda onun, benim küçük sevgilim olduğunu söyleyerek, beni veya Sammy'yi incitmene gerek yoktu."

Sasha, dudak büktü. "Ama en az yirmi gösteriyordu, tatlım!"

"Okul formaları dışında bütün çocuklar daha büyük görünür."

"Bence lâfı dolandırıyorsun."

"Neden bunu yapayım ki? Siz masamıza geldiniz ben de sizi onunla tanıştırdım."

Enrico, sağduyulu bir hareketle Sasha'yı çekti. "Haydi, gidelim!"

Onlar uzaklaşırken, Rafael sordu. "Demek Sammy gerçekten çok yakışıklı görünmüş?"

"Ben bile zor tanıdım."

Rafael, onun yanağını okşadı. "Sasha'nın uzaklaştırılması gerek."

"Senden vazgeçmeye niyeti yok gibi. Zavallı Enrico bir yem. Ben ise; bazı şartlar altında senin gözden çıkarılabileceğin biriyim."

Rafael'in gülüşü sıcacıktı. "Erken ayrılmaya ne dersin?"

Mira'nın yüreği hoplamıştı. "Ne kadar erken?"

"Bir saat daha! Sonra, kimseyi darıltmadan çıkarız."

"O kadar erken mi?"

Rafael kahkahayı basmıştı. Elini ona uzattı. "Gel biraz dolaşalım."

Saat on bire yaklaşırken ev sahiplerine teşekkür ederek ayrıldılar.

Mira, arabaya doğru yürürlerken serin ve temiz havayı ciğerlerine çekti. Kısa sürede eve ulaştılar.

Eve girer girmez Rafael, Mira'yı omuzuna atarak merdivenleri çıkmaya başladı.

"Mağara adamı taktikleri, ha?"

Rafael, yatak odasına girdiklerinde Mira'yı yere indirdi ve kanını tutuşturacak şekilde onu arzuyla öptü. Birbirlerinin elbiselerini hızla ve özensizce çıkardılar.

Rafael, hiçbir seremoniye gerek duymadan onu yatağa çekti. Çok hoyrat ve ilkel bir şekilde seviştiler. Sınırsız bir ihtirasın içinde karşılıklı olarak birbirlerinin içinde eridiler.

Mira, '*Acaba o da benim gibi hissediyor mu?*' diye düşündü.

Hiç bilmiyordu. Soramazdı. Rafael onu okşamaya devam ederken, gittikçe nefesi rahatladı ve sakinleşti.

Onu sevdiğini söylese, acaba tepkisi ne olurdu? Aslında çok basit söylenebilecek, sadece iki kelimeydi. Ve bunu söylemeyi çok istiyordu.

Rafael'i sevdiğini anlamasının coşkusu, karşılık bulamayabileceğinin korkusuyla çarpışıyordu. Sonuçta o, borçlarını bedeniyle ödemek için oradaydı.

Rafael'in nefesleri sakinleşip uyumaya başladıktan çok sonra Mira hâlâ uyanıktı. Yavaşça yataktan kaydı, üzerine tişörtünü geçirip, alt kata indi. Terasa bakan camların önünde durarak, gözlerini karanlığa dikti. Her geçen gün ve geceyle birlikte, bu evde kalmak daha zor geliyordu. Âşık olduğu ama onu sevmeyen bir erkekle aynı yatağı paylaşmak, günler azaldıkça Mira'ya daha çok acı veriyordu. O derece ihtirasla sevişirken, duygusal olarak ona uzak durmak çok yıpratıcıydı. Sevdiği adamla birkaç ay geçirmek, sonra hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gitmek mümkün müydü? O anda bile çok zorken, bu zamanın sonunda neler hissedecekti?

"Uyuyamadın mı?"

Mira, Rafael'in sesiyle yerinden sıçradı. Rafael ona sarılarak kendine döndürürken titredi. Başını onun omuzuna yaslamak ve gücünü hissetmek istiyordu.

Rafael, onun yüzünü yukarı kaldırarak, gözlerine baktı. "Mira?"

Mira ellerini çaresizce iki yana açtı. "Bu... Sen, ben, biz!" Üzgün bir şekilde devam etti. "Sona erdiği zaman, ben bir başka eve taşınacağım. Hayatımı sürdüreceğim..." '*Sensiz,*' demek istiyordu.

Rafael'in gözleri kısıldı. "Sona ermek zorunda mı?" Onu evinde, yatağında istiyordu. Onun olmasını istiyordu.

Rafael, Mira'nın solgun çehresini, zümrüt gözlerinin şaşkınlıkla büyümesini izledi.

"Nasıl sona ermesin ki?" Aslında, paylaştıkları her gecenin sonunda, bir günün daha eksildiğini düşünerek kahroluyordu. Ayrılmak, gerçekten zordu. Kısa sürede Rafael, onun kalbi, ruhu, her şeyi olmuştu.

"Benimle kalmanı istesem ne dersin?"

Metres olarak devam etmek mi? Rafael'in her an başka bir kadına kapılabileceğinin endişesi içinde bir yaşam mı? Onun her an ayrılmasını isteyeceğinden korkarak mı kalacaktı onunla?

Mira, o şartlara dayanamayacağını biliyordu. "Ne kadar süreyle, Rafael? Benden bıkana kadar mı?" Belki de şiddetli bir tartışmanın sonunda ayrılacaklardı. O zaman dost olarak kalma ihtimalleri de ortadan kalkacaktı.

Rafael, elini uzatarak onun yanağını okşadı. "Haydi, yatağa gel."

"Seks hiçbir şeyi çözemez."

Rafael, yumuşacık bir sesle "Sadece uyumak için, küçüğüm," dedi. Kolunu omuzuna dolayarak, Mira'yı diz altlarından kavradı, onu göğsüne bastırarak tekrar yatak odasına çıkardı.

Rafael, yatakta Mira'ya sımsıkı sarılmış yatarken, '*Yarın öğlen Brisbane'e uçacağımı söylemenin hiç sırası değil!*' diye düşündü. Birkaç gün süreyle iş seyahati için evde olamayacaktı. Townsville ve Cairns'e de uğraması gerekecekti.

Zaten sabah olmak üzereydi. En iyisi bunu o zaman söylemekti...

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

RAFAEL uçaktan indi, yolcu salonundaki yürüyen banttan valizini aldı. Dışarı çıkıp, ilk taksiye işaret etti.

Zorlu pazarlıklarla geçen birkaç günün üzerine bir de uzun bir uçuş yapmak, onu iyice yormuştu. Güzel bir duşa, soğuk bir içeceğe ve Mira'ya ihtiyacı vardı. İşin gerçeği, en son yaptığı zorlu anlaşmadan sonra ertesi günün akşamını beklemektense sabahın köründeki en erken uçuşu alarak Sidney'e dönmesinin nedeni Mira idi.

Onun ince ama dolgun vücudunu, kokusunu özlemişti. Ona dokunmak, orgazm olurken yüzünün aldığı ifadeyi seyretmek, defalarca içine girmek istiyordu. Daha sonra usulca sevişmeye devam edecek, onu inletinceye, haykırtıncaya kadar bütün duyarlı noktalarını uzun uzun okşayacak, uyaracaktı. Kahretsin! Düşüncesiyle bile uyanan erkekliğini zorlukla kontrol ediyordu.

Gecenin o saatinde trafik rahatlamıştı. Allahtan yağmura rağmen taksi şoförü hızla yol alıyordu. Kısa sürede eve ulaşmıştı. Evin önünde indiğinde, şoförün para üstünü vermesini bekleyecek kadar bile sabrı kalmamıştı.

Alarm sistemi kuruluydu. Öyle olması normaldi çünkü o saatte Mira yatmış olmalıydı. Onu nasıl uyandıracağını düşününce gülümsedi. Işıkları kapatıp yukarı kata çıktı, yatak odasına girdi.

Ters giden bir şeyler vardı. Daha görmeden hissetmişti. İçinden yükselen korkuyu bastırmaya çalışarak ışığı açtı. Yatak boştu. Rafael saate baktı. Mira belki de Maisie ile birlikte dışarıdaydı...

O anda komodinin üzerinde duran zarfı fark etti. Hızla ilerleyerek zarfı kaptı, aceleyle açtı. Özenle yazılmış nota göz gezdirdi.

Kısa ve öz bir mesajdı.

Ona aldığı elbiseler, hediyeler ve diğerleri giyinme odasındaydı. Nota eklenmiş banka çekini görünce Rafael derinden yaralandı.

O anda farklı duyguların etkisi altındaydı... Kızgınlık, hayal kırıklığı, soğuk ama şiddetli bir öfke hücrelerine yayılıyordu. Hayatı boyunca kendisini hiç o kadar çaresiz hissetmemişti.

Kahretsin! Vakit gece yarısıydı. Geç saate rağmen, Rafael birkaç telefon görüşmesi yaptı, alt kata inip çalışma odasına gitti. Acil e-postalar yazdı, bazı kişilerden destek istedi.

Ertesi sabahtan önce cevap alması imkânsızdı. Koca bir kadeh viski doldurdu. Bardağı bir dikişte bitirdi. Sonra yatak odasına döndü, duş alıp, kendini yatağa attı.

Rahatsız bir uykudan sonra Rafael gün doğarken uyandı. Hemen alt kata inip gelen e-postaları inceledi, kahvaltısını yapıp giyindi. Arabasına atladığı gibi yola çıktı...

Son dersten çıkış zili çaldığında Mira derin bir nefes aldı. Güne kötü başlamıştı. Arabasına bineceği zaman lastiklerden birinin inik olduğunu fark etmişti. Onu tamir ettirip yola çıktığında, yoğun trafikle boğuşarak okula geç kalmıştı. Gün içinde de her şey aksi gitmeye devam ediyordu. Bir de kendi gerginliği eklenince, o günkü ders programını zorlukla tamamlayabilmişti. Çok yakın bir zamanda Rafael eve dönecek ve notunu bulacaktı.

Kitaplarını ve diğer malzemelerini sırt çantasına yerleştiren Mira, sınıftan çıktı, koridoru geçti. Okul binasından çıkıp, otoparka doğru yürüdü.

O sırada yanında Sammy belirdi. "Çantanızı taşıyayım."

Onu görünce gülümseyen Mira çantasını uzatarak teşekkür etti.

Binadan epey uzaklaştıklarında Sammy, utanarak konuştu. "Size bir şey getirdim." Cebinden ufak bir paket çıkardı. "Önemli bir şey değil. Sadece sizin olmasını istedim. Beni yemeğe çıkardığınız için."

Mira, "Çok duygulandım. Teşekkür ederim," dedi.

Sammy çabucak cevap verdi. "Ama eve gidince açın."

Mira gülerek başını salladı.

"Erkek arkadaşınız gelmiş."

Mira, Rafael'in arabasının yanında dikildiğini görünce, kalbinin duracağını sandı. Daha erken mi dönmüştü?

"İyi misiniz?"

Ne söyleyebilirdi ki? "Evet."

"İkiniz tartıştınız mı? Ya da başka bir şey mi oldu?"

Başka şeyler olmuştu. Mira, sakin olmaya çalışarak Rafael'e doğru ilerledi.

İlk konuşan Sammy olmuştu. "Merhaba, Rafael."

Rafael ona gülümsedi. "Sammy. Seni tekrar gördüğüme sevindim. Ama bana bir iyilik yap ve hemen yol ol. Mira ile yalnız konuşmam gerek." Çok yumuşak bir ses tonuyla konuşmuştu.

Sammy, bir ona bir Mira'ya baktı. Sonra Mira'nın solgun çehresini süzerek "Sizin için de uygun mu?" diye sordu.

"Evet. Sorun yok." Sammy isteksiz adımlarla uzaklaştı.

"Arabaya gir, Mira!" Rafael'in karanlık bakışları ürkütücüydü. Çehresi taş kesilmiş gibi donuktu.

"Bunu daha önce de yaptık."

"Kahretsin! Tekrar yapalım."

Mira onunla yalnız kalmak istemiyordu. Ona dokunduğu an her şeyin değişeceğini biliyordu. Titreyen çenesini dikerek "Double Bay'deki kafede buluşalım," dedi.

Rafael, öfkesini zapt etmeye çalışarak hiç konuşmadan arabasına bindi, motoru çalıştırarak bekledi.

Yoğun trafikte yavaşça ilerlediler. Kafeye gitmeleri ve park yeri bulmaları hayli uzun zaman almıştı.

Mira, uzak bir yere park ederek kafeye doğru yürüdü. Rafael, onu kafenin kapısında bekliyordu. Birlikte içeri girip, boş bir masaya oturdular.

"Kahve mi yoksa soğuk bir şey mi?"

"Espresso alırım. Teşekkürler."

Rafael, gelen garsona siparişlerini verdi, sonra sandalyesinde geriye doğru kaykılarak Mira'yı süzdü.

Mira, kendi kendini uyardı. '*Sakin ol!*' Sonra sordu. "Notumu okumuşsun."

Rafael, bastırmaya çalıştığı bir öfkeyle konuştu. Sesi, tehlikeli ama yumuşak bir tonlamayla çıkmıştı. "Gerçekten kaçıp, saklanabileceğini mi düşündün, Mira?"

"Saklanmak isteseydim, uydurma bir isimle ülkeyi terk ederdim."

Garson içecekleri getirmişti. Mira, sakin hareketlerle şeker paketini açtı, kahvesinin köpüklerinin üzerine boşalttı.

Rafael, fincanına hiç dokunmadan onu süzmeye devam ediyordu. "Paylaştığımız şeyleri ne kadar kolay fırlatıp atabildin?"

"Sadece seksti."

Rafael'in bir kaşı kalktı. "Tekrar başlayalım mı? Bu kez, hiç kelime oyunu olmasın."

"Ne demek istediğini anlayamadım?"

"Evet, anladın. Seni ayrılmaya zorlayan şeyi açıklar mısın?"

"Mahkemede değiliz."

Rafael, ona doğru eğildi. Gülümsemesi alaycıydı. "Beni yeteri kadar tanımış olmalısın. Cevabını almaya kararlıyım."

"Fazla zamanım yok. Yarım saat sonra işte olmalıyım."

Rafael'in bakışları sertleşmişti. Yumuşak bir sesle "Hayır," dedi.

Mira daha fazla dayanamayacaktı. Bir anda ayağa fırladı. "Seninle geçireceğim bir gece daha beni öldürürdü." Zümrüt gözleri ateş saçıyordu. "Çünkü ben öyle aptalım ki... O kadar çabaladığım halde, sana âşık olmaktan kendimi alamadım." '*Hey güzel Allahım! Lütfen, ağlamama izin verme!*' diye içinden yalvarıyordu. "Sebep mi arıyordun? İşte şimdi öğrendin!"

Mira, daha fazla konuşmadan arkasını döndü, hızla kafeden çıktı. Arabaların arasından çılgın gibi yürüyerek karşı kaldırıma geçti. İki sokak ötedeki arabasına ulaştı. Arkasından şeytan kovalıyormuş gibi hızla gaza bastı.

Yirmi dakika sonra çalıştığı restorana ulaşmıştı. Patrona selâm vererek mutfağa geçti. Önlüğünü takıp, servise başladı. Cehennem gibi bir

geceydi. Patronun, acele etmelerini ihtar eden sert bakışları altında deli gibi çalıştı. O stresle bazı siparişleri karıştırarak, müşterilerin sitemine hedef oldu. Onlardan nazikçe özür dileyerek işine devam etti. Devamlı olarak kendini uyarıyordu. '*Dikkat et! İşine odaklan!*'

İşin kötüsü, patronu on birde biten işi, ücretsiz olarak on bir buçuğa kadar uzatmıştı. Sonunda önlüğünü çıkarıp, yorgun argın restorandan ayrılabilmişti. Yirmi dakika sonra, kiraladığı odaya varabildi.

Yan taraftan gelen gürültüleri duyunca Mira yüzünü buruşturarak inledi. Parti mi yapıyorlardı? Hâlbuki onun sıcak bir duşa ve yatağa ihtiyacı vardı. Sessizlik ve huzur istiyordu.

Duştan biraz olsun rahatlayarak çıktı. Kıyafetlerini toplarken, Sammy'nin vermiş olduğu ufak paket ceketinin cebinden yere düştü. Dikkatli bir şekilde paketi açtığında, süslü bir kutu gördü. Kutunun içinde ince altın bir dala monte edilmiş, çok güzel kristal bir gül goncası vardı. Mira çok duygulanmıştı. Gözleri dolarak onu ceketinin yakasına iğneledi. Ertesi gün Sammy onu görünce, hediyesinin neler ifade ettiğini anlayacaktı.

Mira, o kadar bitkindi ki yastığa başını koyduğu anda uyuyacağını sanıyordu. Ancak öyle olmadı. Saate son baktığında üçü gösteriyordu. Saat yedide kalkarak, mutfağa gidip meyve ile mısır gevreği yedi, kahvesini içti. Aceleyle giyinip, okula gitti.

Mira, o günü bir şekilde tamamlamayı başardı, son dersten çıkarken içinden şükretti. Odasına dönüp, sınav kâğıtlarına bakması gerekiyordu ama temiz havaya ihtiyacı vardı. En yakın sahile giderek park etti, ağaçların altındaki banklardan birine oturarak denizi seyretti.

Ertesi gün okuldan çıktığında, güneş hâlâ pırıl pırıldı. Mira güneş gözlüklerini takarak, otoparka doğru ilerledi. Yanından geçen öğrencileri ona iyi bir hafta sonu dilediler. Onlara gülümseyerek cevap verdi. Otoparka vardığında arabasının yerinde yeller estiğini görünce önce dehşetle sağa sola bakındı. O sırada arabasının olduğu yerde duran gümüş renkli Mercedes'i fark etti.

O arabayı tanıdığını düşünürken, içinden Rafael çıktı.

Mira, öfkeyle onun üzerine yürüdü. "Arabam nerede?"

"Benim garajımda.

Mira kıpkırmızı olmuştu. "Se ne hakla—"

"Arabaya bin, Mira!"

"Eğer binersem Allah beni kahretsin!"

"Herkesin içinde olay çıkarmak istemiyorum." Rafael çok ciddi görünüyordu. "On saniye!"

Mira da iş yerinde olay çıkmasını istemezdi. Öfkeyle arabaya bindi, Rafael'in evine giden yol boyunca ona bir kez bile dönüp bakmadı, hiç konuşmadı.

Garaj kapısı otomatik olarak açılınca, dışarıda duran arabasını gösteren Rafael, "Haydi, onu da garaja sokalım," dedi.

"Benim vaktim yok!"

Mira çaresizlikle dikilirken, Rafael onun arabasını çalıştırdı ve garajda kendi arabasının yanına park etti. Otomatik kapılar kapanırken Mira da garaja girmek zorunda kalmıştı.

Rafael, giriş katına açılan kapının kilidini açarken "Restorandaki işin sona erdi," dedi.

"Sen, çalıştığım yeri buldun ve—" Mira'nın nutku tutulmuştu. Zorlukla devam edebildi. "Bunu yapamazsın!"

"Yaptım bile!"

"Senden nefret ediyorum!"

Rafael ona gülümseyerek cevap verdi. "Özellikle şu anda ettiğine eminim."

Mira ona vurmak istiyordu. Belki vuracaktı ama Rafael'in gözlerindeki ifadeyi görerek bundan vazgeçti.

Rafael, kendi arabasının bagajını açtı. İçinden iki tane valiz ve bir büyük kutu çıkarmıştı. Mira'nın eşyaları!

Mira'nın gözleri yuvalarından fırlamıştı. "Nerden biliyorsun?"

"Nereye kaçtığını mı? Çok açık değil mi?"

Birkaç telefon görüşmesiyle özel bir ajan tutmak Rafael için hiç zor değildi. Mira'yı asıl kızdıran odasına izinsiz girilip, eşyalarının toplanmış olmasıydı.

Mira derin bir iç geçirdi. "Onları benim arabama koyabilirsin."

"Hayır, öyle olmayacak!"

"Cehenneme git! Öyle olacak!" diyen Mira, onun üzerine doğru fırlayarak yumruklarıyla onun göğsüne, omuzlarına, neresine gelirse vurmaya başladı.

Rafael bütün darbeleri kolaylıkla karşıladı. Mira'nın gücü tükenmeye başlamıştı. Rafael, onu omuzuna vurduğu gibi eve doğru taşımaya başladı.

Mira, onun sırtını yumruklayarak "Bırak beni!" diye haykırıyordu. Yumruklarını rastgele vuruyor, dizleriyle itmeye çalışıyordu. Rafael, boşta kalan eliyle onun elini kavradı, "Faul yapıyorsun, küçüğüm!" diye mırıldandı. O arada girişteki salonu geçmişler, çalışma odasına varmışlardı.

Rafael, Mira'yı bir koltuğa bıraktı ve dönüp kapıyı kilitledi.

"Şimdi de beni kilit altına mı alıyorsun?"

"Sadece bir süreliğine, birlikte kilitli kalacağız."

Mira ona ters ters bakarken, kayan eteğini ve saçlarını düzeltti. "Seni alıkoymaktan tutuklatabilirim."

"İstersen dene!"

"Arabamın anahtarlarını ver ve bırak gideyim."

"Hayır."

Rafael'in üstünlüğü tartışılmazdı.

Mira, kalbinden gelen çığlıkla sordu. "Neden?" Gözyaşları boşalmak üzereydi. "Benden alabileceğin her şeyi almadın mı? Daha ne istiyorsun?"

Rafael ona usulca yaklaşarak, çalışma masasına dayandı. "Seni!" dedi. "Sadece seni istiyorum."

Mira, garip bir ifadeyle, boş boş bakmaya başlamıştı.

Rafael, onu şiddetle sarsmak istedi. "Dün gece uyumadın mı?"

Mira çaresiz bir şekilde omuz silkti. "Çok az."

"Sanırım öğle yemeği de yemedin?"

Haklıydı ama Mira cevap vermeyecekti. "Rafael—"

"Hiç düşündün mü? Beni sevdiğini açıkladıktan sonra nasıl kaçıp gidebilirsin?"

"Evi neden terk ettiğimi sormuştun. Ben de nedenini söyledim."

"Sonra da kaçıp gittin?"

"Ne yapmamı bekliyordun, Rafael? Kalıp, alaycı aşağılamalarına katlanmaya devam etmeyi mi?" Mira'nın çaresiz öfkesi, tüm vücudunu sarmıştı. Yüzü kıpkırmızı olmuş, gözleri ateş saçıyordu. "Sana bunu söylemenin bana nelere mal olduğunu biliyor musun? Sen katılaşmış, kendi kendine yeten o büyük iş adamı! Hiçbir zaman kontrolünü kay-

betmeyen müthiş erkek!" Mira ayağa fırlamıştı. "Ve ben, masum seks oyuncağın! En ufak bir şansım bile yoktu, benim değil mi?"

Mira sinir krizinin eşiğindeydi. "Hayatımın bir yılını feda edebileceğimi sanmıştım. O süre içinde senin metresin olacak, sonra yürüyüp gidecektim." Sinirli bir kahkaha attı. "Duygularımı işin içine soktum ve kalbim parçalandı. Ne kadar aptalmışım."

Rafael, gözlerini kırpmadan onu dinlemişti. Sarsılmış görünüyordu. "Seni aşağıladığımı düşünmene sebep olan nedir? Ya da alay ettiğime?"

"İstediğin her kadını elde edebilirdin. Başta Sasha olmak üzere bir sürü güzel kadın, kollarına atılmak için sırada bekliyordu. Oysa ben—"

"Eğlenceli bir oyuncaktın, öyle mi?"

"Evet."

"Hiç düşünmeden fırlatıp atabileceğim biriydin, öyle mi?" Rafael, onun cevap vermesine fırsat vermeden devam etti. "Onun için mi anlaşmaları bitirmek için bütün gece çalışıp, en erken uçuşa yetişerek eve dönmeye çalıştım?"

"İyi bir seks ilişkimiz vardı."

"Tanrı aşkına!" Rafael'in sesinin tonundaki acı, Mira'nın içine işledi. "Sen benim ne tip bir adam olduğumu düşünüyorsun?"

Mira cevap veremedi. Rafael'in çenesi gerilmişti.

"İntikam hırsıyla, senin fedakârlığına karşı her tür yasal önlemi aldığımı inkâr etmeyeceğim." Rafael duraklamıştı. Mira ona büyük bir hayretle baktı.

"Ancak fedakârlığının boyutlarını çabuk anladım." Rafael, onun masumiyetini hatırlatıyordu. "Her hareketinle yaptığım haksızlığı ve yanlış yargılarımı çürüttün. Direncinle, gururlu hâlinle... Ve söylediğin gibi, seks de iyiydi." Rafael, ciddiyetle devam etti. Bakışları dalgındı. Derin düşüncelere kapılmış gibiydi. "Ancak daha fazlası vardı. Çok daha fazlası! İkimiz için de..."

Mira kımıldamaya bile korkuyordu. Rafael'in gözlerine bakamadı. "Ya Sasha?"

"Sasha... Maziydi. Devamlı bir beraberliği uman hoş bir arkadaş... Ama ben onu istemiyordum. Bunu senin de anlamış olman gerekir."

Rafael, daha fazla sabredemeyerek masasına uzandı. Bir evrak alıp, Mira'ya uzattı. "Oku bunu!"

Mira önce kâğıda baktı, sonra onun gözlerine.

Rafael, ısrar etti. "Sadece oku, Mira!"

Bütün yasal maddeler tek bir sayfada gösterilmişti. Rafael Velez Aguilera tarafından imzalanmış, avukatı şahitlik yapmıştı. Mira ile Rafael arasında imzalanan ilk sözleşmenin geçersiz olduğunu, Mira Petersen'in, Joshua Petersen kanalıyla üzerine geçen bütün borç ve yükümlülüklerden ibra edildiğini açık bir dille belirtiyordu.

Mira yalvarırcasına sordu. "Neden?"

"Çünkü aramıza maddi hiçbir şeyin girmesini istemiyordum."

Aslında Mira rahatlamalıydı. Aksine tedirgin olmuştu. "Bunu yapmana gerek yoktu. Elimden gelen en kısa sürede, o borcu sana kuruşuna kadar ödeyecektim."

"Dürüstlüğünden hiç şüphem yok." Rafael, elleri cebinde, Mira'ya biraz daha yaklaştı. "Benden para almaya hep itiraz ettin. New York'ta bile kasaya bıraktığım paraya dokunmadın. Beni engelleyerek, en ucuz ve az sayıda giysi almamı kabul ettin. Hepsini de giderken geride bıraktın. Üstelik son üç aylık maaşından daha fazlasını da çek olarak bıraktın."

"Borcumun ilk taksitiydi."

"O çeki ciro ettim ve senin adına bankaya yatırdım." Rafael, öfkesini zorlukla zapt ediyordu. "Eve gelip de seni bulamayınca ne hâle geldiğim hakkında ufacık bir fikrin var mı? Var mı, söyle?" Rafael kötü bir küfür savurdu. "Sen şükret ki, vakit gece yarısıydı ve sabaha kadar senin nerede olduğunu bulma imkânım olamadı."

Mira konuşamıyordu. Sanki boğazına bir şey tıkanmıştı. Rafael'in çaresizlikle elini başına götürüp, saçlarını karıştırmasını izledi.

"Eğer o an seni bulabilseydim, öldürebilirdim."

O sırada telefon çaldı. Rafael, öfkeyle bakarak ahizeyi kaldırdı. Birkaç kelime konuştu. Bazı şeyleri onayladı ve kapattı.

Rafael, Mira'yı süzdü. O kadar kırılgan ve hassas görünüyordu ki, sanki dokunduğu anda dağılacaktı. Yavaşça elini uzattı. Mira, çekinerek elini verdi. Rafael, yavaşça dudaklarına götürerek ufacık bir öpücük kondurdu.

Mira, ilk defa sevgilisiyle buluşan genç bir kız gibi heyecanlandı. Resmen saçmalıyordu! Onunla tam üç ay, evini, yatağını paylaşmış, çılgınca sevişmişti. Neden o kadar ürküyordu?

"Bana güveniyor musun?"

"Rafael—"

Rafael, parmaklarını onun dudağına bastırdı. "Çok basit. Sadece evet ya da hayır diyeceksin."

Mira, usulca fısıldadı. "Evet."

"Sana bir şey sormam lâzım."

'*Lütfen! Lütfen benden metresin olmaya devam etmemi isteme. Buna dayanamam.*' Mira gerilmişti.

"Evlen benimle."

Mira duydu ama tam olarak algılayamadı. "Ciddi olamazsın?"

Ama çok ciddiydi. Koyulaşmış gözlerinden ve yüzündeki ifadeden açıkça anlaşılıyordu. İfadesinde kararlılık, adanmışlık ve tanımlayamadığı başka bir şey daha vardı.

Mira, içinden yükselen güçlü duygularla kontrolünü kaybetti, gözyaşları akmaya başladı.

"Allah aşkına! Lütfen ağlama!"

"Ağlamıyorum," diyen Mira, elinin tersiyle akan yaşları sildi. Başını kaldırarak, yaşlı gözlerle Rafael'in gözlerine baktı.

Rafael, elini uzatarak onun çenesini kaldırdı. "Seni seviyorum," diyerek usulca dudaklarından öptü. "Kalbimi ve ruhumu fethettin. Ölene kadar seninim." Mira'yı kucaklayarak yatak odasına taşıdı.

Rafael, Mira'yı yere bırakarak sıkıca sarıldı. Mira kendini çok iyi hissediyordu. İçinden şükretti. Yeniden onun sıcaklığına sığınmıştı. Korkunç bir fırtınadan sıyrılıp, evine dönmüş gibiydi.

"Paris hakkında ne düşünürsün?"

Mira, kollarını onun beline doladı. "Hep gitmeyi hayal etmişimdir."

Rafael, onun saçlarını öperek gülümsedi. Biletler daha o anda çekmecesindeydi. "Küçük bir düğüne ne dersin?"

"Sadece yakın arkadaşlar olsun."

"Pazar günü olur mu?"

Mira irkildi. "Hangi Pazar?"

"Önümüzdeki Pazar, küçüğüm!"

"Ama hazırlanamayız ki?"

"Evet, hazırlanabiliriz. Rahibi ve ikram şirketini ayarladım. Ertesi gün de Fransa'ya uçuyoruz."

Mira inanmakta zorlanıyordu. Başını kaldırdı. Kısık bir sesle "Pazar ha?" diye sordu.

Rafael, onun dudaklarına kapandı. O kez şiddet ve ihtirasla öpüşmüşlerdi. "Bir itirazın mı var?"

Mira, onun boynuna sarıldı. "Hayır," diye fısıldadı.

Rafael, onun bluzunun düğmelerini açıp yavaşça üzerinden çıkartırken dudaklarını boynuna gömdü. "Bir şey unutmadın mı?"

Mira da onu soymakla meşguldü. "Nedir?"

Rafael, onu tamamen soymuş, kalçalarını avuçlamıştı. "Evet demedin ki?"

Mira, onun kemerini çözdü, pantolonunu ayağından çıkarmak için eğilirken "Hım," dedi. Sonra elini ipekli şortunun içine kaydırarak, erkekliğini avuçladı. "Evet."

Rafael hazla inleyerek onun boynunu dişledi. Sonra göğüslerini avuçlayarak, dikilmiş göğüs uçlarını okşamaya başladı. "Seni bunun için cezalandırmalıyım," diyerek onu yalvartana kadar göğüs uçlarını emdi. Başını kaldırarak, "Okulundan iki haftalık mazeret izni aldım," dedi.

Mira duraklamıştı. "Gerçekten mi?" Sona kalan şortu da sıyırarak, onun organını avucunun içinde aşağı yukarı kaydırmaya başladı. "Çok düşüncelisin," diye mırıldanarak karnını, göbeğini, uyluklarını okşamaya devam etti. Rafael zevkten mest olmuş, nefesini tutmuştu.

Sonra sıra ona geldi. Mira'yı haykırtana kadar parmaklarıyla uyardı, sarsılmaya başlarken onu yatağa çekip üzerine uzandı. Ayrı kaldıkları günlerin ve çektikleri acının etkisiyle önce vahşi ve çılgınca, sonra usulca ve uzun uzun seviştiler. Ancak saatler sonra bitkin bir şekilde birbirlerinin kollarında uykuya dalabilmişlerdi.

O Pazar sabahı gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

Rahip düğün seremonisini sürdürürken, Maisie ve Sammy, Mira'nın yanında durdular. Rafael'in yanında ise avukatı vardı. Mira fildişi renkli ipek bir elbise seçmişti. Yüksek topuklu ayakkabıları aynı kumaştan yapılmıştı. Başında, kurdelelerden yapılmış güllerle süslü geniş kenarlı bir şapka vardı.

Rafael, üç parçadan oluşan siyah takımıyla son derece yakışıklıydı. Rahibin önünde ciddi bir ifadeyle yeminlerini tekrarladılar. Rafael, Mira'nın parmağına önce pırlanta taşlarla çevrili bir halka, sonra armut şeklinde pırlanta taşı olan muhteşem bir yüzük geçirdi.

Dini törenden sonra, katılan küçük topluluğa Rafael'in evinin bahçesinde güzel bir ziyafet verildi. Yemekler ve şaraplar özenle seçilmişti. Güneş batarken konuklar ayrıldı. Rafael, Mira'yı kucağına alarak eve girdi.

Rafael, onun şapkasını çıkardı ve öyle bir öptü ki Mira'nın başı döndü.

Kapının ziliyle isteksizce birbirlerinden ayrıldılar.

Rafael, "Limuzin gelmiş olmalı. Valizlerimizi getireyim," dedi.

Rafael, limandaki seçkin otellerden birinin balayı dairesini hazırlatmıştı. Camlardan görünen panoramik manzara muhteşemdi.

Mira, mutlulukla Rafael'e döndü. Gözlerindeki sıcaklığı, ateşi, ihtirası fark ederek muzip bir şekilde güldü.

"Akşam yemeği yiyecek miyiz?"

"Daha sonra."

"Oda servisinden mi?" diyerek Mira kıkırdadı. Sonra kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Muhtemelen," diyerek Rafael'e doğru yürüdü.

"Acıktın mı?"

Mira kollarını kocasının boynuna doladı. Başını göğsüne yaslayarak "Sana acıktım," dedi. Sonra başını ona doğru kaldırdı. Onun dudaklarına kapanmadan önce "Daima ve sadece sana," diye fısıldadı.

Rafael, Mira'nın yüzünü avuçlarına aldı, gözlerinin içine baktı. Dudaklarını onun yüzünde dolaştırırken "Sen benim hayatımsın. Aşkımsın," diye mırıldandı. Onu kucağına alarak yatağa doğru yürüdü.

"Her şeyimsin..."

S O N

HELEN BIANCHIN

Borcun Bedeli

Babasının, Rafael Velez Aguilera'ya olan borçlarını ödeyebilmesi için Mira Petersen'in bir tek seçeneği vardı. Rafael'in çevresinde onun tek bir işaretine bakan bir sürü güzel ve zengin kadın olmasına rağmen o güçlü iş adamına, borcun karşılığı olarak kendisini teklif edecekti. Rafael, Mira'nın teklifiyle ilgilenmişti ama şartları vardı. Aralarında, bir yıllık süreyi kapsayan yasal bir sözleşme yapacaklardı. Mira, onun evinde yaşayacaktı. Sözleşmenin birinci maddesi ise onun yatağını paylaşmaktı. Mira başına ne işler sardığının elbette ki farkında değildi.